

eul_wid: ffk-bd

Πλάτων ὁ Ἀθηναῖος · Plato of Athens

Sophist

Σοφιστής

Period: Κλασική Classical
Dialect: Φιλοσοφική Ἀττική Attic Philosophical
Domain: Φιλοσοφία Philosophy
Format: Διάλογος Dialogue
Affiliation: Platonist

Soph.216.a ΘΕΟ Κατὰ τὴν χθὲς ὁμολογίαν, ὦ Σώκρατες, ἤκομεν αὐτοῖ τε κοσμίως καὶ τόνδε τινὰ ξένον ἄγομεν, τὸ μὲν γένος ἐξ Ἑλέας, ἐταῖρον δὲ τῶν ἀμφὶ Παρμενίδην καὶ Ζήνωνα [ἐταίρων], μάλα δὲ ἄνδρα φιλόσοφον.

Soph.216.b ΣΩ Ἄρ' οὖν, ὦ Θεόδωρε, οὐ ξένον ἀλλὰ τινὰ θεὸν ἄγων κατὰ τὸν Ὅμηρου λόγον λέληθας; ὅς φησιν ἄλλους τε θεοὺς τοῖς ἀνθρώποις ὅποσοι μετέχουσιν αἰδοῦς δικαίας, καὶ δὴ καὶ τὸν ξένιον οὐχ ἥκιστα θεὸν συνοπαδὸν γιγνόμενον ὕβρεις τε καὶ εὐνομίας τῶν ἀνθρώπων καθορᾶν. τάχ' οὖν ἂν καὶ σοὶ τις οὗτος τῶν κρειττόνων συνέποιτο, φαύλους ἡμᾶς ὄντας ἐν τοῖς λόγοις ἐποψόμενός τε καὶ ἐλέγξων, θεὸς ὢν τις ἐλεγκτικός.

Soph.216.c ΘΕΟ Οὐχ οὗτος ὁ τρόπος, ὦ Σώκρατες, τοῦ ξένου, ἀλλὰ μετριώτερος τῶν περὶ τὰς ἔριδας ἐσπουδακότων. καὶ μοι δοκεῖ θεὸς μὲν ἀνὴρ οὐδαμῶς εἶναι, θεῖος μὴν πάντας γὰρ ἐγὼ τοὺς φιλοσόφους τοιούτους προσαγορεύω.

Soph.217.a ΣΩ Καὶ καλῶς γε, ὦ φίλε. τοῦτο μέντοι κινδυνεύει τὸ γένος οὐ πολὺ τι ῥᾶον ὥς ἔπος εἰπεῖν εἶναι διακρίνειν ἢ τὸ τοῦ θεοῦ· πάνυ γὰρ ἄνδρες οὗτοι παντοῖοι φανταζόμενοι διὰ τὴν τῶν ἄλλων ἄγνοιαν "ἐπιστρωφῶσι πόληας," οἱ μὴ πλαστῶς ἀλλ' ὄντως φιλόσοφοι, καθορῶντες ὑψόθεν τὸν τῶν κάτω βίον, καὶ τοῖς μὲν δοκοῦσιν εἶναι τοῦ μηδενὸς [τίμιοι], τοῖς δ' ἄξιοι τοῦ παντός· καὶ τότε μὲν πολιτικοὶ φαντάζονται, τότε δὲ σοφισταί, τότε δ' ἔστιν οἷς δόξαν παράσχοιנט' ἂν ὥς παντάπασιν ἔχοντες μανικῶς. τοῦ μέντοι ξένου ἡμῖν ἡδέως ἂν πυνθανοίμην, εἰ φίλον αὐτῷ, τί ταῦθ' οἱ περὶ τὸν ἐκεῖ τόπον ἡγοῦντο καὶ ὠνόμαζον.

Soph.217.a ΘΕΟ Τὰ ποῖα δὴ;

Soph.217.a ΣΩ Σοφιστὴν, πολιτικόν, φιλόσοφον.

Soph.217.a ΘΕΟ Τί δὲ μάλιστα καὶ τὸ ποῖόν τι περὶ αὐτῶν διαπορηθεὶς ἐρέσθαι διενοήθης;

Soph.217.a ΣΩ Τόδε· πότερον ἐν πάντα ταῦτα ἐνόμιζον ἢ δύο, ἢ καθάπερ τὰ ὀνόματα τρία, τρία καὶ τὰ γένη διαιρούμενοι καθ' ἐν ὄνομα [γένος] ἐκάστω προσήπτον;

Soph.217.b ΘΕΟ Ἄλλ' οὐδεῖς, ὥς ἐγὼμαι, φθόνος αὐτῷ διελθεῖν αὐτά· ἢ πῶς, ὦ ξένε, λέγωμεν;

Soph.217.b ΞΕ Οὕτως, ὦ Θεόδωρε. φθόνος μὲν γὰρ οὐδεῖς οὐδὲ χαλεπὸν εἰπεῖν ὅτι γε τρί' ἡγοῦντο· καθ' ἕκαστον μὴν διορίσασθαι σαφῶς τί ποτ' ἔστιν, οὐ σμικρὸν οὐδὲ ῥάδιον ἔργον.

Soph.217.c

ΘΕΟ Καὶ μὲν δὴ κατὰ τύχην γε, ὦ Σώκρατες, λόγων ἐπελάβου παραπλησίων ὧν καὶ πρὶν ἡμᾶς δεῦρ' ἐλθεῖν διερρωτῶντες αὐτὸν ἐτυχάνομεν, ὁ δὲ ταῦτ' ἄπερ πρὸς σὲ νῦν καὶ τότε ἐσκήπτετο πρὸς ἡμᾶς· ἐπεὶ διακηκοέναι γέ φησιν ἱκανῶς καὶ οὐκ ἀμνημονεῖν.

Soph.217.d ΣΩ Μὴ τοίνυν, ὦ ξέने, ἡμῶν τήν γε πρώτην αἰτησάντων χάριν ἀπαρνηθεὶς γένη, τοσόνδε δ' ἡμῖν φράζε. πότερον εἴωθας ἥδιον αὐτὸς ἐπὶ σαυτοῦ μακρῷ λόγῳ διεξίεναι λέγων τοῦτο ὃ ἂν ἐνδείξασθαι τῷ βουλευθῆς, ἢ δι' ἐρωτήσεων, οἷόν ποτε καὶ Παρμενίδη χρωμένῳ καὶ διεξιόντι λόγους παγκάλους παρεγενόμην ἐγὼ νέος ὢν, ἐκείνου μάλα δὴ τότε ὄντος πρεσβύτου;

Soph.217.d ΞΕ Τῷ μὲν, ὦ Σώκρατες, ἀλύπως τε καὶ εὐηνίως προσδιαλεγομένῳ ῥᾶον οὕτω, τὸ πρὸς ἄλλον· εἰ δὲ μή, τὸ καθ' αὐτόν.

Soph.217.d ΣΩ Ἐξεστι τοίνυν τῶν παρόντων ὃν ἂν βουλευθῆς ἐκλέξασθαι, πάντες γὰρ ὑπακούουσιν σοὶ πρῶτος συμβούλῳ μὴν ἐμοὶ χρώμενος τῶν νέων τινὰ αἰρήσῃ, Θεαίτητον τόνδε, ἢ καὶ τῶν ἄλλων εἴ τις σοὶ κατὰ νοῦν.

Soph.218.a ΞΕ ὦ Σώκρατες, αἰδῶς τίς μ' ἔχει τὸ νῦν πρῶτον συγγενόμενον ὑμῖν μὴ κατὰ σμικρὸν ἔπος πρὸς ἔπος ποιεῖσθαι τὴν συνουσίαν, ἀλλ' ἐκτείναντα ἀπομηκύνειν λόγον συχνὸν κατ' ἐμαυτόν, εἴτε καὶ πρὸς ἕτερον, οἷον ἐπίδειξιν ποιούμενον· τῷ γὰρ ὄντι τὸ νῦν ῥηθὲν οὐχ ὅσον ὧδε ἐρωτηθὲν ἐλπίσειεν ἂν αὐτὸ εἶναί τις, ἀλλὰ τυγχάνει λόγου παμμήκους ὢν. τὸ δὲ αὖ σοὶ μὴ χαρίζεσθαι καὶ τοῖσδε, ἄλλως τε καὶ σοῦ λέξαντος ὡς εἶπες, ἄξενόν τι καταφαίνεται μοι καὶ ἄγριον. ἐπεὶ Θεαίτητόν γε τὸν προσδιαλεγόμενον εἶναι δέχομαι παντάπασιν ἐξ ὧν αὐτός τε πρότερον διείλεγμα καὶ σὺ τὰ νῦν μοι διακελεύῃ.

Soph.218.a ΘΕΑΙ Δρᾷ τοίνυν, ὦ ξέने, οὕτω καὶ καθάπερ εἶπε Σωκράτης πᾶσιν κεχαρισμένος ἔση.

Soph.218.b ΞΕ Κινδυνεύει πρὸς μὲν ταῦτα οὐδὲν ἔτι λεκτέον εἶναι, Θεαίτητε· πρὸς δὲ σὲ ἤδη τὸ μετὰ τοῦτο, ὡς ἔοικε, γίγνοιτο ἂν ὁ λόγος. ἂν δ' ἄρα τι τῷ μήκει πονῶν ἄχθῃ, μὴ ἐμὲ αἰτιᾶσθαι τούτων, ἀλλὰ τούσδε τοὺς σοὺς ἐταίρους.

Soph.218.b ΘΕΑΙ Ἄλλ' οἶμαι μὲν δὴ νῦν οὕτως οὐκ ἀπερεῖν· ἂν δ' ἄρα τι τοιοῦτον γίγνηται, καὶ τόνδε παραληψόμεθα Σωκράτη, τὸν Σωκράτους μὲν ὁμώνυμον, ἐμὸν δὲ ἡλικιώτην καὶ συγγυμναστήν, ᾧ συνδιαπονεῖν μετ' ἐμοῦ τὰ πολλὰ οὐκ ἄηθες.

Soph.218.d ΞΕ Εὖ λέγεις, καὶ ταῦτα μὲν ἰδίᾳ βουλευσὴ προΐόντος τοῦ λόγου· κοινῇ δὲ μετ' ἐμοῦ σοὶ συσκεπτέον ἀρχομένῳ πρῶτον, ὡς ἐμοὶ φαίνεται, νῦν ἀπὸ τοῦ σοφιστοῦ, ζητοῦντι καὶ ἐμφανίζοντι λόγῳ τί ποτ' ἔστι. νῦν γὰρ δὴ σύ τε κἀγὼ τούτου πέρι τοῦνομα μόνον ἔχομεν κοινῇ, τὸ δὲ ἔργον ἐφ' ᾧ καλοῦμεν ἑκάτερος τάχ' ἂν ἰδίᾳ παρ' ἡμῖν αὐτοῖς ἔχοιμεν· δεῖ δὲ ἀεὶ παντὸς πέρι τὸ πρᾶγμα αὐτὸ μᾶλλον διὰ λόγων ἢ τοῦνομα μόνον συνωμολογήσθαι χωρὶς λόγου. τὸ δὲ φύλον ὃ νῦν ἐπινοοῦμεν ζητεῖν οὐ πάντων ῥᾶστον συλλαβεῖν τί ποτ' ἔστιν, ὁ σοφιστής· ὅσα δ' αὖ τῶν μεγάλων δεῖ διαπονεῖσθαι καλῶς, περὶ τῶν τοιούτων δέδοκται πᾶσιν καὶ πάλαι τὸ πρότερον ἐν σμικροῖς καὶ ῥάοσιν αὐτὰ δεῖν μελετᾶν, πρὶν ἐν αὐτοῖς τοῖς μεγίστοις. νῦν οὖν, ὦ Θεαίτητε, ἔγωγε καὶ νῶν οὕτω συμβουλεύω, χαλεπὸν καὶ δυσθήρευτον ἡγήσαμένους εἶναι τὸ τοῦ σοφιστοῦ γένος πρότερον ἐν ἄλλῳ ῥάονι τὴν μέθοδον αὐτοῦ προμελετᾶν, εἰ μὴ σύ ποθεν εὐπετεστέραν ἔχεις εἰπεῖν ἄλλην ὁδόν.

Soph.218.d ΘΕΑΙ Ἄλλ' οὐκ ἔχω.

Soph.218.e ΞΕ Βούλει δὴτα περὶ τίνος τῶν φαύλων μετιόντες πειραθῶμεν παράδειγμα αὐτὸ θέσθαι τοῦ μείζονος;

Soph.218.e ΘΕΑΙ Ναί.

Soph.218.e

ΞΕ Τί δῆτα προταξαίμεθ' ἂν εὔγνωστον μὲν καὶ σμικρόν, λόγον δὲ μηδενὸς ἐλάττονα ἔχον τῶν μειζόνων; οἷον ἀσπαλιευτῆς ἄρ' οὐ πᾶσί τε γνώριμον καὶ σπουδῆς οὐ πάνυ τι πολλῆς τινος ἐπάξιον;

Soph.219.a ΘΕΑΙ Οὕτως.

Soph.219.a ΞΕ Μέθοδον μὴν αὐτὸν ἐλπίζω καὶ λόγον οὐκ ἀνεπιτήδειον ἡμῖν ἔχειν πρὸς ὃ βουλόμεθα.

Soph.219.a ΘΕΑΙ Καλῶς ἂν ἔχοι.

Soph.219.a ΞΕ Φέρε δῆ, τῇδε ἀρχώμεθα αὐτοῦ. καί μοι λέγε· πότερον ὡς τεχνίτην αὐτὸν ἢ τινα ἄτεχνον, ἄλλην δὲ δύναμιν ἔχοντα θήσομεν;

Soph.219.a ΘΕΑΙ Ἦκιστά γε ἄτεχνον.

Soph.219.a ΞΕ Ἀλλὰ μὴν τῶν γε τεχνῶν πασῶν σχεδὸν εἶδη δύο.

Soph.219.a ΘΕΑΙ Πῶς;

Soph.219.b ΞΕ Γεωργία μὲν καὶ ὄση περὶ τὸ θνητὸν πᾶν σῶμα θεραπεία, τό τε αὖ περὶ τὸ σύνθετον καὶ πλαστόν, ὃ δὴ σκεῦος ὠνομάκαμεν, ἢ τε μιμητική, σύμπαντα ταῦτα δικαιοτάτ' ἂν ἐνὶ προσαγορεύοιτ' ἂν ὀνόματι.

Soph.219.b ΘΕΑΙ Πῶς καὶ τίνι;

Soph.219.b ΞΕ Πᾶν ὅπερ ἂν μὴ πρότερόν τις ὄν ὕστερον εἰς οὐσίαν ἄγῃ, τὸν μὲν ἄγοντα ποιεῖν, τὸ δὲ ἀγόμενον ποιῆσθαι πού φαμεν.

Soph.219.b ΘΕΑΙ Ὅρθως.

Soph.219.b ΞΕ Τὰ δέ γε νυνδὴ <ᾶ> διήλθομεν ἅπαντα εἶχεν εἰς τοῦτο τὴν αὐτῶν δύναμιν.

Soph.219.b ΘΕΑΙ Εἶχε γὰρ οὖν.

Soph.219.c ΞΕ Ποιητικὴν τοίνυν αὐτὰ συγκεφαλαιωσάμενοι προσείπωμεν.

Soph.219.c ΘΕΑΙ Ἔστω.

Soph.219.c ΞΕ Τὸ δὲ μαθηματικὸν αὖ μετὰ τοῦτο εἶδος ὅλον καὶ τὸ τῆς γνώσεως τό τε χρηματιστικὸν καὶ ἀγωνιστικὸν καὶ θηρευτικόν, ἐπειδὴ δημιουργεῖ μὲν οὐδὲν τούτων, τὰ δὲ ὄντα καὶ γεγονότα τὰ μὲν χειροῦται λόγοις καὶ πράξεσι, τὰ δὲ τοῖς χειρουμένοις οὐκ ἐπιτρέπει, μάλιστα' ἂν που διὰ ταῦτα συνάπαντα τὰ μέρη τέχνη τις κτητικὴ λεχθεῖσα ἂν διαπρέψειεν.

Soph.219.d ΘΕΑΙ Ναί· πρέποι γὰρ ἄν.

Soph.219.d ΞΕ Κτητικῆς δὲ καὶ ποιητικῆς συμπασῶν οὐσῶν τῶν τεχνῶν ἐν ποτέρᾳ τὴν ἀσπαλιευτικὴν, ὧ θεαίτητε, τιθῶμεν;

Soph.219.d ΘΕΑΙ Ἐν κτητικῇ που δῆλον.

Soph.219.d ΞΕ Κτητικῆς δὲ ἄρ' οὐ δύο εἶδη; τὸ μὲν ἐκόντων πρὸς ἐκόντας μεταβλητικὸν ὃν διὰ τε δωρεῶν καὶ μισθώσεων καὶ ἀγοράσεων, τὸ δὲ λοιπόν, ἢ κατ' ἔργα ἢ κατὰ λόγους χειρούμενον σύμπαν, χειρωτικὸν ἂν εἴη;

Soph.219.d ΘΕΑΙ Φαίνεται γοῦν ἐκ τῶν εἰρημένων.

Soph.219.d ΞΕ Τί δέ; τὴν χειρωτικὴν ἄρ' οὐ διχῇ τμητέον;

Soph.219.e ΘΕΑΙ Πῇ;

Soph.219.e ΞΕ Τὸ μὲν ἀναφανδὸν ὅλον ἀγωνιστικὸν θέντας, τὸ δὲ κρυφαῖον αὐτῆς πᾶν θηρευτικόν.

Soph.219.e ΘΕΑΙ Ναί.

Soph.219.e ΞΕ Τὴν δέ γε μὴν θηρευτικὴν ἄλογον τὸ μὴ οὐ τέμνειν διχῇ.

Soph.219.e ΘΕΑΙ Λέγε ὅπη.

- Soph. 219.e ΞΕ Τὸ μὲν ἀψύχου γένους διελομένους, τὸ δ' ἐμψύχου.
- Soph. 220.a ΘΕΑΙ Τί μήν; εἴπερ ἔστον γε ἄμφω.
- Soph. 220.a ΞΕ Πῶς δὲ οὐκ ἔστον; καὶ δεῖ γε ἡμᾶς τὸ μὲν τῶν ἀψύχων, ἀνώνυμον ὃν πλὴν κατ' ἓνια τῆς κολυμβητικῆς ἅττα μέρη καὶ τοιαῦτ' ἄλλα βραχέα, χαίρειν ἔἶσαι, τὸ δέ, τῶν ἐμψύχων ζώων οὖσαν θήραν, προσειπεῖν ζωοθηρικὴν.
- Soph. 220.a ΘΕΑΙ Ἦέτω.
- Soph. 220.a ΞΕ Ζωοθηρικῆς δὲ ἄρ' οὐ διπλοῦν εἶδος ἂν λέγοιτο ἐν δίκῃ, τὸ μὲν πεζοῦ γένους, πολλοῖς εἶδеси καὶ ὀνόμασι διηρημένον, πεζοθηρικόν, τὸ δ' ἕτερον νευστικοῦ ζώου πᾶν ἐνυγροθηρικόν;
- Soph. 220.b ΘΕΑΙ Πάνυ γε.
- Soph. 220.b ΞΕ Νευστικοῦ μὴν τὸ μὲν πτηνὸν φυλὸν ὀρώμεν, τὸ δὲ ἔνυδρον;
- Soph. 220.b ΘΕΑΙ Πῶς δ' οὐ;
- Soph. 220.b ΞΕ Καὶ τοῦ πτηνοῦ μὴν γένους πᾶσα ἡμῖν ἡ θήρα λέγεται πού τις ὀρνιθευτική.
- Soph. 220.b ΘΕΑΙ Λέγεται γὰρ οὖν.
- Soph. 220.b ΞΕ Τοῦ δὲ ἐνύδρου σχεδὸν τὸ σύνολον ἀλιευτική.
- Soph. 220.b ΘΕΑΙ Ναί.
- Soph. 220.b ΞΕ Τί δέ; ταύτην αὖ τὴν θήραν ἄρ' οὐκ ἂν κατὰ μέγιστα μέρη δύο διέλοιμεν;
- Soph. 220.b ΘΕΑΙ Κατὰ ποῖα;
- Soph. 220.b ΞΕ Καθ' ἃ τὸ μὲν ἔρκεσιν αὐτόθεν ποιεῖται τὴν θήραν, τὸ δὲ πληγῇ.
- Soph. 220.c ΘΕΑΙ Πῶς λέγεις, καὶ πῇ διαιρούμενος ἑκάτερον;
- Soph. 220.c ΞΕ Τὸ μὲν, ὅτι πᾶν ὅσον ἂν ἔνεκα κωλύσεως εἴργῃ τι περιέχον, ἔρκος εἶκος ὀνομάζειν.
- Soph. 220.c ΘΕΑΙ Πάνυ μὲν οὖν.
- Soph. 220.c ΞΕ Κύρτους δὴ καὶ δίκτυα καὶ βρόχους καὶ πόρκους καὶ τὰ τοιαῦτα μὴν ἄλλο τι πλὴν ἔρκη χρή προσαγορεύειν;
- Soph. 220.c ΘΕΑΙ Οὐδέν.
- Soph. 220.c ΞΕ Τοῦτο μὲν ἄρα ἐρκοθηρικὸν τῆς ἄγρας τὸ μέρος φήσομεν ἢ τι τοιοῦτον.
- Soph. 220.c ΘΕΑΙ Ναί.
- Soph. 220.d ΞΕ Τὸ δὲ ἀγκίστροις καὶ τριόδουσι πληγῇ γιγνόμενον ἕτερον μὲν ἐκείνου, πληκτικὴν δὲ τινα θήραν ἡμᾶς προσειπεῖν ἐνὶ λόγῳ νῦν χρεών· ἢ τί τις ἂν, ὃ θεαίτητε, εἴποι κάλλιον;
- Soph. 220.d ΘΕΑΙ Ἀμελῶμεν τοῦ ὀνόματος· ἀρκεῖ γὰρ καὶ τοῦτο.
- Soph. 220.d ΞΕ Τῆς τοίνυν πληκτικῆς τὸ μὲν νυκτερινὸν οἶμαι πρὸς πυρὸς φῶς γιγνόμενον ὑπ' αὐτῶν τῶν περὶ τὴν θήραν πυρευτικὴν ῥηθῆναι συμβέβηκεν.
- Soph. 220.d ΘΕΑΙ Πάνυ γε.
- Soph. 220.e ΞΕ Τὸ δέ γε μεθημερινόν, ὡς ἐχόντων ἐν ἄκροις ἄγκιστρα καὶ τῶν τριοδόντων, πᾶν ἀγκιστρευτικόν.
- Soph. 220.e ΘΕΑΙ Λέγεται γὰρ οὖν.
- Soph. 220.e ΞΕ Τοῦ τοίνυν ἀγκιστρευτικοῦ τῆς πληκτικῆς τὸ μὲν ἄνωθεν εἰς τὸ κάτω γιγνόμενον διὰ τὸ τοῖς τριόδουσιν οὕτω μάλιστα χρῆσθαι τριοδοντία τις οἶμαι κέκληται.
- Soph. 220.e ΘΕΑΙ Φασὶ γοῦν τινές.
- Soph. 220.e ΞΕ Τὸ δέ γε λοιπὸν ἐστὶν ἐν ἔτι μόνον ὡς εἶπεῖν εἶδος.
- Soph. 220.e ΘΕΑΙ Τὸ ποῖον;

- Soph. 221. a ΞΕ Τὸ τῆς ἐναντίας ταύτῃ πληγῆς, ἀγκίστρω τε γιγνόμενον καὶ τῶν ἰχθύων οὐχ ἢ τις ἂν τύχη τοῦ σώματος, ὥσπερ τοῖς τριόδουσιν, ἀλλὰ περὶ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ στόμα τοῦ θηρευθέντος ἐκάστοτε, καὶ κάτωθεν εἰς τοῦναντίον ἄνω ράβδοις καὶ καλάμοις ἀνασπώμενον· οὗ τί φήσομεν, ὦ Θεαίτητε, δεῖν τοῦνομα λέγεσθαι;
- Soph. 221. a ΘΕΑΙ Δοκῶ μὲν, ὅπερ ἄρτι προυθέμεθα δεῖν ἐξευρεῖν, τοῦτ' αὐτὸ νῦν ἀποτετελέσθαι.
- Soph. 221. c ΞΕ Νῦν ἄρα τῆς ἀσπαλιευτικῆς πέρι σύ τε κἀγὼ συνωμολογήκαμεν οὐ μόνον τοῦνομα, ἀλλὰ καὶ τὸν λόγον περὶ αὐτὸ τοῦργον εἰλήφαμεν ἱκανῶς. συμπάσης γὰρ τέχνης τὸ μὲν ἡμῖς μέρος κτητικὸν ἦν, κτητικοῦ δὲ χειρωτικόν, χειρωτικοῦ δὲ θηρευτικόν, τοῦ δὲ θηρευτικοῦ ζωοθηρικόν, ζωοθηρικοῦ δὲ ἐνυγροθηρικόν, ἐνυγροθηρικοῦ δὲ τὸ κάτωθεν τμήμα ὅλον ἀλιευτικόν, ἀλιευτικῆς δὲ πληκτικόν, πληκτικῆς δὲ ἀγκιστρευτικόν· τούτου δὲ τὸ περὶ τὴν κάτωθεν ἄνω πληγὴν ἀνασπώμενην, ἀπ' αὐτῆς τῆς πράξεως ἀφομοιωθὲν τοῦνομα, ἢ νῦν ἀσπαλιευτικὴ ζητηθεῖσα ἐπὶ κλην γέγονεν.
- Soph. 221. c ΘΕΑΙ Παντάπασι μὲν οὖν τοῦτό γε ἱκανῶς δεδήλωται.
- Soph. 221. c ΞΕ Φέρε δὴ, κατὰ τοῦτο τὸ παράδειγμα καὶ τὸν σοφιστὴν ἐπιχειρῶμεν εὑρεῖν ὅτι ποτ' ἔστιν.
- Soph. 221. c ΘΕΑΙ Κομιδῇ μὲν οὖν.
- Soph. 221. c ΞΕ Καὶ μὴν ἐκεῖνό γ' ἦν τὸ ζήτημα πρῶτον, πότερον ἰδιώτην ἢ τινα τέχνην ἔχοντα θετέον εἶναι τὸν ἀσπαλιευτήν.
- Soph. 221. d ΘΕΑΙ Ναί.
- Soph. 221. d ΞΕ Καὶ νῦν δὴ τοῦτον ἰδιώτην θήσομεν, ὦ Θεαίτητε, ἢ παντάπασιν ὡς ἀληθῶς σοφιστὴν;
- Soph. 221. d ΘΕΑΙ Οὐδαμῶς ἰδιώτην· μανθάνω γὰρ ὃ λέγεις, ὡς παντὸς δεῖ τοιοῦτος εἶναι τό γε ὄνομα τοῦτο ἔχων.
- Soph. 221. d ΞΕ Ἀλλὰ τινα τέχνην αὐτὸν ἡμῖν ἔχοντα, ὡς ἔοικε, θετέον.
- Soph. 221. d ΘΕΑΙ Τίνα ποτ' οὖν δὴ ταύτην;
- Soph. 221. d ΞΕ Ἄρ' ὦ πρὸς θεῶν ἡγνοήκαμεν τάνδρὸς τὸν ἄνδρα ὄντα συγγενῆ;
- Soph. 221. d ΘΕΑΙ Τίνα τοῦ;
- Soph. 221. d ΞΕ Τὸν ἀσπαλιευτὴν τοῦ σοφιστοῦ.
- Soph. 221. d ΘΕΑΙ Πῇ;
- Soph. 221. e ΞΕ Θηρευτὰ τινε καταφαίνεσθον ἄμφω μοι.
- Soph. 221. e ΘΕΑΙ Τίνος θήρας ἄτερος; τὸν μὲν γὰρ ἔτερον εἵπομεν.
- Soph. 221. e ΞΕ Δίχα που νυνδὴ διείλομεν τὴν ἄγραν πᾶσαν, νευστικοῦ μέρους, τὸ δὲ πεζοῦ τέμνοντες.
- Soph. 221. e ΘΕΑΙ Ναί.
- Soph. 222. a ΞΕ Καὶ τὸ μὲν διήλθομεν, ὅσον περὶ τὰ νευστικά τῶν ἐνύδρων· τὸ δὲ πεζὸν εἰάσαμεν ἄσχιτον, εἰπόντες ὅτι πολυειδὲς εἶη.
- Soph. 222. a ΘΕΑΙ Πάνυ γε.
- Soph. 222. a ΞΕ Μέχρι μὲν τοίνυν ἐνταῦθα ὁ σοφιστὴς καὶ [ὁ] ἀσπαλιευτὴς ἅμα ἀπὸ τῆς κτητικῆς τέχνης πορεύεσθον.
- Soph. 222. a ΘΕΑΙ Ἐοίκατον γοῦν.
- Soph. 222. a ΞΕ Ἐκτρέπεσθον δέ γε ἀπὸ τῆς ζωοθηρικῆς, ὁ μὲν ἐπὶ θάλατταν που καὶ ποταμούς καὶ λίμνας, τὰ ἐν τούτοις ζῶα θηρευσόμενος.
- Soph. 222. a ΘΕΑΙ Τί μήν;
- Soph. 222. b

ΞΕ Ὁ δέ γε ἐπὶ [τὴν] γῆν καὶ ποταμοὺς ἐτέρους αὖ τινας, πλούτου καὶ νεότητος οἷον λειμῶνας ἀφθόνους, τὰν τούτοις θρέμματα χειρῶσόμενος.

Soph. 222.b ΘΕΑΙ Πῶς λέγεις;

Soph. 222.b ΞΕ Τῆς πεζῆς θήρας γίγνεσθον δύο μεγίστω τινὲ μέρει.

Soph. 222.b ΘΕΑΙ Ποῖον ἐκάτερον;

Soph. 222.b ΞΕ Τὸ μὲν τῶν ἡμέρων, τὸ δὲ τῶν ἀγρίων.

Soph. 222.b ΘΕΑΙ Εἴτ' ἔστι τις θήρα τῶν ἡμέρων;

Soph. 222.c ΞΕ Εἵπερ γέ ἐστιν ἄνθρωπος ἡμερον ζῶον. θεὸς δὲ ὅπη χαίρεις, εἴτε μηδὲν τιθεὶς ἡμερον, εἴτε ἄλλο μὲν ἡμερόν τι, τὸν δὲ ἄνθρωπον ἄγριον, εἴτε ἡμερον μὲν λέγεις αὖ τὸν ἄνθρωπον, ἀνθρώπων δὲ μηδεμίαν ἡγῆ θήραν· τούτων ὁπότ' ἂν ἡγῆ φίλον εἰρησθαί σοι, τοῦτο ἡμῖν διόρισον.

Soph. 222.c ΘΕΑΙ Ἀλλ' ἡμᾶς τε ἡμερον, ὧ ξένε, ἡγοῦμαι ζῶον, θήραν τε ἀνθρώπων εἶναι λέγω.

Soph. 222.c ΞΕ Διττὴν τοίνυν καὶ τὴν ἡμεροθηρικὴν εἵπωμεν.

Soph. 222.c ΘΕΑΙ Κατὰ τί λέγοντες;

Soph. 222.c ΞΕ Τὴν μὲν ληστικὴν καὶ ἀνδραποδιστικὴν καὶ τυραννικὴν καὶ σύμπασαν τὴν πολεμικὴν, ἐν πάντα, βίαιον θήραν, ὀρισάμενοι.

Soph. 222.c ΘΕΑΙ Καλῶς.

Soph. 222.d ΞΕ Τὴν δέ γε δικανικὴν καὶ δημηγορικὴν καὶ προσομιλητικὴν, ἐν αὖ τὸ σύνολον, πιθανουργικὴν τινα μίαν τέχνην προσειπόντες.

Soph. 222.d ΘΕΑΙ Ὅρθῶς.

Soph. 222.d ΞΕ Τῆς δὴ πιθανουργικῆς διττὰ λέγωμεν γένη.

Soph. 222.d ΘΕΑΙ Ποῖα;

Soph. 222.d ΞΕ Τὸ μὲν ἕτερον ἰδίᾳ, τὸ δὲ δημοσίᾳ γιγνόμενον.

Soph. 222.d ΘΕΑΙ Γίγνεσθον γὰρ οὖν εἶδος ἐκάτερον.

Soph. 222.d ΞΕ Οὐκοῦν αὖ τῆς ἰδιοθηρευτικῆς τὸ μὲν μισθαρνητικόν ἐστιν, τὸ δὲ δωροφορικόν;

Soph. 222.d ΘΕΑΙ Οὐ μανθάνω.

Soph. 222.d ΞΕ Τῇ τῶν ἐρώντων θήρᾳ τὸν νοῦν, ὡς ἔοικας, οὕτω προσέσχες.

Soph. 222.e ΘΕΑΙ Τοῦ πέρι;

Soph. 222.e ΞΕ Ὅτι τοῖς θηρευθεῖσι δῶρα προσεπιδιδόασιν.

Soph. 222.e ΘΕΑΙ Ἀληθέστατα λέγεις.

Soph. 222.e ΞΕ Τοῦτο μὲν τοίνυν ἐρωτικῆς τέχνης ἔστω εἶδος.

Soph. 222.e ΘΕΑΙ Πάνυ γε.

Soph. 223.a ΞΕ Τοῦ δέ γε μισθαρνητικοῦ τὸ μὲν προσομιλοῦν διὰ χάριτος καὶ παντάπασι δι' ἡδονῆς τὸ δέλεαρ πεποιημένον καὶ τὸν μισθὸν πραττόμενον τροφὴν ἑαυτῷ μόνον κολακικὴν, ὡς ἐγὼμαι, πάντες φαῖμεν ἂν <ἧ> ἡδυντικὴν τινα τέχνην εἶναι.

Soph. 223.a ΘΕΑΙ Πῶς γὰρ οὗ;

Soph. 223.a ΞΕ Τὸ δὲ ἐπαγγελλόμενον μὲν ὡς ἀρετῆς ἕνεκα τὰς ὁμιλίας ποιοῦμενον, μισθὸν δὲ νόμισμα πραττόμενον, ἄρα οὐ τοῦτο τὸ γένος ἐτέρῳ προσειπεῖν ἄξιον ὀνόματι;

Soph. 223.a ΘΕΑΙ Πῶς γὰρ οὗ;

Soph. 223.a ΞΕ Τίνι δὴ τούτῳ; πειρῶ λέγειν.

- Soph. 223. b ΘΕΑΙ Δῆλον δὴ τὸν γὰρ σοφιστὴν μοι δοκοῦμεν ἀνηυρηκέναι. τοῦτ' οὖν ἔγωγε εἰπὼν τὸ προσῆκον ὄνομ' ἂν ἡγοῦμαι καλεῖν αὐτόν.
- Soph. 223. b ΞΕ Κατὰ δὴ τὸν νῦν, ὦ Θεαίτητε, λόγον, ὡς ἔοικεν, ἡ τέχνης οἰκειωτικῆς, 〈χειρωτικῆς〉, [κτητικῆς,] θηρευτικῆς, ζωοθηρίας, [πεζοθηρίας,] χερσαίας, [ήμεροθηρικῆς,] ἀνθρωποθηρίας, 〈πιθανοθηρίας〉, ἰδιοθηρίας, [μισοθαρνικῆς,] νομισματοπωλικῆς, δοξοπαιδευτικῆς, νέων πλουσίων καὶ ἐνδόξων γιγνομένη θήρα προσρητέον, ὡς ὁ νῦν λόγος ἡμῖν συμβαίνει, σοφιστικῇ.
- Soph. 223. c ΘΕΑΙ Παντάπασι μὲν οὖν.
- Soph. 223. c ΞΕ Ἔτι δὲ καὶ τῇδε ἴδωμεν· οὐ γάρ τι φαύλης μέτοχόν ἐστι τέχνης τὸ νῦν ζητούμενον, ἀλλ' εὖ μάλα ποικίλης. καὶ γὰρ οὖν ἐν τοῖς πρόσθεν εἰρημένοις φάντασμα παρέχεται μὴ τοῦτο δὲ νῦν αὐτὸ ἡμεῖς φαμεν ἀλλ' ἕτερον εἶναι τι γένος.
- Soph. 223. c ΘΕΑΙ Πῇ δὴ;
- Soph. 223. c ΞΕ Τὸ τῆς κτητικῆς τέχνης διπλοῦν ἦν εἶδος που, τὸ μὲν θηρευτικὸν μέρος ἔχον, τὸ δὲ ἀλλακτικόν.
- Soph. 223. c ΘΕΑΙ Ἦν γὰρ οὖν.
- Soph. 223. c ΞΕ Τῆς τοίνυν ἀλλακτικῆς δύο εἶδη λέγωμεν, τὸ μὲν δωρητικόν, τὸ δὲ ἕτερον ἀγοραστικόν;
- Soph. 223. c ΘΕΑΙ Εἰρήσθω.
- Soph. 223. d ΞΕ Καὶ μὴν αὖ φήσομεν ἀγοραστικὴν διχῇ τέμνεσθαι.
- Soph. 223. d ΘΕΑΙ Πῇ;
- Soph. 223. d ΞΕ Τὴν μὲν τῶν αὐτουργῶν αὐτοπωλικὴν διαιρουμένην, τὴν δὲ τὰ ἀλλότρια ἔργα μεταβαλλομένην μεταβλητικὴν.
- Soph. 223. d ΘΕΑΙ Πάνυ γε.
- Soph. 223. d ΞΕ Τί δέ; τῆς μεταβλητικῆς οὐχ ἡ μὲν κατὰ πόλιν ἀλλαγὴ, σχεδὸν αὐτῆς ἡμισυ μέρος ὄν, καπηλικὴ προσαγορεύεται;
- Soph. 223. d ΘΕΑΙ Ναί.
- Soph. 223. d ΞΕ Τὸ δέ γε ἐξ ἄλλης εἰς ἄλλην πόλιν διαλλάττον ὦνῃ καὶ πράσει ἐμπορικῇ;
- Soph. 223. e ΘΕΑΙ Τί δ' οὖ;
- Soph. 223. e ΞΕ Τῆς δ' ἐμπορικῆς ἄρ' οὐκ ἠσθήμεθα ὅτι τὸ μὲν ὅσοις τὸ σῶμα τρέφεται καὶ χρῆται, τὸ δὲ ὅσοις ἡ ψυχὴ, πωλοῦν διὰ νομίσματος ἀλλάττεται;
- Soph. 223. e ΘΕΑΙ Πῶς τοῦτο λέγεις;
- Soph. 223. e ΞΕ Τὸ περὶ τὴν ψυχὴν ἴσως ἀγνοοῦμεν, ἐπεὶ τό γε ἕτερόν που συνίμεν.
- Soph. 224. a ΘΕΑΙ Ναί.
- Soph. 224. a ΞΕ Μουσικὴν τε τοίνυν συνάπασαν λέγωμεν, ἐκ πόλεως ἐκάστοτε εἰς πόλιν ἔνθεν μὲν ὠνηθεῖσαν, ἐτέρωσε δὲ ἀγομένην [καὶ πιπρασκομένην], καὶ γραφικὴν καὶ θαυματοποιικὴν καὶ πολλὰ ἕτερα τῆς ψυχῆς, τὰ μὲν παραμυθίας, τὰ δὲ καὶ σπουδῆς χάριν ἀχθέντα καὶ πωλούμενα, τὸν ἄγοντα καὶ πωλοῦντα μηδὲν ἥττον τῆς τῶν σιτίων καὶ ποτῶν πράσεως ἔμπορον ὀρθῶς ἂν λεγόμενον παρασχεῖν.
- Soph. 224. b ΘΕΑΙ Ἀληθέστατα λέγεις.
- Soph. 224. b ΞΕ Οὐκοῦν καὶ τὸν μαθήματα συνωνούμενον πόλιν τε ἐκ πόλεως νομίσματος ἀμείβοντα ταῦτόν προσερεῖς ὄνομα;
- Soph. 224. b ΘΕΑΙ Σφόδρα γε.

- Soph. 224 .b ΞΕ Τῆς δὴ ψυχεμπορικῆς ταύτης ἄρ' οὐ τὸ μὲν ἐπιδεικτικὴ δικαιοτάτα λέγοιτ' ἄν, τὸ δὲ γελοίῳ μὲν οὐχ ἦττον τοῦ πρόσθεν, ὅμως δὲ μαθημάτων οὖσαν πρᾶσιν αὐτὴν ἀδελφῷ τινι τῆς πράξεως ὀνόματι προσειπεῖν ἀνάγκη;
- Soph. 224 .b ΘΕΑΙ Πάνυ μὲν οὖν.
- Soph. 224 .c ΞΕ Ταύτης τοίνυν τῆς μαθηματοπωλικῆς τὸ μὲν περὶ τὰ τῶν ἄλλων τεχνῶν μαθήματα ἐτέρῳ, τὸ δὲ περὶ τὸ τῆς ἀρετῆς ἄλλῳ προσηρτέον.
- Soph. 224 .c ΘΕΑΙ Πῶς γὰρ οὗ;
- Soph. 224 .c ΞΕ Τεχνοπωλικὸν μὴν τό γε περὶ τᾶλλα ἂν ἀρμόττοι· τὸ δὲ περὶ ταῦτα σὺ προθυμήθητι λέγειν ὄνομα.
- Soph. 224 .c ΘΕΑΙ Καὶ τί τις ἂν ἄλλο ὄνομα εἰπὼν οὐκ ἂν πλημμελοίῃ πλην τὸ νῦν ζητούμενον αὐτὸ εἶναι τὸ σοφιστικὸν γένος;
- Soph. 224 .d ΞΕ Οὐδὲν ἄλλο. ἴθι δὴ νῦν συναγάγωμεν αὐτὸ λέγοντες ὡς τὸ τῆς κτητικῆς, μεταβλητικῆς, ἀγοραστικῆς, ἐμπορικῆς, ψυχεμπορικῆς περὶ λόγους καὶ μαθήματα ἀρετῆς πωλητικὸν δεύτερον ἀνεφάνη σοφιστική.
- Soph. 224 .d ΘΕΑΙ Μάλα γε.
- Soph. 224 .d ΞΕ Τρίτον δέ γ' οἶμαί σε, κἂν εἴ τις αὐτοῦ καθιδρυμένος ἐν πόλει, τὰ μὲν ὠνούμενος, τὰ δὲ καὶ τεκταινόμενος αὐτὸς μαθήματα περὶ τὰ αὐτὰ ταῦτα καὶ πωλῶν, ἐκ τούτου τὸ ζῆν προτάξατο, καλεῖν οὐδὲν ἄλλο πλην ὅπερ νυνδὴ.
- Soph. 224 .e ΘΕΑΙ Τί δ' οὐ μέλλω;
- Soph. 224 .e ΞΕ Καὶ τὸ κτητικῆς ἄρα μεταβλητικόν, ἀγοραστικόν, καπηλικόν εἴτε αὐτοπωλικόν, ἀμφοτέρως, ὅτιπερ ἂν ἦ περὶ τὰ τοιαῦτα μαθηματοπωλικὸν γένος, ἀεὶ σὺ προσερεῖς, ὡς φαίνῃ, σοφιστικόν.
- Soph. 224 .e ΘΕΑΙ Ἀνάγκη· τῷ γὰρ λόγῳ δεῖ συνακολουθεῖν.
- Soph. 225 .a ΞΕ Ἔτι δὴ σκοπῶμεν εἴ τινι τοιῷδε προσέοικεν ἄρα τὸ νῦν μεταδιωκόμενον γένος.
- Soph. 225 .a ΘΕΑΙ Ποίῳ δὴ;
- Soph. 225 .a ΞΕ Τῆς κτητικῆς ἀγωνιστικὴ τι μέρος ἡμῖν ἦν.
- Soph. 225 .a ΘΕΑΙ Ἦν γὰρ οὖν.
- Soph. 225 .a ΞΕ Οὐκ ἀπὸ τρόπου τοίνυν ἐστὶ διαιρεῖν αὐτὴν δίχα.
- Soph. 225 .a ΘΕΑΙ Καθ' ὅποια λέγε.
- Soph. 225 .a ΞΕ Τὸ μὲν ἀμιλλητικὸν αὐτῆς τιθέντας, τὸ δὲ μαχητικόν.
- Soph. 225 .a ΘΕΑΙ Ἔστιν.
- Soph. 225 .a ΞΕ Τῆς τοίνυν μαχητικῆς τῷ μὲν σώματι πρὸς σώματα γιγνομένῳ σχεδὸν εἰκὸς καὶ πρέπον ὄνομα λέγειν τι τοιοῦτον τιθεμένους οἷον βιαστικόν.
- Soph. 225 .a ΘΕΑΙ Ναί.
- Soph. 225 .b ΞΕ Τῷ δὲ λόγοις πρὸς λόγους τί τις, ὦ Θεαίτητε, ἄλλο εἶπη πλην ἀμφισβητητικόν;
- Soph. 225 .b ΘΕΑΙ Οὐδέν.
- Soph. 225 .b ΞΕ Τὸ δέ γε περὶ τὰς ἀμφισβητήσεις θετέον διττόν.
- Soph. 225 .b ΘΕΑΙ Πῇ;
- Soph. 225 .b ΞΕ Καθ' ὅσον μὲν γὰρ γίγνεται μήκεσί τε πρὸς ἐναντία μήκη λόγων καὶ περὶ [τὰ] δίκαια καὶ ἄδικα δημοσίᾳ, δικανικόν.
- Soph. 225 .b ΘΕΑΙ Ναί.

- Soph. 225.b ΞΕ Τὸ δ' ἐν ἰδίοις αὖ καὶ κατακεκερματισμένον ἐρωτήσεσι πρὸς ἀποκρίσεις μῶν εἰθίσμεθα καλεῖν ἄλλο πλὴν ἀντιλογικόν;
- Soph. 225.b ΘΕΑΙ Οὐδέν.
- Soph. 225.c ΞΕ Τοῦ δὲ ἀντιλογικοῦ τὸ μὲν ὅσον περὶ τὰ συμβόλαια ἀμφισβητεῖται μὲν, εἰκῇ δὲ καὶ ἀτέχνως περὶ αὐτὸ πράττεται, ταῦτα θετέον μὲν εἶδος, ἐπεὶ περ αὐτὸ διέγνωκεν ὡς ἕτερον ὃν ὁ λόγος, ἀτὰρ ἐπωνυμίας οὐθ' ὑπὸ τῶν ἔμπροσθεν ἔτυχεν οὔτε νῦν ὑφ' ἡμῶν τυχεῖν ἄξιον.
- Soph. 225.c ΘΕΑΙ Ἀληθῆ· κατὰ σμικρὰ γὰρ λίαν καὶ παντοδαπὰ διήρηται.
- Soph. 225.c ΞΕ Τὸ δέ γε ἔντεχνον, καὶ περὶ δικαίων αὐτῶν καὶ ἀδίκων καὶ περὶ τῶν ἄλλων ὅλως ἀμφισβητοῦν, ἅρ' οὐκ ἐριστικὸν αὖ λέγειν εἰθίσμεθα;
- Soph. 225.d ΘΕΑΙ Πῶς γὰρ οὐ;
- Soph. 225.d ΞΕ Τοῦ μὴν ἐριστικοῦ τὸ μὲν χρηματοφορικόν, τὸ δὲ χρηματιστικὸν ὃν τυγχάνει.
- Soph. 225.d ΘΕΑΙ Παντάπασί γε.
- Soph. 225.d ΞΕ Τὴν ἐπωνυμίαν τοίνυν ἦν ἐκάτερον δεῖ καλεῖν αὐτῶν πειραθῶμεν εἰπεῖν.
- Soph. 225.d ΘΕΑΙ Οὐκοῦν χρή.
- Soph. 225.d ΞΕ Δοκῶ μὴν τό γε δι' ἡδονὴν τῆς περὶ ταῦτα διατριβῆς ἀμελὲς τῶν οἰκείων γιγνόμενον, περὶ δὲ τὴν λέξιν τοῖς πολλοῖς τῶν ἀκουόντων οὐ μεθ' ἡδονῆς ἀκούμενον καλεῖσθαι κατὰ γνώμην τὴν ἐμὴν οὐχ ἕτερον ἀδολεσχηκοῦ.
- Soph. 225.e ΘΕΑΙ Λέγεται γὰρ οὖν οὕτω πως.
- Soph. 225.e ΞΕ Τούτου τοίνυν τούναντίον, ἀπὸ τῶν ἰδιωτικῶν ἐρίδων χρηματιζόμενον, ἐν τῷ μέρει σὺ πειρῶ νῦν εἰπεῖν.
- Soph. 226.a ΘΕΑΙ Καὶ <τί> τις ἂν αὖ εἰπὼν ἕτερον οὐκ ἑξαμάρτοι πλὴν γε τὸν θαυμαστὸν πάλιν ἐκεῖνον ἥκειν αὖ νῦν τέταρτον τὸν μεταδιωκόμενον ὑφ' ἡμῶν σοφιστήν;
- Soph. 226.a ΞΕ Οὐδὲν ἄλλ' ἢ τὸ χρηματιστικὸν γένος, ὡς ἔοικεν, ἐριστικῆς ὃν τέχνης, τῆς ἀντιλογικῆς, τῆς ἀμφισβητητικῆς, τῆς μαχητικῆς, τῆς ἀγωνιστικῆς, τῆς κτητικῆς ἔστιν, ὡς ὁ λόγος αὖ μεμήνυκε νῦν, ὁ σοφιστής.
- Soph. 226.a ΘΕΑΙ Κομιδῇ μὲν οὖν.
- Soph. 226.a ΞΕ Ὅραξ οὖν ὡς ἀληθῆ λέγεται τὸ ποικίλον εἶναι τοῦτο τὸ θηρίον καὶ τὸ λεγόμενον οὐ τῇ ἐτέρᾳ ληπτόν;
- Soph. 226.b ΘΕΑΙ Οὐκοῦν ἀμφοῖν χρή.
- Soph. 226.b ΞΕ Χρὴ γὰρ οὖν, καὶ κατὰ δυνάμιν γε οὕτω ποιητέον, τοιόνδε τι μεταθέοντας ἵχνος αὐτοῦ. καί μοι λέγε· τῶν οἰκετικῶν ὀνομάτων καλοῦμεν ἅττα που;
- Soph. 226.b ΘΕΑΙ Καὶ πολλά· ἀτὰρ ποῖα δὴ τῶν πολλῶν πυνθάνη;
- Soph. 226.b ΞΕ Τὰ τοιάδε, οἷον διηθεῖν τε λέγομεν καὶ διαττᾶν καὶ βράττειν καὶ διακρίνειν.
- Soph. 226.b ΘΕΑΙ Τί μήν;
- Soph. 226.c ΞΕ Καὶ πρὸς γε τούτοις ἔτι ξαίνειν, κατάγειν, κερκίζειν, καὶ μυρία ἐν ταῖς τέχναις ἄλλα τοιαῦτα ἐνόντα ἐπιστάμεθα. ἦ γάρ;
- Soph. 226.c ΘΕΑΙ Τὸ ποῖον αὐτῶν πέρι βουληθεὶς δηλῶσαι παραδείγματα προθεῖς ταῦτα κατὰ πάντων ἥρου;
- Soph. 226.c ΞΕ Διαιρετικά που τὰ λεχθέντα εἴρηται σύμπαντα.
- Soph. 226.c ΘΕΑΙ Ναί.
- Soph. 226.c

ΞΕ Κατὰ τὸν ἑμὸν τοίνυν λόγον ὡς περὶ ταῦτα μίαν οὖσαν ἐν ἅπασι τέχνην ἑνὸς ὀνόματος ἀξιόσομεν αὐτήν.

Soph. 226.c ΘΕΑΙ Τίνα προσειπόντες;

Soph. 226.c ΞΕ Διακριτικήν.

Soph. 226.c ΘΕΑΙ Ἔστω.

Soph. 226.c ΞΕ Σκόπει δὴ ταύτης αὖ δύο ἅν πη δυνώμεθα κατιδεῖν εἶδη.

Soph. 226.d ΘΕΑΙ Ταχεῖαν ὡς ἐμοὶ σκέψιν ἐπιτάττεις.

Soph. 226.d ΞΕ Καὶ μὴν ἔν γε ταῖς εἰρημέναις διακρίσειςι τὸ μὲν χεῖρον ἀπὸ βελτίονος ἀποχωρίζειν ἦν, τὸ δ' ὅμοιον ἀφ' ὁμοίου.

Soph. 226.d ΘΕΑΙ Σχεδὸν οὕτω νῦν λεχθὲν φαίνεται.

Soph. 226.d ΞΕ Τῆς μὲν τοίνυν ὄνομα οὐκ ἔχω λεγόμενον· τῆς δὲ καταλειπούσης μὲν τὸ βέλτιον διακρίσεως, τὸ δὲ χεῖρον ἀποβαλλούσης ἔχω.

Soph. 226.d ΘΕΑΙ Λέγε τί.

Soph. 226.d ΞΕ Πᾶσα ἡ τοιαύτη διάκρισις, ὡς ἐγὼ συννοῶ, λέγεται παρὰ πάντων καθαρμός τις.

Soph. 226.e ΘΕΑΙ Λέγεται γὰρ οὖν.

Soph. 226.e ΞΕ Οὐκοῦν τό γε καθαρτικὸν εἶδος αὖ διπλοῦν ὃν πᾶς ἂν ἴδοι;

Soph. 226.e ΘΕΑΙ Ναί, κατὰ σχολήν γε ἴσως· οὐ μὴν ἔγωγε καθορῶ νῦν.

Soph. 226.e ΞΕ Καὶ μὴν τά γε περὶ τὰ σώματα πολλὰ εἶδη καθάρσεων ἐνὶ περιλαβεῖν ὀνόματι προσήκει.

Soph. 226.e ΘΕΑΙ Ποῖα καὶ τίनि;

Soph. 227.a ΞΕ Τὰ τε τῶν ζώων, ὅσα ἐντὸς σωμάτων ὑπὸ γυμναστικῆς ἰατρικῆς τε ὀρθῶς διακρινόμενα καθαίρεται καὶ περὶ τὰκτός, εἰπεῖν μὲν φαῦλα, ὅσα βαλανευτικῇ παρέχεται· καὶ τῶν ἀψύχων σωμάτων, ὧν γναφευτικὴ καὶ σύμπασα κοσμητικὴ τὴν ἐπιμέλειαν παρεχομένη κατὰ σμικρὰ πολλὰ καὶ γελοῖα δοκοῦντα ὀνόματα ἔσχεν.

Soph. 227.a ΘΕΑΙ Μάλα γε.

Soph. 227.c ΞΕ Παντάπασι μὲν οὖν, ὦ Θεαίτητε. ἀλλὰ γὰρ τῇ τῶν λόγων μεθόδῳ σπογγιστικῆς ἢ φαρμακοποσίας οὐδὲν ἦττον οὐδέ τι μᾶλλον τυγχάνει μέλον εἰ τὸ μὲν σμικρὰ, τὸ δὲ μεγάλα ἡμᾶς ὠφελεῖ καθαῖρον. τοῦ κτήσασθαι γὰρ ἔνεκα νοῦν πασῶν τεχνῶν τὸ συγγενὲς καὶ τὸ μὴ συγγενὲς κατανοεῖν πειρωμένη τιμᾷ πρὸς τοῦτο ἐξ ἴσου πάσας, καὶ θάτερα τῶν ἐτέρων κατὰ τὴν ὁμοιότητα οὐδὲν ἡγεῖται γελοιότερα, σεμνότερον δέ τι τὸν διὰ στρατηγικῆς ἢ φθειριστικῆς δηλοῦντα θηρευτικὴν οὐδὲν νενόμικεν, ἀλλ' ὡς τὸ πολὺ χαυνότερον. καὶ δὴ καὶ νῦν, ὅπερ ἦρου, τί προσεροῦμεν ὄνομα συμπάσας δυνάμεις ὅσαι σῶμα εἴτε ἔμψυχον εἴτε ἄψυχον εἰλήχασι καθαίρειν, οὐδὲν αὐτῇ διοίσει ποῖόν τι λεχθὲν εὐπρεπέστατον εἶναι δόξει· μόνον ἐχέτω χωρὶς τῶν τῆς ψυχῆς καθάρσεων πάντα συνδῆσαν ὅσα ἄλλο τι καθαίρει. τὸν γὰρ περὶ τὴν διάνοιαν καθαρμὸν ἀπὸ τῶν ἄλλων ἐπικεχείρηκεν ἀφορίσασθαι τὰ νῦν, εἴ γε ὅπερ βούλεται μανθάνομεν.

Soph. 227.c ΘΕΑΙ Ἀλλὰ μεμάθηκα, καὶ συγχωρῶ δύο μὲν εἶδη καθάρσεως, ἐν δὲ τὸ περὶ τὴν ψυχὴν εἶδος εἶναι, τοῦ περὶ τὸ σῶμα χωρὶς ὃν.

Soph. 227.d ΞΕ Πάντων κάλλιστα. καὶ μοι τὸ μετὰ τοῦτο ἐπάκουε πειρώμενος αὖ τὸ λεχθὲν διχῇ τέμνειν.

Soph. 227.d ΘΕΑΙ Καθ' ὅποι' ἂν ὑφηγῇ πειράσομαί σοι συντέμνειν.

Soph. 227.d ΞΕ Πονηρίαν ἔτερον ἀρετῆς ἐν ψυχῇ λέγομέν τι;

Soph. 227.d ΘΕΑΙ Πῶς γὰρ οὐ;

- Soph. 227. d ΞΕ Καὶ μὴν καθαρμός γ' ἦν τὸ λείπειν μὲν θάτερον, ἐκβάλλειν δὲ ὅσον ἂν ᾗ πού τι φλαῦρον.
- Soph. 227. d ΘΕΑΙ Ἦν γὰρ οὖν.
- Soph. 227. d ΞΕ Καὶ ψυχῆς ἄρα, καθ' ὅσον ἂν εὐρίσκωμεν κακίας ἀφαίρεσίν τινα, καθαρμὸν αὐτὸν λέγοντες ἐν μέλει φθελγζόμεθα.
- Soph. 227. d ΘΕΑΙ Καὶ μάλα γε.
- Soph. 227. d ΞΕ Δύο μὲν εἶδη κακίας περὶ ψυχὴν ῥητέον.
- Soph. 228. a ΘΕΑΙ Ποῖα;
- Soph. 228. a ΞΕ Τὸ μὲν οἶον νόσον ἐν σώματι, τὸ δ' οἶον αἵσχος ἐγγιγνόμενον.
- Soph. 228. a ΘΕΑΙ Οὐκ ἔμαθον.
- Soph. 228. a ΞΕ Νόσον ἴσως καὶ στάσιν οὐ ταῦτ' οὐκ νενόμικας;
- Soph. 228. a ΘΕΑΙ Οὐδ' αὖ πρὸς τοῦτο ἔχω τί χρὴ με ἀποκρίνασθαι.
- Soph. 228. a ΞΕ Πότερον ἄλλο τι στάσιν ἡγούμενος ἢ τὴν τοῦ φύσει συγγενοῦς ἔκ τινος διαφθορᾶς διαφορὰν;
- Soph. 228. a ΘΕΑΙ Οὐδέν.
- Soph. 228. b ΞΕ Ἄλλ' αἵσχος ἄλλο τι πλὴν τὸ τῆς ἀμετρίας πανταχοῦ δυσειδὲς ἐνὸν γένος;
- Soph. 228. b ΘΕΑΙ Οὐδαμῶς ἄλλο.
- Soph. 228. b ΞΕ Τί δέ; ἐν ψυχῇ δόξας ἐπιθυμίαις καὶ θυμὸν ἡδοναῖς καὶ λόγον λύπαις καὶ πάντα ἀλλήλοις ταῦτα τῶν φλαύρως ἐχόντων οὐκ ἡσθήμεθα διαφερόμενα;
- Soph. 228. b ΘΕΑΙ Καὶ σφόδρα γε.
- Soph. 228. b ΞΕ Συγγενὴ γε μὴν ἐξ ἀνάγκης σύμπαντα γέγονεν.
- Soph. 228. b ΘΕΑΙ Πῶς γὰρ οὔ;
- Soph. 228. b ΞΕ Στάσιν ἄρα καὶ νόσον τῆς ψυχῆς πονηρίαν λέγοντες ὀρθῶς ἐροῦμεν.
- Soph. 228. c ΘΕΑΙ Ὅρθότατα μὲν οὖν.
- Soph. 228. c ΞΕ Τί δ'; ὅς' <ἂν> κινήσεως μετασχόντα καὶ σκοπὸν τινα θέμενα πειρώμενα τούτου τυγχάνειν καθ' ἐκάστην ὁρμὴν παράφορα αὐτοῦ γίγνηται καὶ ἀποτυγχάνη, πότερον αὐτὰ φήσομεν ὑπὸ συμμετρίας τῆς πρὸς ἄλληλα ἢ τούναντίον ὑπὸ ἀμετρίας αὐτὰ πάσχειν;
- Soph. 228. c ΘΕΑΙ Δῆλον ὥς ὑπὸ ἀμετρίας.
- Soph. 228. c ΞΕ Ἀλλὰ μὴν ψυχὴν γε ἴσμεν ἄκουσαν πᾶσαν πᾶν ἀγνοοῦσαν.
- Soph. 228. c ΘΕΑΙ Σφόδρα γε.
- Soph. 228. d ΞΕ Τό γε μὴν ἀγνοεῖν ἐστὶν ἐπ' ἀλήθειαν ὁρμωμένης ψυχῆς, παραφόρου συνέσεως γιγνομένης, οὐδὲν ἄλλο πλὴν παραφροσύνη.
- Soph. 228. d ΘΕΑΙ Πάνυ μὲν οὖν.
- Soph. 228. d ΞΕ Ψυχὴν ἄρα ἀνόητον αἰσχροὺς καὶ ἄμετρον θετέον.
- Soph. 228. d ΘΕΑΙ Ἦτοικεν.
- Soph. 228. d ΞΕ Ἦστι δὴ δύο ταῦτα, ὥς φαίνεται, κακῶν ἐν αὐτῇ γένῃ, τὸ μὲν πονηρία καλούμενον ὑπὸ τῶν πολλῶν, νόσος αὐτῆς σαφέστατα ὄν.
- Soph. 228. d ΘΕΑΙ Ναί.
- Soph. 228. e ΞΕ Τὸ δέ γε ἄγνοια μὲν καλοῦσι, κακίαν δὲ αὐτὸ ἐν ψυχῇ μόνον γιγνόμενον οὐκ ἐθέλουσιν ὁμολογεῖν.
- Soph. 228. e

ΘΕΑΙ Κομιδῇ συγχωρητέον, ὃ νυνδὴ λέξαντος ἡμφεγνόησά σου, τὸ δύο εἶναι γένη κακίας ἐν ψυχῇ, καὶ δειλίαν μὲν καὶ ἀκολασίαν καὶ ἀδικίαν σύμπαντα ἡγητέον νόσον ἐν ἡμῖν, τὸ δὲ τῆς πολλῆς καὶ παντοδαπῆς ἀγνοίας πάθος αἴσχος θετέον.

Soph. 228. e ΞΕ Οὐκοῦν ἐν γε σώματι περὶ δύο παθήματα τούτῳ δύο τέχνα τινὲ ἐγενέσθην;

Soph. 229. a ΘΕΑΙ Τίνε τούτῳ;

Soph. 229. a ΞΕ Περὶ μὲν αἴσχος γυμναστική, περὶ δὲ νόσον ἰατρική.

Soph. 229. a ΘΕΑΙ Φαίνεσθον.

Soph. 229. a ΞΕ Οὐκοῦν καὶ περὶ μὲν ὕβριν καὶ ἀδικίαν καὶ δειλίαν ἢ κολαστικὴ πέφυκε τεχνῶν μάλιστα δὴ πασῶν προσήκουσα Δίκη.

Soph. 229. a ΘΕΑΙ Τὸ γοῦν εἰκός, ὥς εἰπεῖν κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην δόξαν.

Soph. 229. a ΞΕ Τί δέ; περὶ σύμπασαν ἄγνοιαν μὲν ἄλλην τινὰ ἢ διδασκαλικὴν ὀρθότερον εἴποι τις ἄν;

Soph. 229. b ΘΕΑΙ Οὐδεμίαν.

Soph. 229. b ΞΕ Φέρε δὴ διδασκαλικῆς δὲ ἄρα ἐν μόνον γένος φατέον [εἶναι] ἢ πλείω, δύο δέ τινα αὐτῆς εἶναι μεγίστω; σκόπει.

Soph. 229. b ΘΕΑΙ Σκοπῶ.

Soph. 229. b ΞΕ Καί μοι δοκοῦμεν τῇδε ἄν πη τάχιστα εὐρεῖν.

Soph. 229. b ΘΕΑΙ Πῇ;

Soph. 229. b ΞΕ Τὴν ἄγνοιαν ἰδόντες εἴ πη κατὰ μέσον αὐτῆς τομὴν ἔχει τινά. διπλῇ γὰρ αὕτη γιγνομένη δῆλον ὅτι καὶ τὴν διδασκαλικὴν δύο ἀναγκάζει μόρια ἔχειν, ἐν ἐφ' ἐνὶ [γένει] τῶν αὐτῆς ἐκατέρω.

Soph. 229. c ΘΕΑΙ Τί οὖν; καταφανές πῇ σοι τὸ νῦν ζητούμενον;

Soph. 229. c ΞΕ Ἀγνοίας γοῦν μέγα τί μοι δοκῶ καὶ χαλεπὸν ἀφωρισμένον ὄραν εἶδος, πᾶσι τοῖς ἄλλοις αὐτῆς ἀντίσταθμον μέρεσιν.

Soph. 229. c ΘΕΑΙ Ποῖον δὴ;

Soph. 229. c ΞΕ Τὸ μὴ κατειδότα τι δοκεῖν εἰδέσθαι· δι' οὗ κινδυνεύει πάντα ὅσα διανοία σφαλλόμεθα γίγνεσθαι πᾶσιν.

Soph. 229. c ΘΕΑΙ Ἀληθῆ.

Soph. 229. c ΞΕ Καὶ δὴ καὶ τούτῳ γε οἶμαι μόνῳ τῆς ἀγνοίας ἀμαθίαν τοῦνομα προσρηθῆναι.

Soph. 229. c ΘΕΑΙ Πάνυ γε.

Soph. 229. d ΞΕ Τί δὲ δὴ τῷ τῆς διδασκαλικῆς ἄρα μέρει τῷ τοῦτο ἀπαλλάττοντι λεκτέον;

Soph. 229. d ΘΕΑΙ Οἶμαι μὲν [οὖν], ὧ ξένε, τὸ μὲν ἄλλο δημιουργικὰς διδασκαλίας, τοῦτο δὲ ἐνθάδε γε παιδείαν δι' ἡμῶν κεκληῖσθαι.

Soph. 229. d ΞΕ Καὶ γὰρ σχεδόν, ὧ Θεαίτητε, ἐν πᾶσιν Ἑλλήσιν. ἀλλὰ γὰρ ἡμῖν ἔτι καὶ τοῦτο σκεπτέον, ἄρ' ἄτομον ἤδη ἐστὶ πᾶν ἢ τινα ἔχον διαίρεσιν ἀξίαν ἐπωνυμίας.

Soph. 229. d ΘΕΑΙ Οὐκοῦν χρὴ σκοπεῖν.

Soph. 229. d ΞΕ Δοκεῖ τοίνυν μοι καὶ τοῦτο ἔτι πη σχίζεσθαι.

Soph. 229. e ΘΕΑΙ Κατὰ τί;

Soph. 229. e ΞΕ Τῆς ἐν τοῖς λόγοις διδασκαλικῆς ἢ μὲν τραχυτέρα τις ἔοικεν ὁδὸς εἶναι, τὸ δ' ἕτερον αὐτῆς μόνιον λειότερον.

Soph. 229. e ΘΕΑΙ Τὸ ποῖον δὴ τούτων ἐκάτερον λέγομεν;

- Soph. 230. a ΞΕ Τὸ μὲν ἀρχαιοπρεπές τι πάτριον, ᾧ πρὸς τοὺς ὑεῖς μάλιστ' ἐχρῶντό τε καὶ ἔτι πολλοὶ χρῶνται τὰ νῦν, ὅταν αὐτοῖς ἐξαμαρτάνωσι τι, τὰ μὲν χαλεπαίνοντες, τὰ δὲ μαλθακωτέρως παραμυθούμενοι· τὸ δ' οὖν σύμπαν αὐτὸ ὀρθότατα εἴποι τις ἂν νουθετητικῇ.
- Soph. 230. a ΘΕΑΙ Ἦστιν οὕτως.
- Soph. 230. a ΞΕ Τὸ δέ γε, εἴξασί τινες αὖ λόγον ἑαυτοῖς δόντες ἡγήσασθαι πᾶσαν ἀκούσιον ἀμαθίαν εἶναι, καὶ μαθεῖν οὐδέν ποτ' ἂν ἐθέλῃν τὸν οἰόμενον εἶναι σοφὸν τούτων ὧν οἷοιτο πέρι δεινὸς εἶναι, μετὰ δὲ πολλοῦ πόνου τὸ νουθετητικὸν εἶδος τῆς παιδείας σμικρὸν ἀνύτειν.
- Soph. 230. b ΘΕΑΙ Ὅρθως γε νομίζοντες.
- Soph. 230. b ΞΕ Τῷ τοι ταύτης τῆς δόξης ἐπὶ ἐκβολὴν ἄλλω τρόπῳ στέλλονται.
- Soph. 230. b ΘΕΑΙ Τίνι δῆ;
- Soph. 230. d ΞΕ Διερωτῶσιν ὧν ἂν οἴηταιί τις τι πέρι λέγειν λέγων μηδέν· εἴθ' ἅτε πλανωμένων τὰς δόξας ῥαδίως ἐξετάζουσι, καὶ συνάγοντες δὴ τοῖς λόγοις εἰς ταὐτὸν τιθέασι παρ' ἀλλήλας, τιθέντες δὲ ἐπιδεικνύουσιν αὐτὰς αὐταῖς ἅμα περὶ τῶν αὐτῶν πρὸς τὰ αὐτὰ κατὰ ταῦτα ἐναντίας. οἱ δ' ὀρῶντες ἑαυτοῖς μὲν χαλεπαίνουσι, πρὸς δὲ τοὺς ἄλλους ἡμεροῦνται, καὶ τούτῳ δὴ τῷ τρόπῳ τῶν περὶ αὐτοὺς μεγάλων καὶ σκληρῶν δοξῶν ἀπαλλάττονται πασῶν [τε] ἀπαλλαγῶν ἀκούειν τε ἡδίστην καὶ τῷ πάσχοντι βεβαιότατα γιγνομένην. νομίζοντες γάρ, ὧ παῖ φίλε, οἱ καθαίροντες αὐτούς, ὥσπερ οἱ περὶ τὰ σώματα ἰατροὶ νενομίσασιν μὴ πρότερον ἂν τῆς προσφερομένης τροφῆς ἀπολαύειν δύνασθαι σῶμα, πρὶν ἂν τὰ ἐμποδίζοντα ἐντός τις ἐκβάλῃ, ταὐτὸν καὶ περὶ ψυχῆς διενόηθησαν ἐκεῖνοι, μὴ πρότερον αὐτὴν ἔξῃν τῶν προσφερομένων μαθημάτων ὄνησιν, πρὶν ἂν ἐλέγχων τις τὸν ἐλεγχόμενον εἰς αἰσχύνην καταστήσας, τὰς τοῖς μαθήμασιν ἐμποδίους δόξας ἐξελὼν, καθαρὸν ἀποφήνῃ καὶ ταῦτα ἡγούμενον ἅπερ οἶδεν εἰδέναι μόνον, πλείω δὲ μή.
- Soph. 230. d ΘΕΑΙ Βελτίστη γοῦν καὶ σωφρονεστάτη τῶν ἔξεων αὕτη.
- Soph. 230. e ΞΕ Διὰ ταῦτα δὴ πάντα ἡμῖν, ὧ Θεαίτητε, καὶ τὸν ἔλεγχον λεκτέον ὥς ἄρα μεγίστη καὶ κυριωτάτη τῶν καθάρσεων ἐστὶ, καὶ τὸν ἀνέλεγκτον αὖ νομιστέον, ἂν καὶ τυγχάνῃ βασιλεὺς ὁ μέγας ὢν, τὰ μέγιστα ἀκάθαρτον ὄντα, ἀπαίδευτόν τε καὶ αἰσχρὸν γεγονέναι ταῦτα ἃ καθαρώτατον καὶ κάλλιστον ἔπρεπε τὸν ὄντως ἐσόμενον εὐδαίμονα εἶναι.
- Soph. 230. e ΘΕΑΙ Παντάπασιν μὲν οὖν.
- Soph. 231. a ΞΕ Τί δέ; τοὺς ταύτη χρωμένους τῇ τέχνῃ τίνας φήσομεν; ἐγὼ μὲν γὰρ φοβοῦμαι σοφιστὰς φάναι.
- Soph. 231. a ΘΕΑΙ Τί δῆ;
- Soph. 231. a ΞΕ Μὴ μεῖζον αὐτοῖς προσάπτωμεν γέρας.
- Soph. 231. a ΘΕΑΙ Ἀλλὰ μὴν προσέοικέ γε τοιούτῳ τινὶ τὰ νῦν εἰρημένα.
- Soph. 231. b ΞΕ Καὶ γὰρ κυνὶ λύκος, ἀγριώτατον ἡμερωτάτῳ. τὸν δὲ ἀσφαλῇ δεῖ πάντων μάλιστα περὶ τὰς ὁμοιότητος ἀεὶ ποιεῖσθαι τὴν φυλακὴν· ὀλισθηρότατον γὰρ τὸ γένος. ὅμως δὲ ἔστω· οὐ γὰρ περὶ σμικρῶν ὅρων τὴν ἀμφισβήτησιν οἷομαι γενήσεσθαι τότε ὅποταν ἱκανῶς φυλάττωσιν.
- Soph. 231. b ΘΕΑΙ Οὐκ οὖν τό γε εἰκός.
- Soph. 231. b ΞΕ Ἦστω δὴ διακριτικῆς τέχνης καθαρτικῆ, καθαρτικῆς δὲ τὸ περὶ ψυχὴν μέρος ἀφωρίσθω, τούτου δὲ διδασκαλικῆ, διδασκαλικῆς δὲ παιδευτικῆ· τῆς δὲ παιδευτικῆς ὁ περὶ τὴν μάταιον δοξοσοφίαν γιγνόμενος ἔλεγχος ἐν τῷ νῦν λόγῳ παραφανέντι μηδὲν ἄλλ' ἡμῖν εἶναι λεγέσθω πλὴν ἢ γένει γενναία σοφιστικῆ.
- Soph. 231. c

ΘΕΑΙ Λεγέσθω μὲν· ἀπορῶ δὲ ἔγωγε ἤδη διὰ τὸ πολλὰ πεφάνθαι, τί χρή ποτε ὡς ἀληθῆ λέγοντα καὶ δισχυριζόμενον εἰπεῖν ὄντως εἶναι τὸν σοφιστήν.

Soph. 231. c **ΞΕ** Εἰκότως γε σὺ ἀπορῶν. ἀλλὰ τοι κάκεῖνον ἡγεῖσθαι χρή νῦν ἤδη σφόδρα ἀπορεῖν ὅπῃ ποτὲ ἔτι διαδύσεται τὸν λόγον· ὀρθὴ γὰρ ἡ παροιμία, τὸ τὰς ἀπάσας μὴ ῥάδιον εἶναι διαφεύγειν. νῦν οὖν καὶ μάλιστα ἐπιθετέον αὐτῷ.

Soph. 231. c **ΘΕΑΙ** Καλῶς λέγεις.

Soph. 231. d **ΞΕ** Πρῶτον δὴ στάντες οἶον ἐξαναπνεύσωμεν, καὶ πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς διαλογισώμεθα ἅμα ἀναπαύομενοι, φέρε, ὅποσα ἡμῖν ὁ σοφιστὴς πέφανται. δοκῶ μὲν γάρ, τὸ πρῶτον ηὔρεθι νέων καὶ πλουσίων ἔμμιθος θηρευτῆς.

Soph. 231. d **ΘΕΑΙ** Ναί.

Soph. 231. d **ΞΕ** Τὸ δέ γε δεύτερον ἔμπορός τις περὶ τὰ τῆς ψυχῆς μαθήματα.

Soph. 231. d **ΘΕΑΙ** Πάνυ γε.

Soph. 231. d **ΞΕ** Τρίτον δὲ ἄρα οὐ περὶ αὐτὰ ταῦτα κάπηλος ἀνεφάνη;

Soph. 231. d **ΘΕΑΙ** Ναί, καὶ τέταρτόν γε αὐτοπώλης περὶ τὰ μαθήματα ἡμῖν 〈ἦν〉 .

Soph. 231. e **ΞΕ** Ὅρθως ἐμνημόνευσας. πέμπτον δ' ἐγὼ πειράσομαι μνημονεύειν· τῆς γὰρ ἀγωνιστικῆς περὶ λόγους ἦν τις ἀθλητῆς, τὴν ἐριστικὴν τέχνην ἀφωρισμένος.

Soph. 231. e **ΘΕΑΙ** Ἦν γὰρ οὖν.

Soph. 231. e **ΞΕ** Τό γε μὴν ἔκτον ἀμφισβητήσιμον μὲν, ὅμως δ' ἔθεμεν αὐτῷ συγχωρήσαντες δοξῶν ἐμποδίων μαθήμασιν περὶ ψυχὴν καθαρτὴν αὐτὸν εἶναι.

Soph. 232. a **ΘΕΑΙ** Παντάπασι μὲν οὖν.

Soph. 232. a **ΞΕ** Ἄρ' οὖν ἐννοεῖς, ὅταν ἐπιστήμων τις πολλῶν φαίνεται, μιᾶς δὲ τέχνης ὀνόματι προσαγορεύεται, τὸ φάντασμα τοῦτο ὡς οὐκ ἔσθ' ὑγιές, ἀλλὰ δῆλον ὡς ὁ πάσχων αὐτὸ πρὸς τινα τέχνην οὐ δύναται κατιδεῖν ἐκεῖνο αὐτῆς εἰς ὃ πάντα τὰ μαθήματα ταῦτα βλέπει, διὸ καὶ πολλοῖς ὀνόμασιν ἀνθ' ἐνὸς τὸν ἔχοντα αὐτὰ προσαγορεύει;

Soph. 232. b **ΘΕΑΙ** Κινδυνεύει τοῦτο ταύτῃ πῃ μάλιστα πεφυκέναι.

Soph. 232. b **ΞΕ** Μὴ τοίνυν ἡμεῖς γε αὐτὸ ἐν τῇ ζητήσει δι' ἀργίαν πάσχωμεν, ἀλλ' ἀναλάβωμεν 〈ἐν〉 πρῶτον τῶν περὶ τὸν σοφιστὴν εἰρημένων. ἐν γὰρ τί μοι μάλιστα κατεφάνη αὐτὸν μηνῶν.

Soph. 232. b **ΘΕΑΙ** Τὸ ποῖον;

Soph. 232. b **ΞΕ** Ἀντιλογικὸν αὐτὸν ἔφαμεν εἶναί που.

Soph. 232. b **ΘΕΑΙ** Ναί.

Soph. 232. b **ΞΕ** Τί δ'; οὐ καὶ τῶν ἄλλων αὐτοῦ τούτου διδάσκαλον γίνεσθαι;

Soph. 232. b **ΘΕΑΙ** Τί μήν;

Soph. 232. c **ΞΕ** Σκοπῶμεν δὴ, περὶ τίνος ἄρα καὶ φασιν οἱ τοιοῦτοι ποιεῖν ἀντιλογικούς. ἡ δὲ σκέψις ἡμῖν ἐξ ἀρχῆς ἔστω τῇδε πῃ. φέρε, περὶ τῶν θείων, ὅς' ἀφανῆ τοῖς πολλοῖς, ἄρ' ἱκανοὺς ποιοῦσι τοῦτο δρᾶν;

Soph. 232. c **ΘΕΑΙ** Λέγεται γοῦν δὴ περὶ αὐτῶν ταῦτα.

Soph. 232. c **ΞΕ** Τί δ' ὅσα φανερά γῆς τε καὶ οὐρανοῦ καὶ τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα;

Soph. 232. c **ΘΕΑΙ** Τί γάρ;

Soph. 232. c **ΞΕ** Ἀλλὰ μὴν ἐν γε ταῖς ἰδίαις συνουσίαις, ὅποταν γενέσεώς τε καὶ οὐσίας πέρι κατὰ πάντων λέγηται τι, σύνισμεν ὡς αὐτοὶ τε ἀντειπεῖν δεινοὶ τοὺς τε ἄλλους ὅτι ποιοῦσιν ἅπερ αὐτοὶ δυνατοὺς;

- Soph. 232. d ΘΕΑΙ Παντάπασί γε.
- Soph. 232. d ΞΕ Τί δ' αὖ περὶ νόμων καὶ συμπάντων τῶν πολιτικῶν, ἅρ' οὐχ ὑπισχνοῦνται ποιεῖν ἀμφισβητητικούς;
- Soph. 232. d ΘΕΑΙ Οὐδεὶς γὰρ ἂν αὐτοῖς ὥς ἔπος εἰπεῖν διελέγετο μὴ τοῦτο ὑπισχνουμένοις.
- Soph. 232. d ΞΕ Τά γε μὴν περὶ πασῶν τε καὶ κατὰ μίαν ἐκάστην τέχνην, ἃ δεῖ πρὸς ἕκαστον αὐτὸν τὸν δημιουργὸν ἀντεπεῖν, δεδημοσιωμένα που καταβέβληται γεγραμμένα τῷ βουλομένῳ μαθεῖν.
- Soph. 232. e ΘΕΑΙ Τὰ Πρωταγόρειά μοι φαίνη περὶ τε πάλης καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν εἰρηκέναι.
- Soph. 232. e ΞΕ Καὶ πολλῶν γε, ὦ μακάριε, ἐτέρων. ἀτὰρ δὴ τὸ τῆς ἀντιλογικῆς τέχνης ἅρ' οὐκ ἐν κεφαλαίῳ περὶ πάντων πρὸς ἀμφισβήτησιν ἱκανὴ τις δύναμις ἔοικ' εἶναι;
- Soph. 232. e ΘΕΑΙ Φαίνεται γοῦν δὴ σχεδὸν οὐδὲν ὑπολιπεῖν.
- Soph. 233. a ΞΕ Σὺ δὴ πρὸς θεῶν, ὦ παῖ, δυνατόν ἢ γῆ τοῦτο; τάχα γὰρ ἂν ὑμεῖς μὲν ὀξύτερον οἱ νέοι πρὸς αὐτὸ βλέποιτε, ἡμεῖς δὲ ἀμβλύτερον.
- Soph. 233. a ΘΕΑΙ Τὸ ποῖον, καὶ πρὸς τί μάλιστα λέγεις; οὐ γάρ που κατανοῶ τὸ νῦν ἐρωτώμενον.
- Soph. 233. a ΞΕ Εἰ πάντα ἐπίστασθαί τινα ἀνθρώπων ἐστὶ δυνατόν.
- Soph. 233. a ΘΕΑΙ Μακάριον μεντὰν ἡμῶν, ὦ ξένη, ἦν τὸ γένος.
- Soph. 233. a ΞΕ Πῶς οὖν ἂν ποτέ τις πρὸς γε τὸν ἐπιστάμενον αὐτὸς ἀνεπιστήμων ὦν δύναιτ' ἂν ὑγιές τι λέγων ἀντεπεῖν;
- Soph. 233. a ΘΕΑΙ Οὐδαμῶς.
- Soph. 233. a ΞΕ Τί ποτ' οὖν ἂν εἴη τὸ τῆς σοφιστικῆς δυνάμεως θαῦμα;
- Soph. 233. b ΘΕΑΙ Τοῦ δὴ πέρι;
- Soph. 233. b ΞΕ Καθ' ὅντινα τρόπον ποτέ δυνατοὶ τοῖς νέοις δόξαν παρασκευάζειν ὥς εἰσὶ πάντα πάντων αὐτοὶ σοφώτατοι. δήλον γὰρ ὥς εἰ μήτε ἀντέλεγον ὀρθῶς μήτε ἐκείνοις ἐφαίνοντο, φαινόμενοί τε εἰ μηδὲν αὖ μᾶλλον ἐδόκουν διὰ τὴν ἀμφισβήτησιν εἶναι φρόνιμοι, τὸ σὸν δὴ τοῦτο, σχολῇ ποτ' ἂν αὐτοῖς τις χρήματα διδοὺς ἤθελεν ἂν τούτων αὐτῶν μαθητὴς γίγνεσθαι.
- Soph. 233. b ΘΕΑΙ Σχολῇ μεντὰν.
- Soph. 233. b ΞΕ Νῦν δέ γ' ἐθέλουσιν;
- Soph. 233. c ΘΕΑΙ Καὶ μάλα.
- Soph. 233. c ΞΕ Δοκοῦσι γὰρ οἶμαι πρὸς ταῦτα ἐπιστημόνως ἔχειν αὐτοὶ πρὸς ἅπερ ἀντιλέγουσιν.
- Soph. 233. c ΘΕΑΙ Πῶς γὰρ οὐ;
- Soph. 233. c ΞΕ Δρῶσι δέ γε τοῦτο πρὸς ἅπαντα, φαμέν;
- Soph. 233. c ΘΕΑΙ Ναί.
- Soph. 233. c ΞΕ Πάντα ἄρα σοφοὶ τοῖς μαθηταῖς φαίνονται.
- Soph. 233. c ΘΕΑΙ Τί μήν;
- Soph. 233. c ΞΕ Οὐκ ὄντες γε ἀδύνατον γὰρ τοῦτό γε ἐφάνη.
- Soph. 233. c ΘΕΑΙ Πῶς γὰρ οὐκ ἀδύνατον;
- Soph. 233. d ΞΕ Δοξαστικὴν ἄρα τινὰ περὶ πάντων ἐπιστήμην ὁ σοφιστὴς ἡμῖν ἀλλ' οὐκ ἀλήθειαν ἔχων ἀναπέφανται.
- Soph. 233. d ΘΕΑΙ Παντάπασι μὲν οὖν, καὶ κινδυνεύει γε τὸ νῦν εἰρημένον ὀρθότατα περὶ αὐτῶν εἰρησθαι.
- Soph. 233. d ΞΕ Λάβωμεν τοίνυν σαφέστερόν τι παράδειγμα περὶ τούτων.
- Soph. 233. d ΘΕΑΙ Τὸ ποῖον δὴ;

- Soph. 233. d ΞΕ Τόδε. καί μοι πειρῶ προσέχων τὸν νοῦν εὖ μάλα ἀποκρίνασθαι.
- Soph. 233. d ΘΕΑΙ Τὸ ποῖον;
- Soph. 233. e ΞΕ Εἴ τις φαίη μὴ λέγειν μηδ' ἀντιλέγειν, ἀλλὰ ποιεῖν καὶ δρᾶν μιᾷ τέχνῃ συνάπαντα ἐπίστασθαι πράγματα—
- Soph. 233. e ΘΕΑΙ Πῶς πάντα εἶπες;
- Soph. 233. e ΞΕ Τὴν ἀρχὴν τοῦ ῥηθέντος σύ γ' ἡμῖν εὐθύς ἀγνοεῖς· τὰ γὰρ σύμπαντα, ὡς ἔοικας, οὐ μανθάνεις.
- Soph. 233. e ΘΕΑΙ Οὐ γὰρ οὖν.
- Soph. 233. e ΞΕ Λέγω τοίνυν σὲ καὶ ἐμὲ τῶν πάντων καὶ πρὸς ἡμῖν τᾶλλα ζῶα καὶ δένδρα.
- Soph. 233. e ΘΕΑΙ Πῶς λέγεις;
- Soph. 234. a ΞΕ Εἴ τις ἐμὲ καὶ σὲ καὶ τᾶλλα φυτὰ πάντα ποιήσιν φαίη—
- Soph. 234. a ΘΕΑΙ Τίνα δὴ λέγων τὴν ποίησιν; οὐ γὰρ δὴ γεωργόν γε ἐρεῖς τίνα· καὶ γὰρ ζώων αὐτὸν εἶπες ποιητὴν.
- Soph. 234. a ΞΕ Φημί, καὶ πρὸς γε θαλάττης καὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ καὶ θεῶν καὶ τῶν ἄλλων συμπάντων· καὶ τοίνυν καὶ ταχὺ ποιήσας αὐτῶν ἕκαστα πάνυ σμικροῦ νομίσματος ἀποδίδοται.
- Soph. 234. a ΘΕΑΙ Παιδιὰν λέγεις τίνα.
- Soph. 234. a ΞΕ Τί δέ; τὴν τοῦ λέγοντος ὅτι πάντα οἶδε καὶ ταῦτα ἕτερον ἂν διδάξειεν ὀλίγου καὶ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, μὴ οὐ παιδιὰν νομιστέον;
- Soph. 234. b ΘΕΑΙ Πάντως που.
- Soph. 234. b ΞΕ Παιδιάς δὲ ἔχεις ἢ τι τεχνικώτερον ἢ καὶ χαριέστερον εἶδος ἢ τὸ μιμητικόν;
- Soph. 234. b ΘΕΑΙ Οὐδαμῶς· ἀμπολυ γὰρ εἴρηκας εἶδος εἰς ἓν πάντα συλλαβῶν καὶ σχεδὸν ποικιλώτατον.
- Soph. 234. c ΞΕ Οὐκοῦν τόν γ' ὑπισχνούμενον δυνατὸν εἶναι μιᾷ τέχνῃ πάντα ποιεῖν γινώσκομέν· που τοῦτο, ὅτι μιμήματα καὶ ὁμώνυμα τῶν ὄντων ἀπεργαζόμενος τῇ γραφικῇ τέχνῃ δυνατὸς ἔσται τοὺς ἀνοήτους τῶν νέων παίδων, πόρρωθεν τὰ γεγραμμένα ἐπιδεικνύς, λανθάνειν ὡς ὅτιπερ ἂν βουληθῇ δρᾶν, τοῦτο ἱκανώτατος ὢν ἀποτελεῖν ἔργῳ.
- Soph. 234. c ΘΕΑΙ Πῶς γὰρ οὐ;
- Soph. 234. d ΞΕ Τί δὲ δῆ; περὶ τοὺς λόγους ἄρ' οὐ προσδοκῶμεν εἶναί τινα ἄλλην τέχνην, ἢ αὖ δυνατὸν <ὄν> [αὖ] τυγχάνει τοὺς νέους καὶ ἔτι πόρρω τῶν πραγμάτων τῆς ἀληθείας ἀφεστῶτας διὰ τῶν ὥτων τοῖς λόγοις γοητεύειν, δεικνύντας εἰδῶλα λεγόμενα περὶ πάντων, ὥστε ποιεῖν ἀληθῆ δοκεῖν λέγεσθαι καὶ τὸν λέγοντα δὴ σοφώτατον πάντων ἅπαντ' εἶναι;
- Soph. 234. d ΘΕΑΙ Τί γὰρ οὐκ ἂν εἴη ἄλλη τις τοιαύτη τέχνη;
- Soph. 234. e ΞΕ Τοὺς πολλοὺς οὖν, ὧς Θεαίτητε, τῶν τότε ἀκουόντων ἄρ' οὐκ ἀνάγκη χρόνου τε ἐπελθόντος αὐτοῖς ἱκανοῦ καὶ προϋούσης ἡλικίας τοῖς τε οὖσι προσπίπτοντας ἐγγύθεν καὶ διὰ παθημάτων ἀναγκαζομένους ἐναργῶς ἐφάπτεσθαι τῶν ὄντων, μεταβάλλειν τὰς τότε γενομένας δόξας, ὥστε σμικρὰ μὲν φαίνεσθαι τὰ μεγάλα, χαλεπὰ δὲ τὰ ῥάδια, καὶ πάντα πάντῃ ἀνατετράφθαι τὰ ἐν τοῖς λόγοις φαντάσματα ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς πράξεσιν ἔργων παραγενομένων;
- Soph. 234. e ΘΕΑΙ Ὡς γοῦν ἐμοὶ τηλικῶδε ὄντι κρῖναι. οἶμαι δὲ καὶ ἐμὲ τῶν ἔτι πόρρωθεν ἀφεστηκότων εἶναι.
- Soph. 235. a ΞΕ Τοιγαροῦν ἡμεῖς σε οἶδε πάντες πειρασόμεθα καὶ νῦν πειρώμεθα ὡς ἐγγύτατα ἄνευ τῶν παθημάτων προσάγειν. περὶ δ' οὖν τοῦ σοφιστοῦ τόδε μοι λέγε· πότερον ἤδη τοῦτο σαφές, ὅτι

τῶν γοήτων ἐστὶ τις, μιμητὴς ὧν τῶν ὄντων, ἣ διστάζομεν ἔτι μὴ περὶ ὅσων περ ἀντιλέγειν δοκεῖ δυνατός εἶναι, περὶ τοσούτων καὶ τὰς ἐπιστήμας ἀληθῶς ἔχων τυγχάνει;

Soph. 235.a ΘΕΑΙ Καὶ πῶς ἄν, ὦ ξένε; ἀλλὰ σχεδὸν ἤδη σαφές ἐκ τῶν εἰρημένων, ὅτι τῶν τῆς παιδείας μετεχόντων ἐστὶ τις μερῶν εἷς.

Soph. 235.a ΞΕ Γόητα μὲν δὴ καὶ μιμητὴν ἄρα θετέον αὐτόν τινα.

Soph. 235.a ΘΕΑΙ Πῶς γὰρ οὐ θετέον;

Soph. 235.b ΞΕ Ἄγε δὴ, νῦν ἡμέτερον ἔργον ἤδη τὸν θῆρα μηκέτ' ἀνεῖναι· σχεδὸν γὰρ αὐτὸν περιειλήφαμεν ἐν ἀμφιβληστροῦ τινὶ τῶν ἐν τοῖς λόγοις περὶ τὰ τοιαῦτα ὀργάνων, ὥστε οὐκέτ' ἐκφεύζεται τόδε γε.

Soph. 235.b ΘΕΑΙ Τὸ ποῖον;

Soph. 235.b ΞΕ Τὸ μὴ οὐ τοῦ γένους εἶναι τοῦ τῶν θαυματοποιῶν τις εἷς.

Soph. 235.b ΘΕΑΙ Κάμοι τοῦτό γε οὕτω περὶ αὐτοῦ συνδοκεῖ.

Soph. 235.c ΞΕ Δέδοκται τοίνυν ὅτι τάχιστα διαιρεῖν τὴν εἰδωλοποιικὴν τέχνην, καὶ καταβάντας εἰς αὐτήν, ἐὰν μὲν ἡμᾶς εὐθύς ὁ σοφιστὴς ὑπομείνῃ, συλλαβεῖν αὐτὸν κατὰ τὰ ἐπεσταλμένα ὑπὸ τοῦ βασιλικοῦ λόγου, κάκείνῳ παραδόντας ἀποφῆναι τὴν ἄγραν· ἐὰν δ' ἄρα κατὰ μέρη τῆς μιμητικῆς δύηται πῃ, συνακολουθεῖν αὐτῷ διαιροῦντας αἰεὶ τὴν ὑποδεχομένην αὐτὸν μοῖραν, ἕως περ ἂν ληφθῇ. πάντως οὔτε οὗτος οὔτε ἄλλο γένος οὐδὲν μὴ ποτε ἐκφυγὸν ἐπεύξεται τὴν τῶν οὕτω δυναμένων μετιέναι καθ' ἕκαστά τε καὶ ἐπὶ πάντα μέθοδον.

Soph. 235.c ΘΕΑΙ Λέγεις εὖ, καὶ ταῦτα ταύτῃ ποιητέον.

Soph. 235.d ΞΕ Κατὰ δὴ τὸν παρεληλυθότα τρόπον τῆς διαιρέσεως ἔγωγέ μοι καὶ νῦν φαίνομαι δύο καθορᾶν εἶδη τῆς μιμητικῆς· τὴν δὲ ζητουμένην ἰδέαν, ἐν ὁποτέρῳ ποθ' ἡμῖν οὔσα τυγχάνει, καταμαθεῖν οὐδέπω μοι δοκῶ νῦν δυνατός εἶναι.

Soph. 235.d ΘΕΑΙ Σὺ δ' ἄλλ' εἰπὲ πρῶτον καὶ δῖελε ἡμῖν τίνε τῶ δύο λέγεις.

Soph. 235.e ΞΕ Μίαν μὲν τὴν εἰκαστικὴν ὁρῶν ἐν αὐτῇ τέχνῃ. ἔστι δ' αὕτη μάλιστα ὁπόταν κατὰ τὰς τοῦ παραδείγματος συμμετρίας τις ἐν μήκει καὶ πλάτει καὶ βάθει, καὶ πρὸς τούτοις ἔτι χρώματα ἀποδιδούς τὰ προσήκοντα ἐκάστοις, τὴν τοῦ μιμήματος γένεσιν ἀπεργάζεται.

Soph. 235.e ΘΕΑΙ Τί δ'; οὐ πάντες οἱ μιμούμενοί τι τοῦτ' ἐπιχειροῦσι δρᾶν;

Soph. 236.a ΞΕ Οὐκ οὐν ὅσοι γε τῶν μεγάλων πού τι πλάττουσιν ἔργων ἢ γράφουσιν. εἰ γὰρ ἀποδιδόειν τὴν τῶν καλῶν ἀληθινὴν συμμετρίαν, οἷσθ' ὅτι σμικρότερα μὲν τοῦ δέοντος τὰ ἄνω, μείζω δὲ τὰ κάτω φαίνονται ἂν διὰ τὸ τὰ μὲν πόρρωθεν, τὰ δ' ἐγγύθεν ὑφ' ἡμῶν ὁρᾶσθαι.

Soph. 236.a ΘΕΑΙ Πάνυ μὲν οὖν.

Soph. 236.a ΞΕ Ἄρ' οὖν οὐ χαίρειν τὸ ἀληθὲς ἐάσαντες οἱ δημιουργοὶ νῦν οὐ τὰς οὔσας συμμετρίας ἀλλὰ τὰς δοξούσας εἶναι καλὰς τοῖς εἰδώλοις ἐναπεργάζονται;

Soph. 236.a ΘΕΑΙ Παντάπασί γε.

Soph. 236.a ΞΕ Τὸ μὲν ἄρα ἕτερον οὐ δίκαιον, εἰκὸς γε ὄν, εἰκόνα καλεῖν;

Soph. 236.b ΘΕΑΙ Ναί.

Soph. 236.b ΞΕ Καὶ τῆς γε μιμητικῆς τὸ ἐπὶ τούτῳ μέρος κλητέον ὅπερ εἵπομεν ἐν τῷ πρόσθεν, εἰκαστικὴν;

Soph. 236.b ΘΕΑΙ Κλητέον.

Soph. 236.b ΞΕ Τί δέ; τὸ φαινόμενον μὲν διὰ τὴν οὐκ ἐκ καλοῦ θεᾶν εἰκέναι τῷ καλῷ, δύναμιν δὲ εἴ τις λάβοι τὰ τηλικαῦτα ἱκανῶς ὁρᾶν, μὴδ' εἰκὸς ᾧ φησιν εἰκέναι, τί καλοῦμεν; ἄρ' οὐκ, ἐπεῖπερ φαίνεται μὲν, ἔοικε δὲ οὐ, φάντασμα;

- Soph. 236.b ΘΕΑΙ Τί μήν;
- Soph. 236.c ΞΕ Οὐκοῦν πάμπολυ καὶ κατὰ τὴν ζωγραφίαν τοῦτο τὸ μέρος ἐστὶ καὶ κατὰ σύμπασαν μιμητικήν;
- Soph. 236.c ΘΕΑΙ Πῶς δ' οὐ;
- Soph. 236.c ΞΕ Τὴν δὴ φάντασμα ἀλλ' οὐκ εἰκόνα ἀπεργαζομένην τέχνην ἄρ' οὐ φανταστικὴν ὀρθότατ' ἂν προσαγορεύοιμεν;
- Soph. 236.c ΘΕΑΙ Πολύ γε.
- Soph. 236.c ΞΕ Τοῦτω τοίνυν τῷ δύο ἔλεγον εἶδη τῆς εἰδωλοποιικῆς, εἰκαστικὴν καὶ φανταστικὴν.
- Soph. 236.c ΘΕΑΙ Ὅρθῳς.
- Soph. 236.d ΞΕ Ὅ δέ γε καὶ τότε ἡμφεγνόνουν, <ἐν> ποτέρᾳ τὸν σοφιστὴν θετέον, οὐδὲ νῦν πῶς δύναμαι θεάσασθαι σαφῶς, ἀλλ' ὄντως θαυμαστός ἀνὴρ καὶ κατιδεῖν παγχάλεπος, ἐπεὶ καὶ νῦν μάλα εὖ καὶ κομψῶς εἰς ἄπορον εἶδος διερευνήσασθαι καταπέφευγεν.
- Soph. 236.d ΘΕΑΙ Ὑποικεν.
- Soph. 236.d ΞΕ Ἄρ' οὖν αὐτὸ γινώσκων σύμφης, ἢ σε οἷον ῥύμη τις ὑπὸ τοῦ λόγου συνειθισμένον συνεπεσπάσατο πρὸς τὸ ταχὺ συμφῆσαι;
- Soph. 236.d ΘΕΑΙ Πῶς καὶ πρὸς τί τοῦτο εἴρηκας;
- Soph. 237.a ΞΕ Ὅντως, ὦ μακάριε, ἐσμέν ἐν παντάπασι χαλεπῇ σκέψει. τὸ γὰρ φαίνεσθαι τοῦτο καὶ τὸ δοκεῖν, εἶναι δὲ μή, καὶ τὸ λέγειν μὲν ἄττα, ἀληθῆ δὲ μή, πάντα ταῦτά ἐστι μεστὰ ἀπορίας ἀεὶ ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ καὶ νῦν. ὅπως γὰρ εἰπόντα χρή ψευδῇ λέγειν ἢ δοξάζειν ὄντως εἶναι, καὶ τοῦτο φθεγξάμενον ἐναντιολογία μὴ συνέχεσθαι, παντάπασιν, ὦ Θεαίτητε, χαλεπόν.
- Soph. 237.a ΘΕΑΙ Τί δή;
- Soph. 237.b ΞΕ Τετόλμηκεν ὁ λόγος οὗτος ὑποθέσθαι τὸ μὴ ὄν εἶναι· ψευδὸς γὰρ οὐκ ἂν ἄλλως ἐγίγνετο ὄν. Παρμενίδης δὲ ὁ μέγας, ὦ παῖ, παισὶν ἡμῖν οὓσιν ἀρχόμενός τε καὶ διὰ τέλους τοῦτο ἀπεμαρτύρατο, πεζῇ τε ὥδε ἐκάστοτε λέγων καὶ μετὰ μέτρων— Οὐ γὰρ μή ποτε τοῦτο δαμῆ, φησὶν, εἶναι μὴ ἔοντα· ἀλλὰ σὺ τῆσδ' ἀφ' ὁδοῦ διζήμενος εἶργε νόημα. παρ' ἐκείνου τε οὖν μαρτυρεῖται, καὶ μάλιστα γε δὴ πάντων ὁ λόγος αὐτὸς ἂν δηλώσειε μέτρια βασανισθεῖς. τοῦτο οὖν αὐτὸ πρῶτον θεασώμεθα, εἰ μή τί σοι διαφέρει.
- Soph. 237.b ΘΕΑΙ Τὸ μὲν ἐμὸν ὅπη βούλει τίθεσο, τὸν δὲ λόγον ἢ βέλτιστα διέξεισι σκοπῶν αὐτός τε ἴθι κάμῃ κατὰ ταύτην τὴν ὁδὸν ἄγε.
- Soph. 237.b ΞΕ Ἀλλὰ χρή δρᾶν ταῦτα. καί μοι λέγε· τὸ μηδαμῶς ὄν τολμῶμέν που φθέγγεσθαι;
- Soph. 237.b ΘΕΑΙ Πῶς γὰρ οὐ;
- Soph. 237.c ΞΕ Μὴ τοίνυν ἔριδος ἔνεκα μηδὲ παιδιᾶς, ἀλλ' εἰ σπουδῇ δέοι συννοήσαντά τινα ἀποκρίνασθαι τῶν ἀκροατῶν ποῖ χρή τοῦνομ' ἐπιφέρειν τοῦτο, τὸ μὴ ὄν, τί δοκοῦμεν ἂν εἰς τί καὶ ἐπὶ ποῖον αὐτόν τε καταχρήσασθαι καὶ τῷ πυνθανομένῳ δεικνύναι;
- Soph. 237.c ΘΕΑΙ Χαλεπὸν ἥρου καὶ σχεδὸν εἰπεῖν οἴω γε ἐμοὶ παντάπασιν ἄπορον.
- Soph. 237.c ΞΕ Ἀλλ' οὖν τοῦτό γε δῆλον, ὅτι τῶν ὄντων ἐπὶ <τι> τὸ μὴ ὄν οὐκ οἰστέον.
- Soph. 237.c ΘΕΑΙ Πῶς γὰρ ἄν;
- Soph. 237.c ΞΕ Οὐκοῦν ἐπεὶ οὐκ ἐπὶ τὸ ὄν, οὐδ' ἐπὶ τὸ τί φέρων ὀρθῶς ἂν τις φέροι.
- Soph. 237.d ΘΕΑΙ Πῶς δή;
- Soph. 237.d ΞΕ Καὶ τοῦτο ἡμῖν που φανερόν, ὥς καὶ τὸ “τί” τοῦτο [ῥῆμα] ἐπ' ὄντι λέγομεν ἐκάστοτε· μόνον γὰρ αὐτὸ λέγειν, ὥσπερ γυμνὸν καὶ ἀπηρημωμένον ἀπὸ τῶν ὄντων ἀπάντων, ἀδύνατον· ἢ γάρ;

Soph. 237. d ΘΕΑΙ Ἀδύνατον.

Soph. 237. d ΞΕ Ἄρα τῇδε σκοπῶν σύμφης, ὡς ἀνάγκη τόν τι λέγοντα ἔν γέ τι λέγειν;

Soph. 237. d ΘΕΑΙ Οὕτως.

Soph. 237. d ΞΕ Ἐνὸς γὰρ δὴ τό γε “τί” φήσεις σημεῖον εἶναι, τὸ δὲ “τινὲ” δυοῖν, τὸ δὲ “τινὲς” πολλῶν.

Soph. 237. e ΘΕΑΙ Πῶς γὰρ οὐ;

Soph. 237. e ΞΕ Τὸν δὲ δὴ μὴ τι λέγοντα ἀναγκαιότατον, ὡς ἔοικε, παντάπασι μηδὲν λέγειν.

Soph. 237. e ΘΕΑΙ Ἀναγκαιότατον μὲν οὖν.

Soph. 237. e ΞΕ Ἄρ’ οὖν οὐδὲ τοῦτο συγχωρητέον, τὸ τὸν τοιοῦτον λέγειν μὲν [τι], λέγειν μέντοι μηδέν, ἀλλ’ οὐδὲ λέγειν φατέον, ὅς γ’ ἂν ἐπιχειρῇ μὴ ὄν φθέγγεσθαι;

Soph. 238. a ΘΕΑΙ Τέλος γοῦν ἂν ἀπορίας ὁ λόγος ἔχοι.

Soph. 238. a ΞΕ Μήπω μέ γ’ εἴπη ς ἔτι γάρ, ὦ μακάριε, ἔστι, καὶ ταῦτά γε τῶν ἀποριῶν ἡ μεγίστη καὶ πρώτη. περὶ γὰρ αὐτὴν αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν οὔσα τυγχάνει.

Soph. 238. a ΘΕΑΙ Πῶς φῆς; λέγε καὶ μηδὲν ἀποκνήσης.

Soph. 238. a ΞΕ Τῷ μὲν ὄντι που προσγένοιτ’ ἂν τι τῶν ὄντων ἕτερον.

Soph. 238. a ΘΕΑΙ Πῶς γὰρ οὐ;

Soph. 238. a ΞΕ Μὴ ὄντι δέ τι τῶν ὄντων ἄρά ποτε προσγίγνεσθαι φήσομεν δυνατὸν εἶναι;

Soph. 238. a ΘΕΑΙ Καὶ πῶς;

Soph. 238. b ΞΕ Ἀριθμὸν δὴ τὸν σύμπαντα τῶν ὄντων τίθεμεν.

Soph. 238. b ΘΕΑΙ Εἵπερ γε καὶ ἄλλο τι θετέον ὥς ὄν.

Soph. 238. b ΞΕ Μὴ τοίνυν μὴδ’ ἐπιχειρῶμεν ἀριθμοῦ μήτε πλήθος μήτε ἔν πρὸς τὸ μὴ ὄν προσφέρειν.

Soph. 238. b ΘΕΑΙ Οὐκ οὖν ἂν ὀρθῶς γε, ὡς ἔοικεν, ἐπιχειροῖμεν, ὥς φησιν ὁ λόγος.

Soph. 238. b ΞΕ Πῶς οὖν ἂν ἡ διὰ τοῦ στόματος φθέγγαίτο ἂν τις ἡ καὶ τῇ διανοίᾳ τὸ παράπαν λάβοι τὰ μὴ ὄντα ἢ τὸ μὴ ὄν χωρὶς ἀριθμοῦ;

Soph. 238. b ΘΕΑΙ Λέγε πῇ;

Soph. 238. c ΞΕ Μὴ ὄντα μὲν ἐπειδὴν λέγωμεν, ἄρα οὐ πλήθος ἐπιχειροῦμεν ἀριθμοῦ προστιθέναι;

Soph. 238. c ΘΕΑΙ Τί μὴν;

Soph. 238. c ΞΕ Μὴ ὄν δέ, ἄρα οὐ τὸ ἔν αὖ;

Soph. 238. c ΘΕΑΙ Σαφέστατά γε.

Soph. 238. c ΞΕ Καὶ μὴν οὔτε δίκαιόν γε οὔτε ὀρθόν φαμεν ὄν ἐπιχειρεῖν μὴ ὄντι προσαρμόττειν.

Soph. 238. c ΘΕΑΙ Λέγεις ἀληθέστατα.

Soph. 238. c ΞΕ Συννοεῖς οὖν ὡς οὔτε φθέγγεσθαι δυνατὸν ὀρθῶς οὔτ’ εἰπεῖν οὔτε διανοηθῆναι τὸ μὴ ὄν αὐτὸ καθ’ αὐτό, ἀλλ’ ἔστιν ἀδιανόητόν τε καὶ ἄρρητον καὶ ἀφθεγκτόν τε καὶ ἄλογον;

Soph. 238. d ΘΕΑΙ Παντάπασι μὲν οὖν.

Soph. 238. d ΞΕ Ἄρ’ οὖν ἐψευσάμην ἄρτι λέγων τὴν μεγίστην ἀπορίαν ἐρεῖν αὐτοῦ πέρι, τὸ δὲ ἔτι μείζω τινὰ λέγειν ἄλλην ἔχομεν;

Soph. 238. d ΘΕΑΙ Τίνα δὴ;

Soph. 238. d ΞΕ Ὡ θαυμάσιε, οὐκ ἐννοεῖς αὐτοῖς τοῖς λεχθεῖσιν ὅτι καὶ τὸν ἐλέγχοντα εἰς ἀπορίαν καθίστησι τὸ μὴ ὄν οὕτως, ὥστε, ὅποταν αὐτὸ ἐπιχειρῇ τις ἐλέγχειν, ἐναντία αὐτὸν αὐτῷ περὶ ἐκεῖνο ἀναγκάζεσθαι λέγειν;

Soph. 238. d

ΘΕΑΙ Πῶς φής; εἰπέ ἔτι σαφέστερον.

Soph. 238.e ΞΕ Οὐδὲν δεῖ τὸ σαφέστερον ἐν ἔμοι σκοπεῖν. ἐγὼ μὲν γὰρ ὑποθέμενος οὔτε ἐνὸς οὔτε τῶν πολλῶν τὸ μὴ ὄν δεῖν μετέχειν, ἄρτι τε καὶ νῦν οὕτως ἐν αὐτὸ εἴρηκα· τὸ μὴ ὄν γὰρ φημί. συνίης τοι.

Soph. 238.e ΘΕΑΙ Ναί.

Soph. 238.e ΞΕ Καὶ μὴν αὖ καὶ σμικρὸν ἔμπροσθεν ἄφθεγκτόν τε αὐτὸ καὶ ἄρρητον καὶ ἄλογον ἔφην εἶναι. συνέπῃ;

Soph. 238.e ΘΕΑΙ Συνέπομαι. πῶς γὰρ οὐ;

Soph. 239.a ΞΕ Οὐκοῦν τό γε εἶναι προσάπτειν πειρώμενος ἐναντία τοῖς πρόσθεν ἔλεγον;

Soph. 239.a ΘΕΑΙ Φαίνη.

Soph. 239.a ΞΕ Τί δέ; τοῦτο προσάπτων οὐχ ὥς ἐνὶ διελεγόμην;

Soph. 239.a ΘΕΑΙ Ναί.

Soph. 239.a ΞΕ Καὶ μὴν ἄλογόν γε λέγων καὶ ἄρρητον καὶ ἄφθεγκτον ὥς γε πρὸς ἐν τὸν λόγον ἐποιούμην.

Soph. 239.a ΘΕΑΙ Πῶς δ' οὐ;

Soph. 239.a ΞΕ Φαμὲν δέ γε δεῖν, εἴπερ ὀρθῶς τις λέξει, μήτε ὥς ἐν μήτε ὥς πολλὰ διορίζειν αὐτό, μηδὲ τὸ παράπαν αὐτὸ καλεῖν· ἐνὸς γὰρ εἶδει καὶ κατὰ ταύτην ἂν τὴν πρόσρην προσαγορεύοιτο.

Soph. 239.b ΘΕΑΙ Παντάπασί γε.

Soph. 239.b ΞΕ Τὸν μὲν τοίνυν ἐμέ γε τί τις ἂν λέγοι; καὶ γὰρ πάλαι καὶ τὰ νῦν ἡττημένον ἂν εὖροι περὶ τὸν τοῦ μὴ ὄντος ἔλεγχον. ὥστε ἐν ἔμοιγε λέγοντι, καθάπερ εἶπον, μὴ σκοπῶμεν τὴν ὀρθολογίαν περὶ τὸ μὴ ὄν, ἀλλ' εἴα δὴ νῦν ἐν σοὶ σκεψώμεθα.

Soph. 239.b ΘΕΑΙ Πῶς φής;

Soph. 239.c ΞΕ Ἴθι ἡμῖν εὖ καὶ γενναίως, ἄτε νέος ὢν, ὅτι μάλιστα δύνασαι συντείνας πειράσθῃ, μήτε οὐσίαν μήτε τὸ ἐν μήτε πλῆθος ἀριθμοῦ προστιθείς τῷ μὴ ὄντι, κατὰ τὸ ὀρθὸν φθέγγασθαί τι περὶ αὐτοῦ.

Soph. 239.c ΘΕΑΙ Πολλὴ μεντᾶν με καὶ ἄτοπος ἔχοι προθυμία τῆς ἐπιχειρήσεως, εἰ σὲ τοιαῦθ' ὁρῶν πάσχοντα αὐτὸς ἐπιχειροίην.

Soph. 239.c ΞΕ Ἄλλ' εἰ δοκεῖ, σὲ μὲν καὶ ἐμὲ χαίρειν ἐώμεν· ἕως δ' ἂν τινι δυναμένῳ δρᾶν τοῦτο ἐντυγχάνωμεν, μέχρι τούτου λέγωμεν ὥς παντὸς μᾶλλον πανούργως εἰς ἄπορον ὁ σοφιστὴς τόπον καταδέδυκεν.

Soph. 239.c ΘΕΑΙ Καὶ μάλα δὴ φαίνεται.

Soph. 239.d ΞΕ Τοιγαροῦν εἴ τινα φήσομεν αὐτὸν ἔχειν φανταστικὴν τέχνην, ῥαδίως ἐκ ταύτης τῆς χρείας τῶν λόγων ἀντιλαμβανόμενος ἡμῶν εἰς τὸνναντίον ἀποστρέψει τοὺς λόγους, ὅταν εἰδωλοποιὸν αὐτὸν καλῶμεν, ἀνερωτῶν τί ποτε τὸ παράπαν εἶδωλον λέγομεν. σκοπεῖν οὖν, ὦ Θεαίτητε, χρή τί τις τῷ νεανίᾳ πρὸς τὸ ἐρωτῶμενον ἀποκρινεῖται.

Soph. 239.e ΘΕΑΙ Δῆλον ὅτι φήσομεν τά τε ἐν τοῖς ὕδασι καὶ κατόπτροις εἶδωλα, ἔτι καὶ τὰ γεγραμμένα καὶ τὰ τετυπωμένα καὶ τᾶλλα ὅσα που τοιαῦτ' ἔσθ' ἕτερα.

Soph. 239.e ΞΕ Φανερός, ὦ Θεαίτητε, εἴ σοφιστὴν οὐχ ἑωρακώς.

Soph. 239.e ΘΕΑΙ Τί δή;

Soph. 239.e ΞΕ Δόξει σοι μύειν ἢ παντάπασιν οὐκ ἔχειν ὄμματα.

Soph. 239.e ΘΕΑΙ Πῶς;

Soph. 240.a

ΞΕ Τὴν ἀπόκρισιν ὅταν οὕτως αὐτῷ διδῶς ἐὰν ἐν κατόπτροις ἢ πλάσμασι λέγῃς τι, καταγελάσεταιί σου τῶν λόγων, ὅταν ὡς βλέποντι λέγῃς αὐτῷ, προσποιούμενος οὔτε κάτοπτρα οὔτε ὕδατα γιγνώσκειν οὔτε τὸ παράπαν ὄψιν, τὸ δ' ἐκ τῶν λόγων ἐρωτήσει σε μόνον.

Soph. 240. a ΘΕΑΙ Ποῖον;

Soph. 240. a ΞΕ Τὸ διὰ πάντων τούτων ἃ πολλὰ εἰπὼν ἠξίωσας ἐνὶ προσειπεῖν ὀνόματι φθελγόμενος εἶδωλον ἐπὶ πᾶσιν ὡς ἐν ὄν. λέγε οὖν καὶ ἀμύνου μηδὲν ὑποχωρῶν τὸν ἄνδρα.

Soph. 240. a ΘΕΑΙ Τί δῆτα, ὦ ξέने, εἶδωλον ἂν φαῖμεν εἶναι πλήν γε τὸ πρὸς τἀληθινὸν ἀφωμοιωμένον ἕτερον τοιοῦτον;

Soph. 240. b ΞΕ Ἐτερον δὲ λέγεις τοιοῦτον ἀληθινόν, ἢ ἐπὶ τίνι τὸ τοιοῦτον εἶπες;

Soph. 240. b ΘΕΑΙ Οὐδαμῶς ἀληθινόν γε, ἀλλ' εἰκόδς μὲν.

Soph. 240. b ΞΕ Ἄρα τὸ ἀληθινὸν ὄντως ὄν λέγων;

Soph. 240. b ΘΕΑΙ Οὕτως.

Soph. 240. b ΞΕ Τί δέ; τὸ μὴ ἀληθινὸν ἄρ' ἐναντίον ἀληθοῦς;

Soph. 240. b ΘΕΑΙ Τί μήν;

Soph. 240. b ΞΕ Οὐκ ὄντως [οὐκ] ὄν ἄρα λέγεις τὸ εἰκόδς, εἶπερ αὐτό γε μὴ ἀληθινὸν ἐρεῖς.

Soph. 240. b ΘΕΑΙ Ἄλλ' ἔστι γε μήν πως.

Soph. 240. b ΞΕ Οὐκουν ἀληθῶς γε, φῆς.

Soph. 240. b ΘΕΑΙ Οὐ γὰρ οὖν· πλήν γ' εἰκὼν ὄντως.

Soph. 240. c ΞΕ Οὐκ ὄν ἄρα [οὐκ] ὄντως ἐστὶν ὄντως ἣν λέγομεν εἰκόνα;

Soph. 240. c ΘΕΑΙ Κινδυνεύει τοιαύτην τινὰ πεπλέχθαι συμπλοκὴν τὸ μὴ ὄν τῷ ὄντι, καὶ μάλα ἄτοπον.

Soph. 240. c ΞΕ Πῶς γὰρ οὐκ ἄτοπον; ὁρᾷς γοῦν ὅτι καὶ νῦν διὰ τῆς ἐπαλλάξεως ταύτης ὁ πολυκέφαλος σοφιστὴς ἠνάγκακεν ἡμᾶς τὸ μὴ ὄν οὐχ ἐκόντας ὁμολογεῖν εἶναί πως.

Soph. 240. c ΘΕΑΙ Ὅρῳ καὶ μάλα.

Soph. 240. c ΞΕ Τί δὲ δῆ; τὴν τέχνην αὐτοῦ τίνα ἀφορίσαντες ἡμῖν αὐτοῖς συμφωνεῖν οἰοί τε ἐσόμεθα;

Soph. 240. d ΘΕΑΙ Πῆ καὶ τὸ ποῖόν τι φοβούμενος οὕτω λέγεις;

Soph. 240. d ΞΕ Ὅταν περὶ τὸ φάντασμα αὐτὸν ἀπατᾶν φῶμεν καὶ τὴν τέχνην εἶναί τινα ἀπατητικὴν αὐτοῦ, τότε πότερον ψευδῆ δοξάζειν τὴν ψυχὴν ἡμῶν φήσομεν ὑπὸ τῆς ἐκείνου τέχνης, ἢ τί ποτ' ἐροῦμεν;

Soph. 240. d ΘΕΑΙ Τοῦτο· τί γὰρ ἂν ἄλλο εἴπαιμεν;

Soph. 240. d ΞΕ Ψευδὴς δ' αὖ δόξα ἔσται τάναντία τοῖς οὔσι δοξάζουσα, ἢ πῶς;

Soph. 240. d ΘΕΑΙ Οὕτως τάναντία.

Soph. 240. d ΞΕ Λέγεις ἄρα τὰ μὴ ὄντα δοξάζειν τὴν ψευδῆ δόξαν;

Soph. 240. e ΘΕΑΙ Ἀνάγκη.

Soph. 240. e ΞΕ Πότερον μὴ εἶναι τὰ μὴ ὄντα δοξάζουσιν, ἢ πως εἶναι τὰ μηδαμῶς ὄντα;

Soph. 240. e ΘΕΑΙ Εἶναί πως τὰ μὴ ὄντα δεῖ γε, εἶπερ ψεύσεται ποτέ τις τι καὶ κατὰ βραχύ.

Soph. 240. e ΞΕ Τί δ'; οὐ καὶ μηδαμῶς εἶναι τὰ πάντως ὄντα δοξάζεται;

Soph. 240. e ΘΕΑΙ Ναί.

Soph. 240. e ΞΕ Καὶ τοῦτο δὴ ψεῦδος;

Soph. 240. e ΘΕΑΙ Καὶ τοῦτο.

Soph. 241. a

ΞΕ Καὶ λόγος οἶμαι ψευδὴς οὕτω κατὰ ταῦτα νομισθήσεται τὰ τε ὄντα λέγων μὴ εἶναι καὶ τὰ μὴ ὄντα εἶναι.

Soph. 241. a ΘΕΑΙ Πῶς γὰρ ἂν ἄλλως τοιοῦτος γένοιτο;

Soph. 241. a ΞΕ Σχεδὸν οὐδαμῶς· ἀλλὰ ταῦτα ὁ σοφιστὴς οὐ φήσκει. ἢ τίς μηχανὴ συγχωρεῖν τινα τῶν εὖ φρονούντων, ὅταν [ἄφθεγκτα καὶ ἄρρητα καὶ ἄλογα καὶ ἀδιανόητα] προσδιωμολογημένα ἢ τὰ πρὸ τούτων ὁμολογηθέντα; μανθάνομεν, ὦ Θεαίτητε, ἃ λέγει;

Soph. 241. b ΘΕΑΙ Πῶς γὰρ οὐ μανθάνομεν ὅτι τάναντία φήσκει λέγειν ἡμᾶς τοῖς νυνδὴ, ψευδῇ τολμήσαντας εἰπεῖν ὡς ἔστιν ἐν δόξαις τε καὶ κατὰ λόγους; τῷ γὰρ μὴ ὄντι τὸ ὄν προσάπτειν ἡμᾶς πολλάκις ἀναγκάζεσθαι, διομολογησαμένους νυνδὴ τοῦτο εἶναι πάντων ἀδυνατώτατον.

Soph. 241. b ΞΕ Ὅρθως ἀπεμνημόνευσας. ἀλλ' ὅρα δὴ [βουλευέσθαι] τί χρὴ δρᾶν τοῦ σοφιστοῦ περὶ τὰς γὰρ ἀντιλήψεις καὶ ἀπορίας, ἐὰν αὐτὸν διερευνῶμεν ἐν τῇ τῶν ψευδουργῶν καὶ γοήτων τέχνῃ τιθέντες, ὁρᾷς ὡς εὐποροὶ καὶ πολλοί.

Soph. 241. b ΘΕΑΙ Καὶ μάλα.

Soph. 241. c ΞΕ Μικρὸν μέρος τοίνυν αὐτῶν διεληλύθαμεν, οὐσῶν ὡς ἔπος εἰπεῖν ἀπεράντων.

Soph. 241. c ΘΕΑΙ Ἀδύνατόν γ' ἂν, ὡς ἔοικεν, εἴη τὸν σοφιστὴν ἐλεῖν, εἰ ταῦτα οὕτως ἔχει.

Soph. 241. c ΞΕ Τί οὖν; οὕτως ἀποστησόμεθα νῦν μαλθακισθέντες;

Soph. 241. c ΘΕΑΙ Οὐκ οὖν ἔγωγέ φημι δεῖν, εἰ καὶ κατὰ σμικρὸν οἶοί τ' ἐπιλαβέσθαι πῇ τάνδρος ἐσμεν.

Soph. 241. c ΞΕ Ἐξεῖς οὖν συγγνώμην καὶ καθάπερ νῦν εἶπες ἀγαπήσεις ἐὰν πῇ καὶ κατὰ βραχὺ παρασπασώμεθα οὕτως ἰσχυροῦ λόγου;

Soph. 241. d ΘΕΑΙ Πῶς γὰρ οὐχ ἔξω;

Soph. 241. d ΞΕ Τόδε τοίνυν ἔτι μᾶλλον παραιτοῦμαί σε.

Soph. 241. d ΘΕΑΙ Τὸ ποῖον;

Soph. 241. d ΞΕ Μὴ με οἶον πατραλοῖαν ὑπολάβῃς γίγνεσθαι τινα.

Soph. 241. d ΘΕΑΙ Τί δή;

Soph. 241. d ΞΕ Τὸν τοῦ πατρὸς Παρμενίδου λόγον ἀναγκαῖον ἡμῖν ἀμυνομένοις ἔσται βασανίζειν, καὶ βιάζεσθαι τό τε μὴ ὄν ὡς ἔστι κατὰ τι καὶ τὸ ὄν αὖ πάλιν ὡς οὐκ ἔστι πῇ.

Soph. 241. d ΘΕΑΙ Φαίνεται τὸ τοιοῦτον διαμαχετέον ἐν τοῖς λόγοις.

Soph. 241. e ΞΕ Πῶς γὰρ οὐ φαίνεται καὶ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο τυφλῷ; τούτων γὰρ μήτ' ἐλεγχθέντων μήτε ὁμολογηθέντων σχολῇ ποτέ τις οἶός τε ἔσται περὶ λόγων ψευδῶν λέγων ἢ δόξης, εἴτε εἰδῶλων εἴτε εἰκόνων εἴτε μιμημάτων εἴτε φαντασμάτων αὐτῶν, ἢ καὶ περὶ τεχνῶν τῶν ὅσαι περὶ ταῦτά εἰσι, μὴ καταγέλαστος εἶναι τὰς <γ'> ἐναντία ἀναγκαζόμενος αὐτῷ λέγειν.

Soph. 242. a ΘΕΑΙ Ἀληθέστατα.

Soph. 242. a ΞΕ Διὰ ταῦτα μέντοι τολμητέον ἐπιτίθεσθαι τῷ πατρικῷ λόγῳ νῦν, ἢ τὸ παράπαν ἐατέον, εἰ τοῦτό τις εἴργει δρᾶν ὄκνος.

Soph. 242. a ΘΕΑΙ Ἄλλ' ἡμᾶς τοῦτό γε μηδὲν μηδαμῇ εἴρξει.

Soph. 242. a ΞΕ Τρίτον τοίνυν ἔτι σε σμικρὸν τι παραιτήσομαι.

Soph. 242. a ΘΕΑΙ Λέγε μόνον.

Soph. 242. a ΞΕ Εἰπόν που νυνδὴ λέγων ὡς πρὸς τὸν περὶ ταῦτ' ἐλεγχον αἰεὶ τε ἀπειρηκῶς ἐγὼ τυγχάνω καὶ δὴ καὶ τὰ νῦν.

Soph. 242. a ΘΕΑΙ Εἶπες.

Soph. 242. b

ΞΕ Φοβοῦμαι δὴ τὰ εἰρημένα, μή ποτε διὰ ταῦτά σοι μανικὸς εἶναι δόξω παρὰ πόδα μεταβαλὼν ἐμαυτὸν ἄνω καὶ κάτω. σὴν γὰρ δὴ χάριν ἐλέγχειν τὸν λόγον ἐπιθησόμεθα, ἐάνπερ ἐλέγχωμεν.

Soph. 242.b ΘΕΑΙ Ὡς τοίνυν ἔμοιγε μηδαμῇ δόξων μηδὲν πλημμελεῖν, ἂν ἐπὶ τὸν ἔλεγχον τοῦτον καὶ τὴν ἀπόδειξιν ἴης, θαρρῶν ἴθι τούτου γε ἔνεκα.

Soph. 242.b ΞΕ Φέρε δὴ, τίνα ἀρχὴν τις ἂν ἄρξαιτο παρακινδυνευτικοῦ λόγου; δοκῶ μὲν γὰρ τήνδ', ὦ παῖ, τὴν ὁδὸν ἀναγκαιοτάτην ἡμῖν εἶναι τρέπεσθαι.

Soph. 242.b ΘΕΑΙ Ποίαν δὴ;

Soph. 242.c ΞΕ Τὰ δοκοῦντα νῦν ἐναργῶς ἔχειν ἐπισκέψασθαι πρῶτον μή πη τεταραγμένοι μὲν ὦμεν περὶ ταῦτα, ῥαδίως δ' ἀλλήλοις ὁμολογῶμεν ὡς εὐκρινῶς ἔχοντες.

Soph. 242.c ΘΕΑΙ Λέγε σαφέστερον ὃ λέγεις.

Soph. 242.c ΞΕ Εὐκόλως μοι δοκεῖ Παρμενίδης ἡμῖν διειλέχθαι καὶ πᾶς ὅστις πῶποτε ἐπὶ κρίσιν ὥρμησε τοῦ τὰ ὄντα διορίσασθαι πόσα τε καὶ ποῖά ἐστιν.

Soph. 242.c ΘΕΑΙ Πῃ;

Soph. 243.a ΞΕ Μῦθόν τινα ἕκαστος φαίνεται μοι διηγέισθαι παισὶν ὡς οὖσιν ἡμῖν, ὁ μὲν ὡς τρία τὰ ὄντα, πολεμεῖ δὲ ἀλλήλοις ἐνίοτε αὐτῶν ἅττα πη, τοτὲ δὲ καὶ φίλα γιγνόμενα γάμους τε καὶ τόκους καὶ τροφὰς τῶν ἐκγόνων παρέχεται· δύο δὲ ἕτερος εἰπὼν, ὑγρὸν καὶ ξηρὸν ἢ θερμὸν καὶ ψυχρὸν, συνοικίζει τε αὐτὰ καὶ ἐκδίδωσι· τὸ δὲ παρ' ἡμῖν Ἑλεατικὸν ἔθνος, ἀπὸ Ξενοφάνους τε καὶ ἔτι πρόσθεν ἀρξάμενον, ὡς ἐνὸς ὄντος τῶν πάντων καλουμένων οὕτω διεξέρχεται τοῖς μύθοις. Ἰάδες δὲ καὶ Σικελαὶ τινες ὕστερον Μοῦσαι συνενόησαν ὅτι συμπλέκειν ἀσφαλέστατον ἀμφοτέρω καὶ λέγειν ὡς τὸ ὄν πολλά τε καὶ ἓν ἐστίν, ἔχθρα δὲ καὶ φιλίαν συνέχεται. διαφερόμενον γὰρ αἰεὶ συμφέρεται, φασὶν αἰεὶ συντονώτεραι τῶν Μουσῶν· αἰεὶ δὲ μαλακώτεραι τὸ μὲν αἰεὶ ταῦτα οὕτως ἔχειν ἐχάλασαν, ἐν μέρει δὲ τοτὲ μὲν ἓν εἶναι φασὶ τὸ πᾶν καὶ φίλον ὑπ' Ἀφροδίτης, τοτὲ δὲ πολλά καὶ πολέμιον αὐτὸ αὐτῷ διὰ νεϊκός τι. ταῦτα δὲ πάντα εἰ μὲν ἀληθῶς τις ἢ μὴ τούτων εἴρηκε, χαλεπὸν καὶ πλημμελὲς οὕτω μεγάλα κλεινοῖς καὶ παλαιοῖς ἀνδράσιν ἐπιτιμᾶν· ἐκεῖνο δὲ ἀνεπίφθορον ἀποφύνασθαι—

Soph. 243.a ΘΕΑΙ Τὸ ποῖον;

Soph. 243.b ΞΕ Ὅτι λίαν τῶν πολλῶν ἡμῶν ὑπεριδόντες ὠλιγόρησαν· οὐδὲν γὰρ φροντίσαντες εἴτ' ἐπακολουθοῦμεν αὐτοῖς λέγουσιν εἴτε ἀπολειπόμεθα, περαίνουσι τὸ σφέτερον αὐτῶν ἕκαστοι.

Soph. 243.b ΘΕΑΙ Πῶς λέγεις;

Soph. 243.c ΞΕ Ὅταν τις αὐτῶν φθέγγηται λέγων ὡς ἔστιν ἢ γέγονεν ἢ γίγνεται πολλά ἢ ἓν ἢ δύο, καὶ θερμὸν αὖ ψυχρῷ συγκεραννύμενον, ἄλλοθί πη διακρίσεις καὶ συγκρίσεις ὑποτιθεῖς, τούτων, ὦ Θεαίτητε, ἐκάστοτε σύ τι πρὸς θεῶν συνίης ὅτι λέγουσιν; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτε μὲν ἦν νεώτερος, τοῦτό τε τὸ νῦν ἀπορούμενον ὁπότε τις εἴποι, τὸ μὴ ὄν, ἀκριβῶς ὥμην συνιέναι. νῦν δὲ ὀρᾷς ἴν' ἐσμὲν αὐτοῦ περὶ τῆς ἀπορίας.

Soph. 243.c ΘΕΑΙ Ὅρῳ.

Soph. 243.c ΞΕ Τάχα τοίνυν ἴσως οὐχ ἥττον κατὰ τὸ ὄν ταῦτὸν τοῦτο πάθος εἰληφότες ἐν τῇ ψυχῇ περὶ μὲν τοῦτο εὐπορεῖν φαμεν καὶ μανθάνειν ὁπότε τις αὐτὸ φθέγγηται, περὶ δὲ θάτερον οὐ, πρὸς ἀμφοτέρω ὁμοίως ἔχοντες.

Soph. 243.c ΘΕΑΙ Ἰσως.

Soph. 243.c ΞΕ Καὶ περὶ τῶν ἄλλων δὴ τῶν προειρημένων ἡμῖν ταῦτὸν τοῦτο εἰρήσθω.

Soph. 243.c ΘΕΑΙ Πάνυ γε.

Soph. 243.d

ΞΕ Τῶν μὲν τοίνυν πολλῶν πέρι καὶ μετὰ τοῦτο σκεψόμεθ', ἂν δόξη, περὶ δὲ τοῦ μεγίστου τε καὶ ἀρχηγοῦ πρώτου νῦν σκεπτέον.

Soph. 243. d ΘΕΑΙ Τίνος δὴ λέγεις; ἢ δῆλον ὅτι τὸ ὄν φῆς πρῶτον δεῖν διερευνήσασθαι τί ποθ' οἱ λέγοντες αὐτὸ δηλοῦν ἡγοῦνται;

Soph. 243. e ΞΕ Κατὰ πόδα γε, ὦ Θεαίτητε, ὑπέλαβες. λέγω γὰρ δὴ ταύτῃ δεῖν ποιεῖσθαι τὴν μέθοδον ἡμᾶς, οἷον αὐτῶν παρόντων ἀναπυνθανομένους ὥδε· “Φέρε, ὅποσοι θερμὸν καὶ ψυχρὸν ἢ τινε δύο τοιούτω τὰ πάντ' εἶναί φατε, τί ποτε ἄρα τοῦτ' ἐπ' ἀμφοῖν φθέγγεσθε, λέγοντες ἄμφω καὶ ἐκάτερον εἶναι; τί τὸ εἶναι τοῦτο ὑπολάβωμεν ὑμῶν; πότερον τρίτον παρὰ τὰ δύο ἐκεῖνα, καὶ τρία τὸ πᾶν ἀλλὰ μὴ δύο ἔτι καθ' ὑμᾶς τιθώμεν; οὐ γάρ που τοῖν γε δυοῖν καλοῦντες θάτερον ὄν ἀμφοτέρω ὁμοίως εἶναι λέγετε· σχεδὸν γὰρ ἂν ἀμφοτέρως ἔν, ἀλλ' οὐ δύο εἴτην.”

Soph. 243. e ΘΕΑΙ Ἀληθῆ λέγεις.

Soph. 243. e ΞΕ “Ἄλλ' ἄρά γε τὰ ἄμφω βούλεσθε καλεῖν ὄν;”

Soph. 244. a ΘΕΑΙ Ἴσως.

Soph. 244. a ΞΕ “Ἄλλ', ὦ φίλοι,” φήσομεν, “κἂν οὕτω τὰ δύο λέγοιτ' ἂν σαφέστατα ἔν.”

Soph. 244. a ΘΕΑΙ Ὅρθότατα εἴρηκας.

Soph. 244. b ΞΕ “Ἐπειδὴ τοίνυν ἡμεῖς ἡπορήκαμεν, ὑμεῖς αὐτὰ ἡμῖν ἐμφανίζετε ἱκανῶς, τί ποτε βούλεσθε σημαίνειν ὁπότεν ὄν φθέγγεσθε. δῆλον γὰρ ὡς ὑμεῖς μὲν ταῦτα πάλαι γινώσκετε, ἡμεῖς δὲ πρὸ τοῦ μὲν ψόμεθα, νῦν δ' ἡπορήκαμεν. διδάσκετε οὖν πρῶτον τοῦτ' αὐτὸ ἡμᾶς, ἵνα μὴ δοξάζωμεν μανθάνειν μὲν τὰ λεγόμενα παρ' ὑμῶν, τὸ δὲ τούτου γίγνηται πᾶν τούναντίον.” ταῦτα δὴ λέγοντές τε καὶ ἀξιοῦντες παρὰ τε τούτων καὶ παρὰ τῶν ἄλλων ὅσοι πλεῖον ἑνὸς λέγουσι τὸ πᾶν εἶναι, μὴν, ὦ παῖ, τί πλημμελήσομεν;

Soph. 244. b ΘΕΑΙ Ἥκιστα γε.

Soph. 244. b ΞΕ Τί δέ; παρὰ τῶν ἑνὸς τὸ πᾶν λεγόντων ἄρ' οὐ πευστέον εἰς δύναμιν τί ποτε λέγουσι τὸ ὄν;

Soph. 244. b ΘΕΑΙ Πῶς γὰρ οὐ;

Soph. 244. b ΞΕ Τόδε τοίνυν ἀποκρινέσθων. “Ἐν πού φατε μόνον εἶναι;” — “Φαμὲν γάρ,” φήσουσιν. ἢ γάρ;

Soph. 244. b ΘΕΑΙ Ναί.

Soph. 244. b ΞΕ “Τί δέ; ὄν καλεῖτέ τι;”

Soph. 244. c ΘΕΑΙ Ναί.

Soph. 244. c ΞΕ “Πότερον ὅπερ ἔν, ἐπὶ τῷ αὐτῷ προσχρώμενοι δυοῖν ὀνόμασιν, ἢ πῶς;”

Soph. 244. c ΘΕΑΙ Τίς οὖν αὐτοῖς ἢ μετὰ τοῦτ', ὦ ξένη, ἀπόκρισις;

Soph. 244. c ΞΕ Δῆλον, ὦ Θεαίτητε, ὅτι τῷ ταύτην τὴν ὑπόθεσιν ὑποθεμένῳ πρὸς τὸ νῦν ἐρωτηθὲν καὶ πρὸς ἄλλο δὲ ὅτιοῦν οὐ πάντων ῥᾶστον ἀποκρίνασθαι.

Soph. 244. c ΘΕΑΙ Πῶς;

Soph. 244. c ΞΕ Τό τε δύο ὀνόματα ὁμολογεῖν εἶναι μηδὲν θέμενον πλὴν ἑνὸς καταγέλαστόν που.

Soph. 244. c ΘΕΑΙ Πῶς δ' οὐ;

Soph. 244. d ΞΕ Καὶ τὸ παράπαν γε ἀποδέχεσθαι τοῦ λέγοντος ὡς ἔστιν ὄνομα τι, λόγον οὐκ ἂν ἔχον.

Soph. 244. d ΘΕΑΙ Πῆ;

Soph. 244. d ΞΕ Τιθεῖς τε τοῦνομα τοῦ πράγματος ἕτερον δύο λέγει πού τινε.

Soph. 244. d ΘΕΑΙ Ναί.

Soph. 244. d ΞΕ Καὶ μὴν ἂν ταυτόν γε αὐτῷ τιθῇ τοῦνομα, ἢ μηδενὸς ὄνομα ἀναγκασθήσεται λέγειν, εἰ δέ τινος αὐτὸ φήσει, συμβήσεται τὸ ὄνομα ὀνόματος ὄνομα μόνον, ἄλλου δὲ οὐδενὸς ὄν.

- Soph. 244. d ΘΕΑΙ Οὕτως.
- Soph. 244. d ΞΕ Καὶ τὸ ἐν γε, ἐνὸς ὄνομα ὄν καὶ τοῦ ὀνόματος αὐτὸ τὸ ἐν ὄν.
- Soph. 244. d ΘΕΑΙ Ἀνάγκη.
- Soph. 244. e ΞΕ Τί δέ; τὸ ὅλον ἕτερον τοῦ ὄντος ἐνὸς ἢ ταὐτὸν φήσουσι τούτῳ;
- Soph. 244. e ΘΕΑΙ Πῶς γὰρ οὐ φήσουσί τε καὶ φασίν;
- Soph. 244. e ΞΕ Εἰ τοίνυν ὅλον ἐστίν, ὥσπερ καὶ Παρμενίδης λέγει, Πάντοθεν εὐκύκλου σφαίρης ἐναλίγκιον ὄγκῳ, μεσσοθέν ἰσοπαλὲς πάντῃ· τὸ γὰρ οὔτε τι μεῖζον οὔτε τι βαιότερον πελέναι χρεόν ἐστι τῇ ἢ τῇ, τοιοῦτόν γε ὄν τὸ ὄν μέσον τε καὶ ἔσχατα ἔχει, ταῦτα δὲ ἔχον πᾶσα ἀνάγκη μέρη ἔχειν· ἢ πῶς;
- Soph. 245. a ΘΕΑΙ Οὕτως.
- Soph. 245. a ΞΕ Ἀλλὰ μὴν τό γε μεμερισμένον πάθος μὲν τοῦ ἐνὸς ἔχειν ἐπὶ τοῖς μέρεσι πᾶσιν οὐδὲν ἀποκωλύει, καὶ ταύτῃ δὴ πᾶν τε ὄν καὶ ὅλον ἐν εἶναι.
- Soph. 245. a ΘΕΑΙ Τί δ' οὐ;
- Soph. 245. a ΞΕ Τὸ δὲ πεπονθὸς ταῦτα ἄρ' οὐκ ἀδύνατον αὐτό γε τὸ ἐν αὐτὸ εἶναι;
- Soph. 245. a ΘΕΑΙ Πῶς;
- Soph. 245. a ΞΕ Ἀμερὲς δήπου δεῖ παντελῶς τό γε ἀληθῶς ἐν κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον εἰρῆσθαι.
- Soph. 245. b ΘΕΑΙ Δεῖ γὰρ οὖν.
- Soph. 245. b ΞΕ Τὸ δέ γε τοιοῦτον ἐκ πολλῶν μερῶν ὄν οὐ συμφωνήσει τῷ [ὅλῳ] λόγῳ.
- Soph. 245. b ΘΕΑΙ Μανθάνω.
- Soph. 245. b ΞΕ Πότερον δὴ πάθος ἔχον τὸ ὄν τοῦ ἐνὸς οὕτως ἐν τε ἔσται καὶ ὅλον, ἢ παντάπασι μὴ λέγωμεν ὅλον εἶναι τὸ ὄν;
- Soph. 245. b ΘΕΑΙ Χαλεπὴν προβέβληκας αἴρεσιν.
- Soph. 245. b ΞΕ Ἀληθέστατα μέντοι λέγεις, πεπονθὸς τε γὰρ τὸ ὄν ἐν εἶναί πως οὐ ταὐτὸν ὄν τῷ ἐνὶ φανεῖται, καὶ πλέονα δὴ τὰ πάντα ἐνὸς ἔσται.
- Soph. 245. c ΘΕΑΙ Ναί.
- Soph. 245. c ΞΕ Καὶ μὴν ἐάν γε τὸ ὄν ἢ μὴ ὅλον διὰ τὸ πεπονθέναι τὸ ὑπ' ἐκείνου πάθος, ἢ δὲ αὐτὸ τὸ ὅλον, ἐνδεὲς τὸ ὄν ἑαυτοῦ συμβαίνει.
- Soph. 245. c ΘΕΑΙ Πάνυ γε.
- Soph. 245. c ΞΕ Καὶ κατὰ τοῦτον δὴ τὸν λόγον ἑαυτοῦ στερόμενον οὐκ ὄν ἔσται τὸ ὄν.
- Soph. 245. c ΘΕΑΙ Οὕτως.
- Soph. 245. c ΞΕ Καὶ ἐνὸς γε αὐτὴ πλείω τὰ πάντα γίγνεται, τοῦ τε ὄντος καὶ τοῦ ὅλου χωρὶς ἰδίαν ἐκατέρου φύσιν εἰληφότος.
- Soph. 245. c ΘΕΑΙ Ναί.
- Soph. 245. d ΞΕ Μὴ ὄντος δέ γε τὸ παράπαν τοῦ ὅλου, ταῦτά τε ταῦτα ὑπάρχει τῷ ὄντι, καὶ πρὸς τῷ μὴ εἶναι μὴδ' ἂν γενέσθαι ποτὲ ὄν.
- Soph. 245. d ΘΕΑΙ Τί δή;
- Soph. 245. d ΞΕ Τὸ γενόμενον ἀεὶ γέγονεν ὅλον· ὥστε οὔτε οὐσίαν οὔτε γένεσιν ὥς οὔσαν δεῖ προσαγορεύειν [τὸ ἐν ἢ] τὸ ὅλον ἐν τοῖς οὖσι μὴ τιθέντα.
- Soph. 245. d ΘΕΑΙ Παντάπασιν ἔοικε ταῦθ' οὕτως ἔχειν.
- Soph. 245. d

ΞΕ Καὶ μὴν οὐδ' ὅποσονοῦν τι δεῖ τὸ μὴ ὅλον εἶναι· ποσόν τι γὰρ ὄν, ὁπόσον ἂν ᾗ, τοσοῦτον ὅλον ἀναγκαῖον αὐτὸ εἶναι.

Soph. 245.d ΘΕΑΙ Κομιδῇ γε.

Soph. 245.e ΞΕ Καὶ τοίνυν ἄλλα μυρία ἀπεράντους ἀπορίας ἕκαστον εἰληφὸς φανεῖται τῷ τὸ ὄν εἶτε δύο τινὲ εἶτε ἓν μόνον εἶναι λέγοντι.

Soph. 245.e ΘΕΑΙ Δηλοῖ σχεδὸν καὶ τὰ νῦν ὑποφαίνοντα· συνάπτεται γὰρ ἕτερον ἐξ ἄλλου, μείζω καὶ χαλεπωτέραν φέρον περὶ τῶν ἔμπροσθεν ἀεὶ ῥηθέντων πλάνην.

Soph. 246.a ΞΕ Τοὺς μὲν τοίνυν διακριβολογουμένους ὄντος τε πέρι καὶ μή, πάντας μὲν οὐ διεληλύθαμεν, ὅμως δὲ ἱκανῶς ἐχέτω· τοὺς δὲ ἄλλως λέγοντας αὐτὸ θεατέον, ἵν' ἐκ πάντων ἴδωμεν ὅτι τὸ ὄν τοῦ μὴ ὄντος οὐδὲν εὐπορώτερον εἰπεῖν ὅτι ποτ' ἔστιν.

Soph. 246.a ΘΕΑΙ Οὐκοῦν πορεύεσθαι χρή καὶ ἐπὶ τούτους.

Soph. 246.a ΞΕ Καὶ μὴν ἔοικέ γε ἐν αὐτοῖς οἷον γιγαντομαχία τις εἶναι διὰ τὴν ἀμφισβήτησιν περὶ τῆς οὐσίας πρὸς ἀλλήλους.

Soph. 246.a ΘΕΑΙ Πῶς;

Soph. 246.b ΞΕ Οἱ μὲν εἰς γῆν ἐξ οὐρανοῦ καὶ τοῦ ἀοράτου πάντα ἔλκουσι, ταῖς χερσὶν ἀτεχνῶς πέτρας καὶ δρυὺς περιλαμβάνοντες. τῶν γὰρ τοιούτων ἐφαπτόμενοι πάντων διισχυρίζονται τοῦτο εἶναι μόνον ὃ παρέχει προσβολὴν καὶ ἐπαφὴν τινα, ταῦτόν σῶμα καὶ οὐσίαν ὀριζόμενοι, τῶν δὲ ἄλλων εἴ τίς <τι> φήσῃ μὴ σῶμα ἔχον εἶναι, καταφρονοῦντες τὸ παράπαν καὶ οὐδὲν ἐθέλοντες ἄλλο ἀκούειν.

Soph. 246.b ΘΕΑΙ Ἦ δεινοὺς εἴρηκας ἄνδρας ἤδη γὰρ καὶ ἐγὼ τούτων συχνοῖς προσέτυχον.

Soph. 246.c ΞΕ Τοιγαροῦν οἱ πρὸς αὐτοὺς ἀμφισβητοῦντες μάλα εὐλαβῶς ἄνωθεν ἐξ ἀοράτου ποθὲν ἀμύνονται, νοητὰ ἄττα καὶ ἀσώματα εἶδη βιαζόμενοι τὴν ἀληθινὴν οὐσίαν εἶναι· τὰ δὲ ἐκείνων σώματα καὶ τὴν λεγομένην ὑπ' αὐτῶν ἀλήθειαν κατὰ σμικρὰ διαθραύοντες ἐν τοῖς λόγοις γένεσιν ἀντ' οὐσίας φερομένην τινα προσαγορεύουσιν. ἐν μέσῳ δὲ περὶ ταῦτα ἄπλετος ἀμφοτέρων μάχη τις, ὧ θεαίτητε, ἀεὶ συνέστηκεν.

Soph. 246.c ΘΕΑΙ Ἀληθῆ.

Soph. 246.c ΞΕ Παρ' ἀμφοῖν τοίνυν τοῖν γενοῖν κατὰ μέρος λάβωμεν λόγον ὑπὲρ ἧς τίθενται τῆς οὐσίας.

Soph. 246.c ΘΕΑΙ Πῶς οὖν δὴ ληψόμεθα;

Soph. 246.d ΞΕ Παρὰ μὲν τῶν ἐν εἶδεσιν αὐτὴν τιθεμένων ῥᾶον, ἡμερώτεροι γάρ· παρὰ δὲ τῶν εἰς σῶμα πάντα ἐλκόντων βία χαλεπώτερον, ἴσως δὲ καὶ σχεδὸν ἀδύνατον. ἀλλ' ὧδέ μοι δεῖν δοκεῖ περὶ αὐτῶν δρᾶν.

Soph. 246.d ΘΕΑΙ Πῶς;

Soph. 246.e ΞΕ Μάλιστα μὲν, εἴ πη δυνατόν ᾗ, ἔργῳ βελτίους αὐτοὺς ποιεῖν· εἰ δὲ τοῦτο μὴ ἐγχωρεῖ, λόγῳ ποιῶμεν, ὑποτιθέμενοι νομιμώτερον αὐτοὺς ἢ νῦν ἐθέλοντας ἂν ἀποκρίνασθαι. τὸ γὰρ ὁμολογηθὲν παρὰ βελτιόνων που κυριώτερον ἢ τὸ παρὰ χειρόνων· ἡμεῖς δὲ οὐ τούτων φροντίζομεν, ἀλλὰ τάληθες ζητοῦμεν.

Soph. 246.e ΘΕΑΙ Ὅρθότατα.

Soph. 246.e ΞΕ Κέλευε δὴ τοὺς βελτίους γεγονότας ἀποκρίνασθαί σοι, καὶ τὸ λεχθὲν παρ' αὐτῶν ἀφερμήνευε.

Soph. 246.e ΘΕΑΙ Ταῦτ' ἔσται.

Soph. 246.e ΞΕ Λεγόντων δὲ θνητὸν ζῶον εἶ φασιν εἶναί τι.

Soph. 246.e

ΘΕΑΙ Πῶς δ' οὐ;

Soph. 246.e ΞΕ Τοῦτο δὲ οὐ σῶμα ἔμψυχον ὁμολογοῦσιν;

Soph. 246.e ΘΕΑΙ Πάνυ γε.

Soph. 247.a ΞΕ Τιθέντες τι τῶν ὄντων ψυχὴν;

Soph. 247.a ΘΕΑΙ Ναί.

Soph. 247.a ΞΕ Τί δέ; ψυχὴν οὐ τὴν μὲν δικαίαν, τὴν δὲ ἄδικόν φασιν εἶναι, καὶ τὴν μὲν φρόνιμον, τὴν δὲ ἄφρονα;

Soph. 247.a ΘΕΑΙ Τί μήν;

Soph. 247.a ΞΕ Ἄλλ' οὐ δικαιοσύνης ἔξει καὶ παρουσίᾳ τοιαύτην αὐτῶν ἐκάστην γίγνεσθαι, καὶ τῶν ἐναντίων τὴν ἐναντίαν;

Soph. 247.a ΘΕΑΙ Ναί, καὶ ταῦτα σύμφασιν.

Soph. 247.a ΞΕ Ἄλλὰ μὴν τό γε δυνατόν τῳ παραγίγνεσθαι καὶ ἀπογίγνεσθαι πάντως εἶναι τι φήσουσιν.

Soph. 247.b ΘΕΑΙ Φασὶ μὲν οὖν.

Soph. 247.b ΞΕ Οὐσης οὖν δικαιοσύνης καὶ φρονήσεως καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς καὶ τῶν ἐναντίων, καὶ δὴ καὶ ψυχῆς ἐν ἧ ταῦτα ἐγγίγνεται, πότερον ὁρατὸν καὶ ἀπτὸν εἶναι φασὶ τι αὐτῶν ἢ πάντα ἀόρατα;

Soph. 247.b ΘΕΑΙ Σχεδὸν οὐδὲν τούτων γε ὁρατόν.

Soph. 247.b ΞΕ Τί δὲ τῶν τοιούτων; μῶν σῶμά τι λέγουσιν ἴσχειν;

Soph. 247.c ΘΕΑΙ Τοῦτο οὐκέτι κατὰ ταῦτα ἀποκρίνονται πᾶν, ἀλλὰ τὴν μὲν ψυχὴν αὐτὴν δοκεῖν σφίσι σῶμά τι κεκτηῖσθαι, φρόνησιν δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστον ὧν ἠρώτηκας, αἰσχύνονται τὸ τολμᾶν ἢ μηδὲν τῶν ὄντων αὐτὰ ὁμολογεῖν ἢ πάντ' εἶναι σώματα διισχυρίζεσθαι.

Soph. 247.c ΞΕ Σαφῶς γὰρ ἡμῖν, ὦ Θεαίτητε, βελτίους γεγόνασιν ἄνδρες· ἐπεὶ τούτων οὐδ' ἂν ἐν ἐπαισχυνθεῖεν οἳ γε αὐτῶν σπαρτοὶ τε καὶ αὐτόχθονες, ἀλλὰ διατείνοντ' ἂν πᾶν ὃ μὴ δυνατοὶ ταῖς χερσὶ συμπιέζειν εἰσίν, ὥς ἄρα τοῦτο οὐδὲν τὸ παράπαν ἐστίν.

Soph. 247.c ΘΕΑΙ Σχεδὸν οἷα διανοοῦνται λέγεις.

Soph. 247.d ΞΕ Πάλιν τοίνυν ἀνερωτῶμεν αὐτούς· εἰ γάρ τι καὶ σμικρὸν ἐθέλουσι τῶν ὄντων συγχωρεῖν ἀσώματον, ἐξαρκεῖ. τὸ γὰρ ἐπὶ τε τούτοις ἅμα καὶ ἐπ' ἐκείνοις ὅσα ἔχει σῶμα συμφυὲς γεγονός, εἰς ὃ βλέποντες ἀμφοτέρω εἶναι λέγουσι, τοῦτο αὐτοῖς ῥητέον. τάχ' οὖν ἴσως ἂν ἀποροῖεν· εἰ δὴ τι τοιοῦτον πεπόνθασι, σκόπει, προτεινομένων ἡμῶν, ἅρ' ἐθέλοιεν ἂν δέχεσθαι καὶ ὁμολογεῖν τοιόνδ' εἶναι τὸ ὄν.

Soph. 247.d ΘΕΑΙ Τὸ ποῖον δὴ; λέγε, καὶ τάχα εἰσόμεθα.

Soph. 247.e ΞΕ Λέγω δὴ τὸ καὶ ὅποιαν οὖν [τινα] κεκτημένον δύναμιν εἴτ' εἰς τὸ ποιεῖν ἕτερον ὅτιοῦν πεφυκὸς εἴτ' εἰς τὸ παθεῖν καὶ σμικρότατον ὑπὸ τοῦ φαυλοτάτου, κἂν εἰ μόνον εἰς ἅπαξ, πᾶν τοῦτο ὄντως εἶναι· τίθεμαι γὰρ ὅρον [ὀρίζω] τὰ ὄντα ὥς ἔστιν οὐκ ἄλλο τι πλὴν δύναμις.

Soph. 247.e ΘΕΑΙ Ἄλλ' ἐπεὶ αὐτοὶ γε οὐκ ἔχουσιν ἐν τῷ παρόντι τούτου βέλτιον λέγειν, δέχονται τοῦτο.

Soph. 248.a ΞΕ Καλῶς· ἴσως γὰρ ἂν εἰς ὕστερον ἡμῖν τε καὶ τούτοις ἕτερον ἂν φανείη. πρὸς μὲν οὖν τούτους τοῦτο ἡμῖν ἐνταῦθα μενέτω συνομολογηθέν.

Soph. 248.a ΘΕΑΙ Μένει.

Soph. 248.a ΞΕ Πρὸς δὴ τοὺς ἐτέρους ἴωμεν, τοὺς τῶν εἰδῶν φίλους· σὺ δ' ἡμῖν καὶ τὰ παρὰ τούτων ἀφερμήνευε.

Soph. 248.a ΘΕΑΙ Ταῦτ' ἔσται.

Soph. 248.a ΞΕ Γένεσιν, τὴν δὲ οὐσίαν χωρὶς που διελόμενοι λέγετε; ἢ γάρ;

- Soph. 248. a ΘΕΑΙ Ναί.
- Soph. 248. b ΞΕ Καὶ σώματι μὲν ἡμᾶς γενέσκει δι' αἰσθήσεως κοινωνεῖν, διὰ λογισμοῦ δὲ ψυχῇ πρὸς τὴν ὄντως οὐσίαν, ἣν αἰεὶ κατὰ ταῦτα ὡσαύτως ἔχειν φατέ, γένεσιν δὲ ἄλλοτε ἄλλως.
- Soph. 248. b ΘΕΑΙ Φαμὲν γὰρ οὖν.
- Soph. 248. b ΞΕ Τὸ δὲ δὴ κοινωνεῖν, ὃ πάντων ἄριστοι, τί τοῦθ' ὑμᾶς ἐπ' ἀμφοῖν λέγειν φῶμεν; ἄρ' οὐ τὸ νυνδὴ παρ' ἡμῶν ῥηθέν;
- Soph. 248. b ΘΕΑΙ Τὸ ποῖον;
- Soph. 248. b ΞΕ Πάθημα ἢ ποίημα ἐκ δυνάμεώς τινος ἀπὸ τῶν πρὸς ἄλληλα συνιόντων γιγνόμενον. τάχ' οὖν, ὦ Θεαίτητε, αὐτῶν τὴν πρὸς ταῦτα ἀπόκρισιν σὺ μὲν οὐ κατακούεις, ἐγὼ δὲ ἴσως διὰ συνήθειαν.
- Soph. 248. c ΘΕΑΙ Τίν' οὖν δὴ λέγουσι λόγον;
- Soph. 248. c ΞΕ Οὐ συγχωροῦσιν ἡμῖν τὸ νυνδὴ ῥηθὲν πρὸς τοὺς γηγενεῖς οὐσίας πέρι.
- Soph. 248. c ΘΕΑΙ Τὸ ποῖον;
- Soph. 248. c ΞΕ Ἰκανὸν ἔθεμεν ὅρον που τῶν ὄντων, ὅταν τῷ παρῇ ἢ τοῦ πάσχειν ἢ δρᾶν καὶ πρὸς τὸ σμικρότατον δύναμις;
- Soph. 248. c ΘΕΑΙ Ναί.
- Soph. 248. c ΞΕ Πρὸς δὴ ταῦτα τόδε λέγουσιν, ὅτι γενέσκει μὲν μέτεστι τοῦ πάσχειν καὶ ποιεῖν δυνάμεως, πρὸς δὲ οὐσίαν τούτων οὐδετέρου τὴν δύναμιν ἀρμόττειν φασίν.
- Soph. 248. c ΘΕΑΙ Οὐκοῦν λέγουσί τι;
- Soph. 248. d ΞΕ Πρὸς ὃ γε λεκτέον ἡμῖν ὅτι δεόμεθα παρ' αὐτῶν ἔτι πυθέσθαι σαφέστερον εἰ προσομολογοῦσι τὴν μὲν ψυχὴν γινώσκειν, τὴν δ' οὐσίαν γινώσκεσθαι.
- Soph. 248. d ΘΕΑΙ Φασὶ μὴν τοῦτό γε.
- Soph. 248. d ΞΕ Τί δέ; τὸ γινώσκειν ἢ τὸ γινώσκεσθαί φατε ποίημα ἢ πάθος ἢ ἀμφοτέρων; ἢ τὸ μὲν πάθημα, τὸ δὲ θάτερον; ἢ παντάπασιν οὐδέτερον οὐδετέρου τούτων μεταλαμβάνειν;
- Soph. 248. d ΘΕΑΙ Δῆλον ὡς οὐδέτερον οὐδετέρου· τάναντία γὰρ ἂν τοῖς ἔμπροσθεν λέγοιεν.
- Soph. 248. e ΞΕ Μανθάνω· τόδε γε, ὡς τὸ γινώσκειν εἴπερ ἔσται ποιεῖν τι, τὸ γινωσκόμενον ἀναγκαῖον αὐτὸ συμβαίνει πάσχειν. τὴν οὐσίαν δὴ κατὰ τὸν λόγον τοῦτον γινωσκομένην ὑπὸ τῆς γνώσεως, καθ' ὅσον γινώσκεται, κατὰ τοσοῦτον κινεῖσθαι διὰ τὸ πάσχειν, ὃ δὴ φαμεν οὐκ ἂν γενέσθαι περὶ τὸ ἡρεμοῦν.
- Soph. 248. e ΘΕΑΙ Ὅρθως.
- Soph. 249. a ΞΕ Τί δὲ πρὸς Διός; ὡς ἀληθῶς κίνησιν καὶ ζωὴν καὶ ψυχὴν καὶ φρόνησιν ἢ ῥαδίως πεισθησόμεθα τῷ παντελῶς ὄντι μὴ παρεῖναι, μηδὲ ζῆν αὐτὸ μηδὲ φρονεῖν, ἀλλὰ σεμνὸν καὶ ἄγιον, νοῦν οὐκ ἔχον, ἀκίνητον ἐστὸς εἶναι;
- Soph. 249. a ΘΕΑΙ Δεινὸν μεντᾶν, ὦ ξέने, λόγον συγχωροῖμεν.
- Soph. 249. a ΞΕ Ἀλλὰ νοῦν μὲν ἔχειν, ζωὴν δὲ μὴ φῶμεν;
- Soph. 249. a ΘΕΑΙ Καὶ πῶς;
- Soph. 249. a ΞΕ Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀμφοτέρω ἐνόντ' αὐτῷ λέγομεν, οὐ μὴν ἐν ψυχῇ γε φήσομεν αὐτὸ ἔχειν αὐτά;
- Soph. 249. a ΘΕΑΙ Καὶ τίν' ἂν ἕτερον ἔχοι τρόπον;
- Soph. 249. b ΞΕ Ἀλλὰ δῆτα νοῦν μὲν καὶ ζωὴν καὶ ψυχὴν <ἔχειν> , ἀκίνητον μέντοι τὸ παράπαν ἔμψυχον ὄν ἐστάναι;

- Soph. 249.b ΘΕΑΙ Πάντα ἔμοιγε ἄλογα ταῦτ' εἶναι φαίνεται.
- Soph. 249.b ΞΕ Καὶ τὸ κινούμενον δὴ καὶ κίνησιν συγχωρητέον ὥς ὄντα.
- Soph. 249.b ΘΕΑΙ Πῶς δ' οὐ;
- Soph. 249.b ΞΕ Συμβαίνει δ' οὖν, ὦ Θεαίτητε, ἀκινήτων τε ὄντων νοῦν μηδενὶ περὶ μηδενὸς εἶναι μηδαμοῦ.
- Soph. 249.b ΘΕΑΙ Κομιδῇ μὲν οὖν.
- Soph. 249.b ΞΕ Καὶ μὴν ἐὰν αὖ φερόμενα καὶ κινούμενα πάντ' εἶναι συγχωρῶμεν, καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ ταῦτόν τοῦτο ἐκ τῶν ὄντων ἐξαιρήσομεν.
- Soph. 249.b ΘΕΑΙ Πῶς;
- Soph. 249.c ΞΕ Τὸ κατὰ ταῦτά καὶ ὡσαύτως καὶ περὶ τὸ αὐτὸ δοκεῖ σοι χωρὶς στάσεως γενέσθαι ποτ' ἄν;
- Soph. 249.c ΘΕΑΙ Οὐδαμῶς.
- Soph. 249.c ΞΕ Τί δ'; ἄνευ τούτων νοῦν καθορᾶς ὄντα ἢ γενόμενον ἂν καὶ ὅπου οὖν;
- Soph. 249.c ΘΕΑΙ Ἥκιστα.
- Soph. 249.c ΞΕ Καὶ μὴν πρὸς γε τοῦτον παντὶ λόγῳ μαχετέον, ὅς ἂν ἐπιστήμην ἢ φρόνησιν ἢ νοῦν ἀφανίζων ἰσχυρίζεται περὶ τινος ὀπιοῦν.
- Soph. 249.c ΘΕΑΙ Σφόδρα γε.
- Soph. 249.d ΞΕ Τῷ δὴ φιλοσόφῳ καὶ ταῦτα μάλιστα τιμῶντι πᾶσα, ὡς ἔοικεν, ἀνάγκη διὰ ταῦτα μήτε τῶν ἔν ἢ καὶ τὰ πολλὰ εἶδη λεγόντων τὸ πᾶν ἔστηκός ἀποδέχεσθαι, τῶν τε αὖ πανταχῇ τὸ ὄν κινούντων μηδὲ τὸ παράπαν ἀκούειν, ἀλλὰ κατὰ τὴν τῶν παίδων εὐχὴν, ὅσα ἀκίνητα καὶ κεκινημένα, τὸ ὄν τε καὶ τὸ πᾶν συναμφοτέρα λέγειν.
- Soph. 249.d ΘΕΑΙ Ἀληθέστατα.
- Soph. 249.d ΞΕ Τί οὖν; ἄρ' οὐκ ἐπιεικῶς ἤδη φαινόμεθα περιειληφέναι τῷ λόγῳ τὸ ὄν;
- Soph. 249.d ΘΕΑΙ Πάνυ μὲν οὖν.
- Soph. 249.e ΞΕ Βαβαὶ μέντ' ἂν ἄρα, ὦ Θεαίτητε, ὡς μοι δοκοῦμεν νῦν αὐτοῦ γνώσεσθαι πέρι τὴν ἀπορίαν τῆς σκέψεως.
- Soph. 249.e ΘΕΑΙ Πῶς αὖ καὶ τί τοῦτ' εἴρηκας;
- Soph. 249.e ΞΕ ὦ μακάριε, οὐκ ἐννοεῖς ὅτι νῦν ἔσμεν ἐν ἀγνοίᾳ τῇ πλείστῃ περὶ αὐτοῦ, φαινόμεθα δέ τι λέγειν ἡμῖν αὐτοῖς;
- Soph. 249.e ΘΕΑΙ Ἐμοὶ γοῦν ὅπῃ δ' αὖ λελήθαμεν οὕτως ἔχοντες, οὐ πάνυ συνήμημι.
- Soph. 250.a ΞΕ Σκόπει δὴ σαφέστερον εἰ τὰ νῦν συνομολογοῦντες δικαίως ἂν ἐπερωτηθεῖμεν ἅπερ αὐτοὶ τότε ἠρωτῶμεν τοὺς λέγοντας εἶναι τὸ πᾶν θερμὸν καὶ ψυχρόν.
- Soph. 250.a ΘΕΑΙ Ποῖα; ὑπόμνησόν με.
- Soph. 250.a ΞΕ Πάνυ μὲν οὖν καὶ πειράσομαί γε δρᾶν τοῦτο ἐρωτῶν σὲ καθάπερ ἐκείνους τότε, ἵνα ἅμα τι καὶ προΐωμεν.
- Soph. 250.a ΘΕΑΙ Ὅρθῳς.
- Soph. 250.a ΞΕ Εἶεν δὴ, κίνησιν καὶ στάσιν ἄρ' οὐκ ἐναντιώτατα λέγεις ἀλλήλοις;
- Soph. 250.a ΘΕΑΙ Πῶς γὰρ οὐ;
- Soph. 250.b ΞΕ Καὶ μὴν εἶναι γε ὁμοίως φῆς ἀμφοτέρα αὐτὰ καὶ ἐκάτερον;
- Soph. 250.b ΘΕΑΙ Φημὶ γὰρ οὖν.
- Soph. 250.b ΞΕ Ἄρα κινεῖσθαι λέγων ἀμφοτέρα καὶ ἐκάτερον, ὅταν εἶναι συγχωρῆς;
- Soph. 250.b ΘΕΑΙ Οὐδαμῶς.

- Soph.250.b ΞΕ Ἄλλ' ἐστάναι σημαίνεις λέγων αὐτὰ ἀμφοτέρα εἶναι;
- Soph.250.b ΘΕΑΙ Καὶ πῶς;
- Soph.250.c ΞΕ Τρίτον ἄρα τι παρὰ ταῦτα τὸ ὄν ἐν τῇ ψυχῇ τιθεῖς, ὥς ὑπ' ἐκείνου τήν τε στάσιν καὶ τὴν κίνησιν περιεχομένην, συλλαβὼν καὶ ἀπιδὼν αὐτῶν πρὸς τὴν τῆς οὐσίας κοινωνίαν, οὕτως εἶναι προσεῖπας ἀμφοτέρα;
- Soph.250.c ΘΕΑΙ Κινδυνεύομεν ὥς ἀληθῶς τρίτον ἀπομαντεύεσθαι τι τὸ ὄν, ὅταν κίνησιν καὶ στάσιν εἶναι λέγωμεν.
- Soph.250.c ΞΕ Οὐκ ἄρα κίνησις καὶ στάσις ἐστὶ συναμφοτέρον τὸ ὄν ἀλλ' ἕτερον δὴ τι τούτων.
- Soph.250.c ΘΕΑΙ ἽΕοικεν.
- Soph.250.c ΞΕ Κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν ἄρα τὸ ὄν οὔτε ἔστηκεν οὔτε κινεῖται.
- Soph.250.c ΘΕΑΙ Σχεδόν.
- Soph.250.c ΞΕ Ποῖ δὴ χρή τὴν διάνοιαν ἔτι τρέπειν τὸν βουλούμενον ἐναργές τι περὶ αὐτοῦ παρ' ἑαυτῷ βεβαιώσασθαι;
- Soph.250.c ΘΕΑΙ Ποῖ γάρ;
- Soph.250.d ΞΕ Οἶμαι μὲν οὐδαμῶς ἔτι ῥάδιον. εἰ γάρ τι μὴ κινεῖται, πῶς οὐχ ἔστηκεν; ἢ τὸ μηδαμῶς ἐστὸς πῶς οὐκ αὖ κινεῖται; τὸ δὲ ὄν ἡμῖν νῦν ἐκτὸς τούτων ἀμφοτέρων ἀναπέφανται. ἢ δυνατόν οὖν τοῦτο;
- Soph.250.d ΘΕΑΙ Πάντων μὲν οὖν ἀδυνατώτατον.
- Soph.250.d ΞΕ Τόδε τοίνυν μνησθῆναι δίκαιον ἐπὶ τούτοις.
- Soph.250.d ΘΕΑΙ Τὸ ποῖον;
- Soph.250.d ΞΕ Ὅτι τοῦ μὴ ὄντος ἐρωτηθέντες τοῦνομα ἐφ' ὅτι ποτὲ δεῖ φέρειν, πάσῃ συνεσχόμεθα ἀπορίᾳ. μέμνησαι;
- Soph.250.e ΘΕΑΙ Πῶς γὰρ οὐ;
- Soph.250.e ΞΕ Μῶν οὖν ἐν ἐλάττονί τινι νῦν ἐσμεν ἀπορίᾳ περὶ τὸ ὄν;
- Soph.250.e ΘΕΑΙ Ἐμοὶ μέν, ὦ ξέने, εἰ δυνατόν εἰπεῖν, ἐν πλείονι φαινόμεθα.
- Soph.251.a ΞΕ Τοῦτο μὲν τοίνυν ἐνταῦθα κείσθω διηπορημένον· ἐπειδὴ δὲ ἐξ ἴσου τό τε ὄν καὶ τὸ μὴ ὄν ἀπορίας μετελήφατον, νῦν ἐλπίς ἤδη καθάπερ ἂν αὐτῶν θάτερον εἴτε ἀμυδρότερον εἴτε σαφέστερον ἀναφαίνεται, καὶ θάτερον οὕτως ἀναφαίνεσθαι· καὶ ἐὰν αὖ μηδέτερον ἰδεῖν δυνώμεθα, τὸν γοῦν λόγον ὅπηπερ ἂν οἰοί τε ὤμεν εὐπρεπέστατα διωσόμεθα οὕτως ἀμφοῖν ἅμα.
- Soph.251.a ΘΕΑΙ Καλῶς.
- Soph.251.a ΞΕ Λέγωμεν δὴ καθ' ὄντινά ποτε τρόπον πολλοῖς ὀνόμασι ταῦτόν τοῦτο ἐκάστοτε προσαγορεύομεν.
- Soph.251.a ΘΕΑΙ Οἶον δὴ τί; παράδειγμα εἰπέ.
- Soph.251.b ΞΕ Λέγομεν ἄνθρωπον δήπου πόλλ' ἅττα ἐπονομάζοντες, τὰ τε χρώματα ἐπιφέροντες αὐτῷ καὶ τὰ σχήματα καὶ μεγέθη καὶ κακίας καὶ ἀρετάς, ἐν οἷς πᾶσι καὶ ἑτέροις μυρίοις οὐ μόνον ἄνθρωπον αὐτὸν εἶναί φαμεν, ἀλλὰ καὶ ἀγαθὸν καὶ ἕτερα ἄπειρα, καὶ τᾶλλα δὴ κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον οὕτως ἐν ἕκαστον ὑποθέμενοι πάλιν αὐτὸ πολλὰ καὶ πολλοῖς ὀνόμασι λέγομεν.
- Soph.251.b ΘΕΑΙ Ἀληθῆ λέγεις.
- Soph.251.c ΞΕ Ὅθεν γε οἶμαι τοῖς τε νέοις καὶ τῶν γερόντων τοῖς ὀψιμαθέσι θοίνην παρεσκευάκαμεν· εὐθύς γὰρ ἀντιλαβέσθαι παντὶ πρόχειρον ὥς ἀδύνατον τὰ τε πολλὰ ἐν καὶ τὸ ἐν πολλὰ εἶναι,

καὶ δῆπου χαίρουσιν οὐκ ἑὼντες ἀγαθὸν λέγειν ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὸ μὲν ἀγαθὸν ἀγαθόν, τὸν δὲ ἄνθρωπον ἄνθρωπον. ἐντυγχάνεις γάρ, ὦ Θεαίτητε, ὡς ἐγῶμαι, πολλάκις τὰ τοιαῦτα ἔσπουδακόσιν, ἐνίστε πρεσβυτέροις ἀνθρώποις, καὶ ὑπὸ πενίας τῆς περὶ φρόνησιν κτήσεως τὰ τοιαῦτα τεθναυμακόσι, καὶ δὴ τι καὶ πάσσοφον οἰομένοις τοῦτο αὐτὸ ἀνηυρηκέναί.

Soph. 251. c ΘΕΑΙ Πάνυ μὲν οὖν.

Soph. 251. d ΞΕ Ἵνα τοίνυν πρὸς ἅπαντας ἡμῖν ὁ λόγος ἦ τοὺς πρότε περὶ οὐσίας καὶ ὅτιοῦν διαλεχθέντας, ἔστω καὶ πρὸς τούτους καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους, ὅσοις ἔμπροσθεν διειλέγμεθα, τὰ νῦν ὡς ἐν ἐρωτήσει λεχθησόμενα.

Soph. 251. d ΘΕΑΙ Τὰ ποῖα δὴ;

Soph. 251. e ΞΕ Πότερον μήτε τὴν οὐσίαν κινήσει καὶ στάσει προσάπτωμεν μήτε ἄλλο ἄλλῳ μηδὲν μηδενί, ἀλλ' ὡς ἄμεικτα ὄντα καὶ ἀδύνατον μεταλαμβάνειν ἀλλήλων οὕτως αὐτὰ ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν λόγοις τιθῶμεν; ἢ πάντα εἰς ταῦτόν συναγάγωμεν ὡς δυνατὰ ἐπικοινωνεῖν ἀλλήλοις; ἢ τὰ μὲν, τὰ δὲ μή; τούτων, ὦ Θεαίτητε, τί ποτ' ἂν αὐτοὺς προαιρεῖσθαι φήσομεν;

Soph. 251. e ΘΕΑΙ Ἐγὼ μὲν ὑπὲρ αὐτῶν οὐδὲν ἔχω πρὸς ταῦτα ἀποκρίνασθαι.

Soph. 251. e ΞΕ Τί οὖν οὐ καθ' ἐν ἀποκρινόμενος ἐφ' ἐκάστου τὰ συμβαίνοντα ἐσκέψω;

Soph. 251. e ΘΕΑΙ Καλῶς λέγεις.

Soph. 252. a ΞΕ Καὶ τιθώμεν γε αὐτοὺς λέγειν, εἰ βούλει, πρῶτον μηδενὶ μηδὲν μηδεμίαν δύναμιν ἔχειν κοινωνίας εἰς μηδέν. οὐκοῦν κινήσις τε καὶ στάσις οὐδαμῇ μεθέξετον οὐσίας;

Soph. 252. a ΘΕΑΙ Οὐ γὰρ οὖν.

Soph. 252. a ΞΕ Τί δέ; ἔσται πότερον αὐτῶν οὐσίας μὴ προσκοινωνοῦν;

Soph. 252. a ΘΕΑΙ Οὐκ ἔσται.

Soph. 252. a ΞΕ Ταχὺ δὴ ταύτῃ γε τῇ συνομολογίᾳ πάντα ἀνάστατα γέγονεν, ὡς ἔοικεν, ἅμα τε τῶν τὸ πᾶν κινούντων καὶ τῶν ὡς ἐν ἰσάντων καὶ ὅσοι κατ' εἶδη τὰ ὄντα κατὰ ταῦτα ὡσαύτως ἔχοντα εἶναι φασιν αἰεὶ πάντες γὰρ οὗτοι τό γε εἶναι προσάπτουσιν, οἱ μὲν ὄντως κινεῖσθαι λέγοντες, οἱ δὲ ὄντως ἐστηκότ' εἶναι.

Soph. 252. b ΘΕΑΙ Κομιδῇ μὲν οὖν.

Soph. 252. b ΞΕ Καὶ μὴν καὶ ὅσοι τοτὲ μὲν συντιθέασιν τὰ πάντα, τοτὲ δὲ διαιροῦσιν, εἴτε εἰς ἓν καὶ ἐξ ἑνὸς ἄπειρα εἴτε εἰς πέρας ἔχοντα στοιχεῖα διαιρούμενοι καὶ ἐκ τούτων συντιθέντες, ὁμοίως μὲν ἕαν ἐν μέρει τοῦτο τιθῶσι γιγνόμενον, ὁμοίως δὲ καὶ ἕαν αἰεὶ, κατὰ πάντα ταῦτα λέγοιεν ἂν οὐδέν, εἴπερ μηδεμία ἔστι σύμμειξις.

Soph. 252. b ΘΕΑΙ Ὅρθῳς.

Soph. 252. c ΞΕ Ἐτι τοίνυν ἂν αὐτοὶ πάντων καταγελαστότατα μετίοιεν τὸν λόγον οἱ μηδὲν ἑὼντες κοινωνία παθήματος ἐτέρου θάτερον προσαγορεύειν.

Soph. 252. c ΘΕΑΙ Πῶς;

Soph. 252. d ΞΕ Τῷ τε " εἶνα ἰ" που περὶ πάντα ἀναγκάζονται χρῆσθαι καὶ τῷ " χωρὶς " καὶ τῷ " τῶν ἄλλων " καὶ τῷ " καὶ θ' αὐτὸ " καὶ μυρίοις ἑτέροις, ὧν ἀκρατεῖς ὄντες εἴργεσθαι καὶ μὴ συνάπτειν ἐν τοῖς λόγοις οὐκ ἄλλων δέονται τῶν ἐξελεγχόντων, ἀλλὰ τὸ λεγόμενον οἴκοθεν τὸν πολέμιον καὶ ἐναντιωσόμενον ἔχοντες, ἐντὸς ὑποφθεγγόμενον ὥσπερ τὸν ἄτοπον Εὐρυκλέα περιφέροντες αἰεὶ πορεύονται.

Soph. 252. d ΘΕΑΙ Κομιδῇ λέγεις ὁμοίον τε καὶ ἀληθές.

Soph. 252. d ΞΕ Τί δ', ἂν πάντα ἀλλήλοις ἐῷμεν δύναμιν ἔχειν ἐπικοινωνίας;

Soph. 252. d

ΘΕΑΙ Τοῦτο μὲν οἷός τε κἀγὼ διαλύειν.

Soph. 252. d ΞΕ Πῶς;

Soph. 252. d ΘΕΑΙ Ὅτι κίνησιν τε αὐτὴ παντάπασιν ἴσταιτ' ἂν καὶ στάσις αὖ πάλιν αὐτὴ κινεῖτο, εἵπερ ἐπιγιγνοῖσθην ἐπ' ἀλλήλοιιν.

Soph. 252. d ΞΕ Ἀλλὰ μὴν τοῦτό γέ που ταῖς μεγίσταις ἀνάγκαις ἀδύνατον, κίνησιν τε ἴσασθαι καὶ στάσιν κινεῖσθαι;

Soph. 252. d ΘΕΑΙ Πῶς γὰρ οὐ;

Soph. 252. d ΞΕ Τὸ τρίτον δὴ μόνον λοιπόν.

Soph. 252. e ΘΕΑΙ Ναί.

Soph. 252. e ΞΕ Καὶ μὴν ἔν γέ τι τούτων ἀναγκαῖον, ἢ πάντα ἢ μηδὲν ἢ τὰ μὲν ἐθέλειν, τὰ δὲ μὴ συμμείγνυσθαι.

Soph. 252. e ΘΕΑΙ Πῶς γὰρ οὐ;

Soph. 252. e ΞΕ Καὶ μὴν τά γε δύο ἀδύνατον ηὑρέθη.

Soph. 252. e ΘΕΑΙ Ναί.

Soph. 252. e ΞΕ Πᾶς ἄρα ὁ βουλόμενος ὀρθῶς ἀποκρίνεσθαι τὸ λοιπὸν τῶν τριῶν θήσει.

Soph. 252. e ΘΕΑΙ Κομιδῇ μὲν οὖν.

Soph. 253. a ΞΕ Ὅτε δὴ τὰ μὲν ἐθέλει τοῦτο δρᾶν, τὰ δ' οὐ, σχεδὸν οἷον τὰ γράμματα πεπονθότ' ἂν εἴη. καὶ γὰρ ἐκείνων τὰ μὲν ἀναρμοστεῖ που πρὸς ἄλληλα, τὰ δὲ συναρμόττει.

Soph. 253. a ΘΕΑΙ Πῶς δ' οὐ;

Soph. 253. a ΞΕ Τὰ δέ γε φωνήεντα διαφερόντως τῶν ἄλλων οἷον δεσμὸς διὰ πάντων κεχώρηκεν, ὥστε ἄνευ τινὸς αὐτῶν ἀδύνατον ἀρμόττειν καὶ τῶν ἄλλων ἕτερον ἐτέρῳ.

Soph. 253. a ΘΕΑΙ Καὶ μάλα γε.

Soph. 253. a ΞΕ Πᾶς οὖν οἶδεν ὅποια ὁποίοις δυνατὰ κοινωνεῖν, ἢ τέχνης δεῖ τῷ μέλλοντι δρᾶν ἱκανῶς αὐτό;

Soph. 253. a ΘΕΑΙ Τέχνης.

Soph. 253. a ΞΕ Ποίας;

Soph. 253. b ΘΕΑΙ Τῆς γραμματικῆς.

Soph. 253. b ΞΕ Τί δέ; περὶ τοὺς τῶν ὀξέων καὶ βαρέων φθόγγους ἄρ' οὐχ οὕτως; ὁ μὲν τοὺς συγκεραννυμένους τε καὶ μὴ τέχνην ἔχων γινώσκειν μουσικός, ὁ δὲ μὴ συνιεὶς ἄμουσος;

Soph. 253. b ΘΕΑΙ Οὕτως.

Soph. 253. b ΞΕ Καὶ κατὰ τῶν ἄλλων δὴ τεχνῶν καὶ ἀτεχνιῶν τοιαῦτα εὐρήσομεν ἕτερα.

Soph. 253. b ΘΕΑΙ Πῶς δ' οὐ;

Soph. 253. c ΞΕ Τί δ'; ἐπειδὴ καὶ τὰ γένη πρὸς ἄλληλα κατὰ ταῦτ' αἰετὶς ἔχειν ὡμολογήκαμεν, ἄρ' οὐ μετ' ἐπιστήμης τινὸς ἀναγκαῖον διὰ τῶν λόγων πορεύεσθαι τὸν ὀρθῶς μέλλοντα δείξειν ποῖα ποῖοις συμφωνεῖ τῶν γενῶν καὶ ποῖα ἄλληλα οὐ δέχεται; καὶ δὴ καὶ διὰ πάντων εἰ συνέχοντ' ἅττ' αὐτ' ἐστίν, ὥστε συμμείγνυσθαι δυνατὰ εἶναι, καὶ πάλιν ἐν ταῖς διαιρέσεσιν, εἰ δι' ὅλων ἕτερα τῆς διαιρέσεως αἵτια;

Soph. 253. c ΘΕΑΙ Πῶς γὰρ οὐκ ἐπιστήμης δεῖ, καὶ σχεδὸν γε ἴσως τῆς μεγίστης;

Soph. 253. c

ΞΕ Τίν' οὖν αὖ [νῦν] προσεροῦμεν, ὦ Θεαίτητε, ταύτην; ἢ πρὸς Διὸς ἐλάθομεν εἰς τὴν τῶν ἐλευθέρων ἐμπεσόντες ἐπιστήμην, καὶ κινδυνεύομεν ζητοῦντες τὸν σοφιστὴν πρότερον ἀνηυρηκέναι τὸν φιλόσοφον;

Soph. 253. d ΘΕΑΙ Πῶς λέγεις;

Soph. 253. d ΞΕ Τὸ κατὰ γένη διαιρεῖσθαι καὶ μήτε ταὐτὸν εἶδος ἕτερον ἡγήσασθαι μήτε ἕτερον ὄν ταὐτὸν μὴ οὐ τῆς διαλεκτικῆς φήσομεν ἐπιστήμης εἶναι;

Soph. 253. d ΘΕΑΙ Ναί, φήσομεν.

Soph. 253. e ΞΕ Οὐκοῦν ὅ γε τοῦτο δυνατός δρᾶν μίαν ἰδέαν διὰ πολλῶν, ἐνὸς ἐκάστου κειμένου χωρὶς, πάντῃ διατεταμένην ἱκανῶς διαισθάνεται, καὶ πολλὰς ἐτέρας ἀλλήλων ὑπὸ μιᾶς ἕξωθεν περιεχομένης, καὶ μίαν αὖ δι' ὅλων πολλῶν ἐν ἐνὶ συνημμένην, καὶ πολλὰς χωρὶς πάντῃ διωρισμένης· τοῦτο δ' ἔστιν, ἥ τε κοινωνεῖν ἕκαστα δύναται καὶ ὅπῃ μή, διακρίνειν κατὰ γένος ἐπίστασθαι.

Soph. 253. e ΘΕΑΙ Παντάπασι μὲν οὖν.

Soph. 253. e ΞΕ Ἀλλὰ μὴν τό γε διαλεκτικὸν οὐκ ἄλλω δώσεις, ὥς ἐγώ μαι, πλὴν τῷ καθαρῶς τε καὶ δικαίως φιλοσοφοῦντι.

Soph. 253. e ΘΕΑΙ Πῶς γὰρ ἂν ἄλλω δοίῃ τις;

Soph. 254. a ΞΕ Τὸν μὲν δὴ φιλόσοφον ἐν τοιοῦτῳ τινὶ τόπῳ καὶ νῦν καὶ ἔπειτα ἀνενεργήσομεν ἐὰν ζητῶμεν, ἰδεῖν μὲν χαλεπὸν ἐναργῶς καὶ τοῦτον, ἕτερον μὴν τρόπον ἢ τε τοῦ σοφιστοῦ χαλεπότης ἢ τε τούτου.

Soph. 254. a ΘΕΑΙ Πῶς;

Soph. 254. a ΞΕ Ὁ μὲν ἀποδιδράσκων εἰς τὴν τοῦ μὴ ὄντος σκοτεινότητα, τριβῇ προσαπτόμενος αὐτῆς, διὰ τὸ σκοτεινὸν τοῦ τόπου κατανοῆσαι χαλεπός· ἢ γάρ;

Soph. 254. a ΘΕΑΙ Ὅμοιον.

Soph. 254. b ΞΕ Ὁ δέ γε φιλόσοφος, τῇ τοῦ ὄντος ἀεὶ διὰ λογισμῶν προσκείμενος ἰδέα, διὰ τὸ λαμπρὸν αὖ τῆς χώρας οὐδαμῶς εὐπετὴς ὀφθῆναι· τὰ γὰρ τῆς τῶν πολλῶν ψυχῆς ὄμματα καρτερεῖν πρὸς τὸ θεῖον ἀφορῶντα ἀδύνατα.

Soph. 254. b ΘΕΑΙ Καὶ ταῦτα εἰκὸς οὐχ ἥττον ἐκείνων οὕτως ἔχειν.

Soph. 254. b ΞΕ Οὐκοῦν περὶ μὲν τούτου καὶ τάχα ἐπισκεψόμεθα σαφέστερον, ἂν ἔτι βουλομένοις ἡμῖν ἢ περὶ δὲ τοῦ σοφιστοῦ που δήλον ὥς οὐκ ἀνετέον πρὶν ἂν ἱκανῶς αὐτὸν θεασώμεθα.

Soph. 254. b ΘΕΑΙ Καλῶς εἶπες.

Soph. 254. d ΞΕ Ὅτ' οὖν δὴ τὰ μὲν ἡμῖν τῶν γενῶν ὁμολόγηται κοινωνεῖν ἐθέλειν ἀλλήλοις, τὰ δὲ μή, καὶ τὰ μὲν ἐπ' ὀλίγον, τὰ δ' ἐπὶ πολλὰ, τὰ δὲ καὶ διὰ πάντων οὐδὲν κωλύειν τοῖς πᾶσι κεκοινωνηκέναι, τὸ δὴ μετὰ τοῦτο συνεπισπώμεθα τῷ λόγῳ τῇδε σκοποῦντες, μὴ περὶ πάντων τῶν εἰδῶν, ἵνα μὴ ταραττώμεθα ἐν πολλοῖς, ἀλλὰ προελόμενοι τῶν μεγίστων λεγομένων ἅττα, πρῶτον μὲν ποῖα ἕκαστά ἐστιν, ἔπειτα κοινωνίας ἀλλήλων πῶς ἔχει δυνάμεως, ἵνα τό τε ὄν καὶ μὴ ὄν εἰ μὴ πάσῃ σαφηνεῖα δυνάμεθα λαβεῖν, ἀλλ' οὖν λόγου γε ἐνδεεῖς μὴδὲν γινώμεθα περὶ αὐτῶν, καθ' ὅσον ὁ τρόπος ἐνδέχεται τῆς νῦν σκέψεως, ἐὰν ἄρα ἡμῖν πῃ παρεικάθῃ τὸ μὴ ὄν λέγουσιν ὥς ἔστιν ὄντως μὴ ὄν ἀθῶοις ἀπαλλάττειν.

Soph. 254. d ΘΕΑΙ Οὐκοῦν χρή.

Soph. 254. d ΞΕ Μέγιστα μὴν τῶν γενῶν ἃ νυνδὴ διῆμεν τό τε ὄν καὶ στάσις καὶ κίνησις.

Soph. 254. d ΘΕΑΙ Πολύ γε.

Soph. 254. d ΞΕ Καὶ μὴν τῷ γε δύο φαμέν αὐτοῖν ἀμείκτω πρὸς ἀλλήλω.

- Soph.254.d ΘΕΑΙ Σφόδρα γε.
- Soph.254.d ΞΕ Τὸ δέ γε ὃν μεικτὸν ἄμφοϊν· ἐστὸν γὰρ ἄμφω που.
- Soph.254.d ΘΕΑΙ Πῶς δ' οὐ;
- Soph.254.d ΞΕ Τρία δὴ γίγνεται ταῦτα.
- Soph.254.d ΘΕΑΙ Τί μὴν;
- Soph.254.e ΞΕ Οὐκοῦν αὐτῶν ἕκαστον τοῖν μὲν δυοῖν ἕτερόν ἐστιν, αὐτὸ δ' ἑαυτῷ ταῦτόν.
- Soph.254.e ΘΕΑΙ Οὕτως.
- Soph.255.a ΞΕ Τί ποτ' αὖ νῦν οὕτως εἰρήκαμεν τό τε ταῦτόν καὶ θάτερον; πότερα δύο γένη τινὲ αὐτῷ, τῶν μὲν τριῶν ἄλλω, συμμειγνυμένω μὴν ἐκείνοις ἐξ ἀνάγκης αἰεὶ, καὶ περὶ πέντε ἄλλ' οὐ περὶ τριῶν ὡς ὄντων αὐτῶν σκεπτέον, ἢ τό τε ταῦτόν τοῦτο καὶ θάτερον ὡς ἐκείνων τι προσαγορεύοντες λανθάνομεν ἡμᾶς αὐτούς;
- Soph.255.a ΘΕΑΙ Ἴσως.
- Soph.255.a ΞΕ Ἄλλ' οὐ τι μὴν κίνησίς γε καὶ στάσις οὐθ' ἕτερον οὔτε ταῦτόν ἐστι.
- Soph.255.a ΘΕΑΙ Πῶς;
- Soph.255.a ΞΕ Ὅτιπερ ἂν κοινῇ προσείπωμεν κίνησιν καὶ στάσιν, τοῦτο οὐδέτερον αὐτοῖν οἷόν τε εἶναι.
- Soph.255.a ΘΕΑΙ Τί δή;
- Soph.255.b ΞΕ Κίνησίς τε στήσεται καὶ στάσις αὖ κινήθησεται· περὶ γὰρ ἀμφοτέρα θάτερον ὅποτερονοῦν γιγνόμενον αὐτοῖν ἀναγκάσει μεταβάλλειν αὖ θάτερον ἐπὶ τούναντίον τῆς αὐτοῦ φύσεως, ἅτε μετασχὼν τοῦ ἐναντίου.
- Soph.255.b ΘΕΑΙ Κομιδῇ γε.
- Soph.255.b ΞΕ Μετέχετον μὴν ἄμφω ταύτου καὶ θατέρου.
- Soph.255.b ΘΕΑΙ Ναί.
- Soph.255.b ΞΕ Μὴ τοίνυν λέγωμεν κίνησιν γ' εἶναι ταῦτόν ἢ θάτερον, μηδ' αὖ στάσιν.
- Soph.255.b ΘΕΑΙ Μὴ γάρ.
- Soph.255.b ΞΕ Ἄλλ' ἄρα τὸ ὃν καὶ τὸ ταῦτόν ὡς ἓν τι διανοητέον ἡμῖν;
- Soph.255.b ΘΕΑΙ Ἴσως.
- Soph.255.c ΞΕ Ἄλλ' εἰ τὸ ὃν καὶ τὸ ταῦτόν μηδὲν διάφορον σημαίνετον, κίνησιν αὖ πάλιν καὶ στάσιν ἀμφοτέρα εἶναι λέγοντες ἀμφοτέρα οὕτως αὐτὰ ταῦτόν ὡς ὄντα προσεροῦμεν.
- Soph.255.c ΘΕΑΙ Ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε ἀδύνατον.
- Soph.255.c ΞΕ Ἀδύνατον ἄρα ταῦτόν καὶ τὸ ὃν ἓν εἶναι.
- Soph.255.c ΘΕΑΙ Σχεδόν.
- Soph.255.c ΞΕ Τέταρτον δὴ πρὸς τοῖς τρισὶν εἵδεσιν τὸ ταῦτόν τιθῶμεν;
- Soph.255.c ΘΕΑΙ Πάνυ μὲν οὔν.
- Soph.255.c ΞΕ Τί δέ; τὸ θάτερον ἄρα ἡμῖν λεκτέον πέμπτον; ἢ τοῦτο καὶ τὸ ὃν ὡς δύο ἅττα ὀνόματα ἐφ' ἐνὶ γένει διανοεῖσθαι δεῖ;
- Soph.255.c ΘΕΑΙ Τάχ' ἄν.
- Soph.255.c ΞΕ Ἄλλ' οἶμαί σε συγχωρεῖν τῶν ὄντων τὰ μὲν αὐτὰ καθ' αὐτά, τὰ δὲ πρὸς ἄλλα αἰεὶ λέγεσθαι.
- Soph.255.d ΘΕΑΙ Τί δ' οὐ;
- Soph.255.d ΞΕ Τὸ δέ γ' ἕτερον αἰεὶ πρὸς ἕτερον· ἢ γάρ;
- Soph.255.d

ΘΕΑΙ Οὕτως.

Soph. 255.d ΞΕ Οὐκ ἄν, εἴ γε τὸ ὄν καὶ τὸ θάτερον μὴ πάμπολυ διεφερέτην· ἀλλ' εἴπερ θάτερον ἀμφοῖν μετεῖχε τοῖν εἰδοῖν ὥσπερ τὸ ὄν, ἦν ἄν ποτέ τι καὶ τῶν ἐτέρων ἕτερον οὐ πρὸς ἕτερον· νῦν δὲ ἀτεχνῶς ἡμῖν ὅτιπερ ἄν ἕτερον ἦ, συμβέβηκεν ἐξ ἀνάγκης ἐτέρου τοῦτο ὅπερ ἐστὶν εἶναι.

Soph. 255.d ΘΕΑΙ Λέγεις καθάπερ ἔχει.

Soph. 255.e ΞΕ Πέμπτον δὴ τὴν θατέρου φύσιν λεκτέον ἐν τοῖς εἵδεσιν οὕσαν, ἐν οἷς προαιρούμεθα.

Soph. 255.e ΘΕΑΙ Ναί.

Soph. 255.e ΞΕ Καὶ διὰ πάντων γε αὐτὴν αὐτῶν φήσομεν εἶναι διεληλυθυῖαν· ἐν ἑκαστον γὰρ ἕτερον εἶναι τῶν ἄλλων οὐ διὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν, ἀλλὰ διὰ τὸ μετέχειν τῆς ιδέας τῆς θατέρου.

Soph. 255.e ΘΕΑΙ Κομιδῇ μὲν οὖν.

Soph. 255.e ΞΕ Ὡς δὲ δὴ λέγωμεν ἐπὶ τῶν πέντε καθ' ἐν ἀναλαμβάνοντες.

Soph. 255.e ΘΕΑΙ Πῶς;

Soph. 255.e ΞΕ Πρῶτον μὲν κίνησιν, ὡς ἔστι παντάπασιν ἕτερον στάσεως. ἢ πῶς λέγομεν;

Soph. 255.e ΘΕΑΙ Οὕτως.

Soph. 255.e ΞΕ Οὐ στάσις ἄρ' ἐστίν.

Soph. 256.a ΘΕΑΙ Οὐδαμῶς.

Soph. 256.a ΞΕ Ἦστι δέ γε διὰ τὸ μετέχειν τοῦ ὄντος.

Soph. 256.a ΘΕΑΙ Ἦστιν.

Soph. 256.a ΞΕ Αὐθις δὴ πάλιν ἡ κίνησις ἕτερον ταύτου ἐστίν.

Soph. 256.a ΘΕΑΙ Σχεδόν.

Soph. 256.a ΞΕ Οὐ ταυτόν ἄρα ἐστίν.

Soph. 256.a ΘΕΑΙ Οὐ γὰρ οὖν.

Soph. 256.a ΞΕ Ἀλλὰ μὴν αὕτη γ' ἦν ταυτόν διὰ τὸ μετέχειν αὐτὸ πάντ' αὐτοῦ.

Soph. 256.a ΘΕΑΙ Καὶ μάλα.

Soph. 256.b ΞΕ Τὴν κίνησιν δὴ ταυτόν τ' εἶναι καὶ μὴ ταυτόν ὁμολογητέον καὶ οὐ δυσχεραντέον. οὐ γὰρ ὅταν εἴπωμεν αὐτὴν ταυτόν καὶ μὴ ταυτόν, ὁμοίως εἰρήκαμεν, ἀλλ' ὅποταν μὲν ταυτόν, διὰ τὴν μέθεξιν αὐτοῦ πρὸς ἑαυτὴν οὕτω λέγομεν, ὅταν δὲ μὴ ταυτόν, διὰ τὴν κοινωνίαν αὐτῆς θατέρου, δι' ἣν ἀποχωριζομένη αὐτοῦ γέγονεν οὐκ ἐκεῖνο ἀλλ' ἕτερον, ὥστε ὁρθῶς αὐτὴ λέγεται πάλιν οὐ ταυτόν.

Soph. 256.b ΘΕΑΙ Πάνυ μὲν οὖν.

Soph. 256.b ΞΕ Οὐκοῦν κἂν εἴ πη μετελάμβανεν αὕτη κίνησις στάσεως, οὐδὲν ἂν ἄτοπον ἦν στάσιμον αὐτὴν προσαγορεύειν;

Soph. 256.c ΘΕΑΙ Ὅρθότατά γε, εἴπερ τῶν γενῶν συγχωρησόμεθα τὰ μὲν ἀλλήλοις ἐθέλειν μείγνυσθαι, τὰ δὲ μή.

Soph. 256.c ΞΕ Καὶ μὴν ἐπὶ γε τὴν τούτου πρότερον ἀπόδειξιν ἢ τῶν νῦν ἀφικόμεθα, ἐλέγχοντες ὡς ἔστι κατὰ φύσιν αὕτη.

Soph. 256.c ΘΕΑΙ Πῶς γὰρ οὐ;

Soph. 256.c ΞΕ Λέγωμεν δὴ πάλιν· ἡ κίνησίς ἐστιν ἕτερον τοῦ ἐτέρου, καθάπερ ταύτου τε ἦν ἄλλο καὶ τῆς στάσεως;

Soph. 256.c ΘΕΑΙ Ἀναγκαῖον.

- Soph. 256. c ΞΕ Οὐχ ἕτερον ἄρ' ἐστὶ πῃ καὶ ἕτερον κατὰ τὸν νυνδὴ λόγον.
- Soph. 256. c ΘΕΑΙ Ἀληθῆ.
- Soph. 256. d ΞΕ Τί οὖν δὴ τὸ μετὰ τοῦτο; ἄρ' αὖ τῶν μὲν τριῶν ἕτερον αὐτὴν φήσομεν εἶναι, τοῦ δὲ τετάρτου μὴ φῶμεν, ὁμολογήσαντες αὐτὰ εἶναι πέντε, περὶ ὧν καὶ ἐν οἷς προυθέμεθα σκοπεῖν;
- Soph. 256. d ΘΕΑΙ Καὶ πῶς; ἀδύνατον γὰρ συγχωρεῖν ἐλάττω τὸν ἀριθμὸν τοῦ νυνδὴ φανέντος.
- Soph. 256. d ΞΕ Ἀδεῶς ἄρα τὴν κίνησιν ἕτερον εἶναι τοῦ ὄντος διαμαχόμενοι λέγωμεν;
- Soph. 256. d ΘΕΑΙ Ἀδεέστατα μὲν οὖν.
- Soph. 256. d ΞΕ Οὐκοῦν δὴ σαφῶς ἡ κίνησις ὄντως οὐκ ὄν ἐστι καὶ ὄν, ἐπεὶ περ τοῦ ὄντος μετέχει;
- Soph. 256. d ΘΕΑΙ Σαφέστατά γε.
- Soph. 256. e ΞΕ Ἔστιν ἄρα ἐξ ἀνάγκης τὸ μὴ ὄν ἐπὶ τε κινήσεως εἶναι καὶ κατὰ πάντα τὰ γένη· κατὰ πάντα γὰρ ἡ θατέρου φύσις ἕτερον ἀπεργαζομένη τοῦ ὄντος ἕκαστον οὐκ ὄν ποιεῖ, καὶ σύμπαντα δὴ κατὰ ταῦτα οὕτως οὐκ ὄντα ὀρθῶς ἐροῦμεν, καὶ πάλιν, ὅτι μετέχει τοῦ ὄντος, εἶναί τε καὶ ὄντα.
- Soph. 256. e ΘΕΑΙ Κινδυνεύει.
- Soph. 256. e ΞΕ Περὶ ἕκαστον ἄρα τῶν εἰδῶν πολὺ μὲν ἐστὶ τὸ ὄν, ἄπειρον δὲ πλήθει τὸ μὴ ὄν.
- Soph. 257. a ΘΕΑΙ Ἔοικεν.
- Soph. 257. a ΞΕ Οὐκοῦν καὶ τὸ ὄν αὐτὸ τῶν ἄλλων ἕτερον εἶναι λεκτέον.
- Soph. 257. a ΘΕΑΙ Ἀνάγκη.
- Soph. 257. a ΞΕ Καὶ τὸ ὄν ἄρ' ἡμῖν, ὅσαπέρ ἐστι τὰ ἄλλα, κατὰ τοσαῦτα οὐκ ἔστιν· ἐκεῖνα γὰρ οὐκ ὄν ἐν μὲν αὐτό ἐστιν, ἀπέραντα δὲ τὸν ἀριθμὸν τᾶλλα οὐκ ἔστιν αὖ.
- Soph. 257. a ΘΕΑΙ Σχεδὸν οὕτως.
- Soph. 257. a ΞΕ Οὐκοῦν δὴ καὶ ταῦτα οὐ δυσχεραντέον, ἐπεὶ περ ἔχει κοινωνίαν ἀλλήλοις ἡ τῶν γενῶν φύσις. εἰ δέ τις ταῦτα μὴ συγχωρεῖ, πείσας ἡμῶν τοὺς ἔμπροσθεν λόγους οὕτω πειθέτω τὰ μετὰ ταῦτα.
- Soph. 257. b ΘΕΑΙ Δικαιότατα εἴρηκας.
- Soph. 257. b ΞΕ Ἰδωμεν δὴ καὶ τόδε.
- Soph. 257. b ΘΕΑΙ Τὸ ποῖον;
- Soph. 257. b ΞΕ Ὅποταν τὸ μὴ ὄν λέγωμεν, ὡς ἔοικεν, οὐκ ἐναντίον τι λέγομεν τοῦ ὄντος ἀλλ' ἕτερον μόνον.
- Soph. 257. b ΘΕΑΙ Πῶς;
- Soph. 257. b ΞΕ Οἷον ὅταν εἴπωμέν τι μὴ μέγα, τότε μᾶλλον τί σοι φαινόμεθα τὸ σμικρὸν ἢ τὸ ἴσον δηλοῦν τῷ ῥήματι;
- Soph. 257. b ΘΕΑΙ Καὶ πῶς;
- Soph. 257. c ΞΕ Οὐκ ἄρ', ἐναντίον ὅταν ἀπόφασις λέγεται σημαίνειν, συγχωρησόμεθα, τοσοῦτον δὲ μόνον, ὅτι τῶν ἄλλων τί μηνύει τὸ μὴ καὶ τὸ οὐ προτιθέμενα τῶν ἐπιόντων ὀνομάτων, μᾶλλον δὲ τῶν πραγμάτων περὶ ἅττ' ἂν κέηται τὰ ἐπιφθεγγόμενα ὕστερον τῆς ἀποφάσεως ὀνόματα.
- Soph. 257. c ΘΕΑΙ Παντάπασι μὲν οὖν.
- Soph. 257. c ΞΕ Τόδε δὲ διανοηθῶμεν, εἰ καὶ σοὶ συνδοκεῖ.
- Soph. 257. c ΘΕΑΙ Τὸ ποῖον;
- Soph. 257. c ΞΕ Ἡ θατέρου μοι φύσις φαίνεται κατακεκερματίσθαι καθάπερ ἐπιστήμη.
- Soph. 257. c ΘΕΑΙ Πῶς;

- Soph. 257. d ΞΕ Μία μὲν ἐστὶ που καὶ ἐκείνη, τὸ δ' ἐπὶ τῷ γιγνόμενον μέρος αὐτῆς ἕκαστον ἀφορισθὲν ἐπωνυμίαν ἴσχει τινὰ ἐαυτῆς ἰδίαν· διὸ πολλὰ τέχνηαι τ' εἰσὶ λεγόμεναι καὶ ἐπιστῆμαι.
- Soph. 257. d ΘΕΑΙ Πάνυ μὲν οὖν.
- Soph. 257. d ΞΕ Οὐκοῦν καὶ τὰ τῆς θατέρου φύσεως μόρια μιᾶς οὔσης ταὐτὸν πέπονθε τοῦτο.
- Soph. 257. d ΘΕΑΙ Τάχ' ἄν' ἀλλ' ὅπῃ δὴ λέγωμεν;
- Soph. 257. d ΞΕ Ἔστι τῷ καλῷ τι θατέρου μόριον ἀντιτιθέμενον;
- Soph. 257. d ΘΕΑΙ Ἔστιν.
- Soph. 257. d ΞΕ Τοῦτ' οὖν ἀνώνυμον ἐροῦμεν ἢ τιν' ἔχον ἐπωνυμίαν;
- Soph. 257. d ΘΕΑΙ Ἐχον· ὁ γὰρ μὴ καλὸν ἐκάστοτε φθεγγόμεθα, τοῦτο οὐκ ἄλλου τινὸς ἕτερόν ἐστιν ἢ τῆς τοῦ καλοῦ φύσεως.
- Soph. 257. e ΞΕ Ἴθι νυν τόδε μοι λέγε.
- Soph. 257. e ΘΕΑΙ Τὸ ποῖον;
- Soph. 257. e ΞΕ Ἄλλο τι τῶν ὄντων τινὸς ἐνὸς γένους ἀφορισθὲν καὶ πρὸς τι τῶν ὄντων αὖ πάλιν ἀντιτεθὲν οὕτω συμβέβηκεν εἶναι τὸ μὴ καλόν;
- Soph. 257. e ΘΕΑΙ Οὕτως.
- Soph. 257. e ΞΕ Ὅντος δὴ πρὸς ὃν ἀντίθεσις, ὥς ἔοικ', εἶναί τις συμβαίνει τὸ μὴ καλόν.
- Soph. 257. e ΘΕΑΙ Ὁρθότατα.
- Soph. 257. e ΞΕ Τί οὖν; κατὰ τοῦτον τὸν λόγον ἄρα μᾶλλον μὲν τὸ καλὸν ἡμῖν ἐστὶ τῶν ὄντων, ἥττον δὲ τὸ μὴ καλόν;
- Soph. 258. a ΘΕΑΙ Οὐδέν.
- Soph. 258. a ΞΕ Ὅμοίως ἄρα τὸ μὴ μέγα καὶ τὸ μέγα αὐτὸ εἶναι λεκτέον;
- Soph. 258. a ΘΕΑΙ Ὅμοίως.
- Soph. 258. a ΞΕ Οὐκοῦν καὶ τὸ μὴ δίκαιον τῷ δικαίῳ κατὰ ταῦτα θετέον πρὸς τὸ μηδὲν τι μᾶλλον εἶναι θάτερον θατέρου;
- Soph. 258. a ΘΕΑΙ Τί μήν;
- Soph. 258. a ΞΕ Καὶ τᾶλλα δὴ ταύτῃ λέξομεν, ἐπεὶπερ ἡ θατέρου φύσις ἐφάνη τῶν ὄντων οὔσα, ἐκείνης δὲ οὔσης ἀνάγκη δὴ καὶ τὰ μόρια αὐτῆς μηδενὸς ἥττον ὄντα τιθέναι.
- Soph. 258. a ΘΕΑΙ Πῶς γὰρ οὐ;
- Soph. 258. b ΞΕ Οὐκοῦν, ὥς ἔοικεν, ἡ τῆς θατέρου μορίου φύσεως καὶ τῆς τοῦ ὄντος πρὸς ἄλληλα ἀντικειμένων ἀντίθεσις οὐδὲν ἥττον, εἰ θέμις εἰπεῖν, αὐτοῦ τοῦ ὄντος οὐσία ἐστίν, οὐκ ἐναντίον ἐκείνῳ σημαίνουσα ἀλλὰ τοσοῦτον μόνον, ἕτερον ἐκείνου.
- Soph. 258. b ΘΕΑΙ Σαφέστατά γε.
- Soph. 258. b ΞΕ Τίν' οὖν αὐτὴν προσείπωμεν;
- Soph. 258. b ΘΕΑΙ Δῆλον ὅτι τὸ μὴ ὄν, ὃ διὰ τὸν σοφιστὴν ἐζητοῦμεν, αὐτό ἐστὶ τοῦτο.
- Soph. 258. c ΞΕ Πότερον οὖν, ὥσπερ εἶπες, ἔστιν οὐδενὸς τῶν ἄλλων οὐσίας ἐλλειπόμενον, καὶ δεῖ θαρροῦντα ἤδη λέγειν ὅτι τὸ μὴ ὄν βεβαίως ἐστὶ τὴν αὐτοῦ φύσιν ἔχον, ὥσπερ τὸ μέγα ἢ μὲγα καὶ τὸ καλὸν ἢ καλὸν καὶ τὸ μὴ μέγα <μὴ μέγα> καὶ τὸ μὴ καλὸν <μὴ καλόν>, οὕτω δὲ καὶ τὸ μὴ ὄν κατὰ ταὐτὸν ἦν τε καὶ ἔστι μὴ ὄν, ἐνάρημον τῶν πολλῶν ὄντων εἶδος ἓν; ἢ τινα ἔτι πρὸς αὐτό, ὃ θεαίτητε, ἀπιστίαν ἔχομεν;
- Soph. 258. c ΘΕΑΙ Οὐδεμίαν.

- Soph. 258. c ΞΕ Οἷσθ' οὖν ὅτι Παρμενίδῃ μακροτέρως τῆς ἀπορρήσεως ἠπιστήκαμεν;
- Soph. 258. c ΘΕΑΙ Τί δή;
- Soph. 258. c ΞΕ Πλεῖον ἢ 'κεῖνος ἀπέιπε σκοπεῖν, ἡμεῖς εἰς τὸ πρόσθεν ἔτι ζητήσαντες ἀπεδείξαμεν αὐτῷ.
- Soph. 258. d ΘΕΑΙ Πῶς;
- Soph. 258. d ΞΕ Ὅτι ὁ μὲν πού φησιν— Οὐ γὰρ μή ποτε τοῦτο δαμῇ, εἶναι μὴ ἔοντα, ἀλλὰ σὺ τῆσδ' ἀφ' ὁδοῦ διζήσιος εἶργε νόημα.
- Soph. 258. d ΘΕΑΙ Λέγει γὰρ οὖν οὕτως.
- Soph. 258. e ΞΕ Ἡμεῖς δέ γε οὐ μόνον τὰ μὴ ὄντα ὡς ἔστιν ἀπεδείξαμεν, ἀλλὰ καὶ τὸ εἶδος ὃ τυγχάνει ὄν τοῦ μὴ ὄντος ἀπεφηνάμεθα· τὴν γὰρ θατέρου φύσιν ἀποδείξαντες οὕσάν τε καὶ κατακεκρματισμένην ἐπὶ πάντα τὰ ὄντα πρὸς ἄλληλα, τὸ πρὸς τὸ ὄν ἕκαστον μῶριον αὐτῆς ἀντιτιθέμενον ἐτολμήσαμεν εἰπεῖν ὡς αὐτὸ τοῦτό ἐστιν ὄντως τὸ μὴ ὄν.
- Soph. 258. e ΘΕΑΙ Καὶ παντάπασί γε, ὦ ξέने, ἀληθέστατά μοι δοκοῦμεν εἰρηκέναι.
- Soph. 259. b ΞΕ Μὴ τοίνυν ἡμᾶς εἶπη τις ὅτι τούναντίον τοῦ ὄντος τὸ μὴ ὄν ἀποφαινόμενοι τολμῶμεν λέγειν ὡς ἔστιν. ἡμεῖς γὰρ περὶ μὲν ἐναντίου τινὸς αὐτῷ χαίρειν πάλαί λέγομεν, εἴτ' ἔστιν εἴτε μή, λόγον ἔχον ἢ καὶ παντάπασιν ἄλογον· ὃ δὲ νῦν εἰρήκαμεν εἶναι τὸ μὴ ὄν, ἢ πεισάτω τις ὡς οὐ καλῶς λέγομεν ἐλέγξας, ἢ μέχριπερ ἂν ἀδυνατῇ, λεκτέον καὶ ἐκείνῳ καθάπερ ἡμεῖς λέγομεν, ὅτι συμμείγνυται τε ἀλλήλοις τὰ γένη καὶ τό τε ὄν καὶ θάτερον διὰ πάντων καὶ δι' ἀλλήλων διεληλυθότε τὸ μὲν ἕτερον μετασχὼν τοῦ ὄντος ἔστι μὲν διὰ ταύτην τὴν μέθεξιν, οὐ μὴν ἐκεῖνό γε οὐ μετέσχεν ἀλλ' ἕτερον, ἕτερον δὲ τοῦ ὄντος ὃν ἔστι σαφέστατα ἐξ ἀνάγκης εἶναι μὴ ὄν· τὸ δὲ ὄν αὖ θατέρου μετεληφὸς ἕτερον τῶν ἄλλων ἂν εἴη γενῶν, ἕτερον δ' ἐκείνων ἀπάντων ὃν οὐκ ἔστιν ἕκαστον αὐτῶν οὐδὲ σύμπαντα τὰ ἄλλα πλὴν αὐτό, ὥστε τὸ ὄν ἀναμφισβητήτως αὖ μυρία ἐπὶ μυρίοις οὐκ ἔστι, καὶ τᾶλλα δὴ καθ' ἕκαστον οὕτω καὶ σύμπαντα πολλαχῇ μὲν ἔστι, πολλαχῇ δ' οὐκ ἔστιν.
- Soph. 259. b ΘΕΑΙ Ἀληθῆ.
- Soph. 259. c ΞΕ Καὶ ταύταις δὴ ταῖς ἐναντιώσεσιν εἴτε ἀπιστεῖ τις, σκεπτέον αὐτῷ καὶ λεκτέον βέλτιόν τι τῶν νῦν εἰρημένων· εἴτε ὡς τι χαλεπὸν κατανενοηκῶς χαίρει τοτὲ μὲν ἐπὶ θάτερα τοτὲ δ' ἐπὶ θάτερα τοὺς λόγους ἔλκων, οὐκ ἄξια πολλῆς σπουδῆς ἐσπούδακεν, ὡς οἱ νῦν λόγοι φασί. τοῦτο μὲν γὰρ οὔτε τι κομψὸν οὔτε χαλεπὸν εὑρεῖν, ἐκεῖνο δ' ἤδη καὶ χαλεπὸν ἅμα καὶ καλόν.
- Soph. 259. c ΘΕΑΙ Τὸ ποῖον;
- Soph. 259. d ΞΕ Ὅ καὶ πρόσθεν εἴρηται, τὰ ταῦτα ἐάσαντα ὡς δυνατὰ τοῖς λεγομένοις οἷόν τ' εἶναι καθ' ἕκαστον ἐλέγχοντα ἐπακολουθεῖν, ὅταν τέ τις ἕτερον ὄν πῃ ταῦτόν εἶναι φῇ καὶ ὅταν ταῦτόν ὄν ἕτερον, ἐκείνη καὶ κατ' ἐκεῖνο ὃ φησι τούτων πεπονθέναι πότερον. τὸ δὲ ταῦτόν ἕτερον ἀποφαίνειν ἀμῇ γέ πῃ καὶ τὸ θάτερον ταῦτόν καὶ τὸ μέγα σμικρὸν καὶ τὸ ὅμοιον ἀνόμοιον, καὶ χαίρειν οὕτω τάναντία ἀεὶ προφέροντα ἐν τοῖς λόγοις, οὔτε τις ἔλεγχος οὗτος ἀληθινὸς ἄρτι τε τῶν ὄντων τινὸς ἐφαπτομένου δηλὸς νεογενῆς ὢν.
- Soph. 259. d ΘΕΑΙ Κομιδῇ μὲν οὖν.
- Soph. 259. e ΞΕ Καὶ γάρ, ὠγαθέ, τό γε πᾶν ἀπὸ παντὸς ἐπιχειρεῖν ἀποχωρίζειν ἄλλως τε οὐκ ἐμμελὲς καὶ δὴ καὶ παντάπασιν ἀμούσου τινὸς καὶ ἀφιλοσόφου.
- Soph. 259. e ΘΕΑΙ Τί δή;
- Soph. 259. e ΞΕ Τελεωτάτη πάντων λόγων ἔστιν ἀφάνισις τὸ διαλύειν ἕκαστον ἀπὸ πάντων· διὰ γὰρ τὴν ἀλλήλων τῶν εἰδῶν συμπλοκὴν ὁ λόγος γέγονεν ἡμῖν.
- Soph. 260. a ΘΕΑΙ Ἀληθῆ.

- Soph. 260 .a ΞΕ Σκόπει τοίνυν ὥς ἐν καιρῷ νυνδὴ τοῖς τοιούτοις διεμαχόμεθα καὶ προσηναγκάζομεν ἑἶν ἕτερον ἑτέρῳ μείγνυσθαι.
- Soph. 260 .a ΘΕΑΙ Πρὸς δὴ τί;
- Soph. 260 .b ΞΕ Πρὸς τὸ τὸν λόγον ἡμῖν τῶν ὄντων ἔν τι γενῶν εἶναι. τούτου γὰρ στερηθέντες, τὸ μὲν μέγιστον, φιλοσοφίας ἂν στερηθεῖμεν· ἔτι δ' ἐν τῷ παρόντι δεῖ λόγον ἡμᾶς διομολογήσασθαι τί ποτ' ἔστιν, εἰ δὲ ἀφηρέθημεν αὐτὸ μὴδ' εἶναι τὸ παράπαν, οὐδὲν ἂν ἔτι που λέγειν οἴοι τ' ἤμεν. ἀφηρέθημεν δ' ἂν, εἰ συνεχωρήσαμεν μηδεμίαν εἶναι μεῖζιν μηδενὶ πρὸς μηδέν.
- Soph. 260 .b ΘΕΑΙ Ὅρθῳς τοῦτό γε· λόγον δὲ δι' ὅτι νῦν διομολογητέον οὐκ ἔμαθον.
- Soph. 260 .b ΞΕ Ἄλλ' ἴσως τῇδ' ἐπόμενος ῥᾶστ' ἂν μάθοις.
- Soph. 260 .b ΘΕΑΙ Πῃ;
- Soph. 260 .b ΞΕ Τὸ μὲν δὴ μὴ ὄν ἡμῖν ἔν τι τῶν ἄλλων γένος ὄν ἀνεφάνη, κατὰ πάντα τὰ ὄντα διεσπαρμένον.
- Soph. 260 .b ΘΕΑΙ Οὕτως.
- Soph. 260 .b ΞΕ Οὐκοῦν τὸ μετὰ τοῦτο σκεπτέον εἰ δόξη τε καὶ λόγῳ μίγνυται.
- Soph. 260 .c ΘΕΑΙ Τί δῃ;
- Soph. 260 .c ΞΕ Μὴ μίγνυμένου μὲν αὐτοῦ τούτοις ἀναγκαῖον ἀληθῆ πάντ' εἶναι, μίγνυμένου δὲ δόξα τε ψευδὴς γίγνεται καὶ λόγος· τὸ γὰρ τὰ μὴ ὄντα δοξάζειν ἢ λέγειν, τοῦτ' ἔστι που τὸ ψεῦδος ἐν διανοίᾳ τε καὶ λόγοις γιγνόμενον.
- Soph. 260 .c ΘΕΑΙ Οὕτως.
- Soph. 260 .c ΞΕ Ὅντος δέ γε ψεύδους ἔστιν ἀπάτη.
- Soph. 260 .c ΘΕΑΙ Ναί.
- Soph. 260 .c ΞΕ Καὶ μὴν ἀπάτης οὔσης εἰδῶλων τε καὶ εἰκόνων ἤδη καὶ φαντασίας πάντα ἀνάγκη μεστὰ εἶναι.
- Soph. 260 .c ΘΕΑΙ Πῶς γὰρ οὕ;
- Soph. 260 .d ΞΕ Τὸν δέ γε σοφιστὴν ἔφαμεν ἐν τούτῳ που τῷ τόπῳ καταπεφευγένοι μὲν, ἔξαρνον δὲ γεγονέναι τὸ παράπαν μὴδ' εἶναι ψεῦδος· τὸ γὰρ μὴ ὄν οὔτε διανοεῖσθαι τίνα οὔτε λέγειν· οὐσίας γὰρ οὐδὲν οὐδαμῇ τὸ μὴ ὄν μετέχειν.
- Soph. 260 .d ΘΕΑΙ Ἦν ταῦτα.
- Soph. 261 .a ΞΕ Νῦν δέ γε τοῦτο μὲν ἐφάνη μετέχον τοῦ ὄντος, ὥστε ταύτῃ μὲν ἴσως οὐκ ἂν μάχοιτο ἔτι· τάχα δ' ἂν φαίη τῶν εἰδῶν τὰ μὲν μετέχειν τοῦ μὴ ὄντος, τὰ δ' οὐ, καὶ λόγον δὴ καὶ δόξαν εἶναι τῶν οὐ μετεχόντων, ὥστε τὴν εἰδωλοποιικὴν καὶ φανταστικὴν, ἐν ἣ φάμεν αὐτὸν εἶναι, διαμάχοιτ' ἂν πάλιν ὥς παντάπασιν οὐκ ἔστιν, ἐπειδὴ δόξα καὶ λόγος οὐ κοινωνεῖ τοῦ μὴ ὄντος· ψεῦδος γὰρ τὸ παράπαν οὐκ εἶναι ταύτης μὴ συνισταμένης τῆς κοινωνίας. διὰ ταῦτ' οὖν λόγον πρῶτον καὶ δόξαν καὶ φαντασίαν διερευνητέον ὅτι ποτ' ἔστιν, ἵνα φανέντων καὶ τὴν κοινωνίαν αὐτῶν τῷ μὴ ὄντι κατίδωμεν, κατιδόντες δὲ τὸ ψεῦδος ὄν ἀποδείξωμεν, ἀποδείξαντες δὲ τὸν σοφιστὴν εἰς αὐτὸ ἐνδήσωμεν, εἴπερ ἔνοχος ἔστιν, ἢ καὶ ἀπολύσαντες ἐν ἄλλῳ γένει ζητῶμεν.
- Soph. 261 .b ΘΕΑΙ Κομιδῇ δέ γε, ὦ ξέने, ἔοικεν ἀληθὲς εἶναι τὸ περὶ τὸν σοφιστὴν κατ' ἀρχὰς λεχθέν, ὅτι δυσθῆρευτον εἴη τὸ γένος. φαίνεται γὰρ οὖν προβλημάτων γέμειν, ὧν ἐπειδάν τι προβάλλῃ, τοῦτο πρότερον ἀναγκαῖον διαμάχεσθαι πρὶν ἐπ' αὐτὸν ἐκεῖνον ἀφικέσθαι. νῦν γὰρ μόγις μὲν τὸ μὴ ὄν ὥς οὐκ ἔστι προβληθὲν διεπεράσαμεν, ἕτερον δὲ προβέβληται, καὶ δεῖ δὴ ψεῦδος ὥς

ἔστι καὶ περὶ λόγον καὶ περὶ δόξαν ἀποδείξαι, καὶ μετὰ τοῦτο ἴσως ἕτερον, καὶ ἔτ' ἄλλο μετ' ἐκεῖνο· καὶ πέρας, ὡς ἔοικεν, οὐδὲν φανήσεται ποτε.

Soph. 261.c ΞΕ Θαρρεῖν, ὦ Θεαίτητε, χρὴ τὸν καὶ σμικρόν τι δυνάμενον εἰς τὸ πρόσθεν αἰεὶ προΐεναι. τί γὰρ ὃ γ' ἀθυμῶν ἐν τούτοις δράσειεν ἂν ἐν ἄλλοις, ἢ μηδὲν ἐν ἐκείνοις ἀνύτων ἢ καὶ πάλιν εἰς τοῦπισθεν ἀπωσθεῖς; σχολῇ που, τὸ κατὰ τὴν παροιμίαν λεγόμενον, ὃ γε τοιοῦτος ἂν ποτε ἔλοι πόλιν. νῦν δ' ἐπεὶ, ὡγαθέ, τοῦτο ὃ λέγεις διαπεπέρανται, τό τοι μέγιστον ἡμῖν τεῖχος ἡρημένον ἂν εἴη, τὰ δ' ἄλλα ἤδη ῥάω καὶ σμικρότερα.

Soph. 261.c ΘΕΑΙ Καλῶς εἶπες.

Soph. 261.c ΞΕ Λόγον δὴ πρῶτον καὶ δόξαν, καθάπερ ἐρρήθη νυνδὴ, λάβωμεν, ἵνα ἐναργέστερον ἀπολογισώμεθα πότερον αὐτῶν ἄπτεται τὸ μὴ ὄν ἢ παντάπασιν ἀληθῆ μέν ἐστιν ἀμφοτέρα ταῦτα, ψεῦδος δὲ οὐδέποτε οὐδέτερον.

Soph. 261.d ΘΕΑΙ Ὅρθως.

Soph. 261.d ΞΕ Φέρε δὴ, καθάπερ περὶ τῶν εἰδῶν καὶ τῶν γραμμάτων ἐλέγομεν, περὶ τῶν ὀνομάτων πάλιν ὡσαύτως ἐπισκεψώμεθα. φαίνεται γάρ πη ταύτη τὸ νῦν ζητούμενον.

Soph. 261.d ΘΕΑΙ Τὸ ποῖον οὖν δὴ περὶ τῶν ὀνομάτων ὑπακουστέον;

Soph. 261.d ΞΕ Εἴτε πάντα ἀλλήλοις συναρμόττει εἴτε μηδέν, εἴτε τὰ μὲν ἐθέλει, τὰ δὲ μή.

Soph. 261.d ΘΕΑΙ Δῆλον τοῦτό γε, ὅτι τὰ μὲν ἐθέλει, τὰ δ' οὐ.

Soph. 261.e ΞΕ Τὸ τοιόνδε λέγεις ἴσως, ὅτι τὰ μὲν ἐφεξῆς λεγόμενα καὶ δηλοῦντά τι συναρμόττει, τὰ δὲ τῇ συνεχείᾳ μηδὲν σημαίνοντα ἀναρμοστεῖ.

Soph. 261.e ΘΕΑΙ Πῶς τί τοῦτ' εἶπας;

Soph. 261.e ΞΕ Ὅπερ ὠήθην ὑπολαβόντα σε προσομολογεῖν. ἔστι γὰρ ἡμῖν που τῶν τῇ φωνῇ περὶ τὴν οὐσίαν δηλωμάτων διττὸν γένος.

Soph. 262.a ΘΕΑΙ Πῶς;

Soph. 262.a ΞΕ Τὸ μὲν ὀνόματα, τὸ δὲ ῥήματα κληθέν.

Soph. 262.a ΘΕΑΙ Εἶπε ἑκάτερον.

Soph. 262.a ΞΕ Τὸ μὲν ἐπὶ ταῖς πράξεσιν ὃν δῆλωμα ῥήμά που λέγομεν.

Soph. 262.a ΘΕΑΙ Ναί.

Soph. 262.a ΞΕ Τὸ δέ γ' ἐπ' αὐτοῖς τοῖς ἐκείνας πράττουσι σημεῖον τῆς φωνῆς ἐπιτεθὲν ὄνομα.

Soph. 262.a ΘΕΑΙ Κομιδῇ μὲν οὖν.

Soph. 262.a ΞΕ Οὐκοῦν ἐξ ὀνομάτων μὲν μόνων συνεχῶς λεγομένων οὐκ ἔστι ποτὲ λόγος, οὐδ' αὖ ῥημάτων χωρὶς ὀνομάτων λεχθέντων.

Soph. 262.b ΘΕΑΙ Ταῦτ' οὐκ ἔμαθον.

Soph. 262.b ΞΕ Δῆλον γὰρ ὡς πρὸς ἕτερόν τι βλέπων ἄρτι συνωμολόγεις· ἐπεὶ τοῦτ' αὐτὸ ἐβουλόμην εἰπεῖν, ὅτι συνεχῶς ὥδε λεγόμενα ταῦτα οὐκ ἔστι λόγος.

Soph. 262.b ΘΕΑΙ Πῶς;

Soph. 262.b ΞΕ Οἶον "βαδίζε ι" "τρέχε ι" "καθεύδει," καὶ τᾶλλα ὅσα πράξεις σημαίνει ῥήματα, κἂν πάντα τις ἐφεξῆς αὐτ' εἴπῃ, λόγον οὐδέν τι μᾶλλον ἀπεργάζεται.

Soph. 262.b ΘΕΑΙ Πῶς γάρ;

Soph. 262.c ΞΕ Οὐκοῦν καὶ πάλιν ὅταν λέγηται "λέω ν" "ἔλαφο ς" "ἵππος," ὅσα τε ὀνόματα τῶν τὰς πράξεις αὐτῶν πραττόντων ὀνομάσθη, καὶ κατὰ ταύτην δὴ τὴν συνέχειαν οὐδεὶς πω συνέστη λόγος· οὐδεμίαν γὰρ οὔτε οὕτως οὔτ' ἐκείνως πρᾶξιν οὐδ' ἀπραξίαν οὐδὲ οὐσίαν ὄντος οὐδὲ μὴ

ὄντος δηλοῖ τὰ φωνηθέντα, πρὶν ἂν τις τοῖς ὀνόμασι τὰ ῥήματα κεράσῃ. τότε δ' ἤρμοσέν τε καὶ λόγος ἐγένετο εὐθύς ἢ πρώτη συμπλοκή, σχεδὸν τῶν λόγων ὁ πρῶτός τε καὶ σμικρότατος.

Soph. 262.c ΘΕΑΙ Πῶς ἄρ' ὥδε λέγεις;

Soph. 262.d ΞΕ Ὅταν εἶπῃ τις " ἄνθρωπος μανθάνει," λόγον εἶναι φῆς τοῦτον ἐλάχιστον τε καὶ πρῶτον;

Soph. 262.d ΘΕΑΙ Ἔγωγε.

Soph. 262.d ΞΕ Δηλοῖ γὰρ ἤδη που τότε περὶ τῶν ὄντων ἢ γιγνομένων ἢ γεγονότων ἢ μελλόντων, καὶ οὐκ ὀνομάζει μόνον ἀλλὰ τι περαίνει, συμπλέκων τὰ ῥήματα τοῖς ὀνόμασι. διὸ λέγειν τε αὐτὸν ἀλλ' οὐ μόνον ὀνομάζειν εἵπομεν, καὶ δὴ καὶ τῷ πλέγματι τούτῳ τὸ ὄνομα ἐφθεγξάμεθα λόγον.

Soph. 262.d ΘΕΑΙ Ὅρθῳς.

Soph. 262.e ΞΕ Οὕτω δὴ καθάπερ τὰ πράγματα τὰ μὲν ἀλλήλοις ἤρμοττεν, τὰ δ' οὐ, καὶ περὶ τὰ τῆς φωνῆς αὗ σημεῖα τὰ μὲν οὐχ ἀρμόττει, τὰ δὲ ἀρμόττοντα αὐτῶν λόγον ἀπηργάσατο.

Soph. 262.e ΘΕΑΙ Παντάπασι μὲν οὖν.

Soph. 262.e ΞΕ Ἔτι δὴ σμικρὸν τόδε.

Soph. 262.e ΘΕΑΙ Τὸ ποῖον;

Soph. 262.e ΞΕ Λόγον ἀναγκαῖον, ὅτανπερ ἦ, τινὸς εἶναι λόγον, μὴ δὲ τινὸς ἀδύνατον.

Soph. 262.e ΘΕΑΙ Οὕτως.

Soph. 262.e ΞΕ Οὐκοῦν καὶ ποιόν τινα αὐτὸν εἶναι δεῖ;

Soph. 262.e ΘΕΑΙ Πῶς δ' οὐ;

Soph. 262.e ΞΕ Προσέχωμεν δὴ τὸν νοῦν ἡμῖν αὐτοῖς.

Soph. 262.e ΘΕΑΙ Δεῖ γοῦν.

Soph. 263.a ΞΕ Λέξω τοίνυν σοι λόγον συνθεὶς πρᾶγμα πράξει δι' ὀνόματος καὶ ῥήματος· ὅτου δ' ἂν ὁ λόγος ἦ, σύ μοι φράζειν.

Soph. 263.a ΘΕΑΙ Ταῦτ' ἔσται κατὰ δύναμιν.

Soph. 263.a ΞΕ " Θεαίτητος κάθηται ι." μὴν μὴ μακρὸς ὁ λόγος;

Soph. 263.a ΘΕΑΙ Οὐκ, ἀλλὰ μέτριος.

Soph. 263.a ΞΕ Σὸν ἔργον δὴ φράζειν περὶ οὗ τ' ἐστὶ καὶ ὅτου.

Soph. 263.a ΘΕΑΙ Δῆλον ὅτι περὶ ἐμοῦ τε καὶ ἐμός.

Soph. 263.a ΞΕ Τί δὲ ὅδ' αὖ;

Soph. 263.a ΘΕΑΙ Ποῖος;

Soph. 263.a ΞΕ " Θεαίτητος, ᾧ νῦν ἐγὼ διαλέγομαι, πέτεται ι."

Soph. 263.a ΘΕΑΙ Καὶ τοῦτον οὐδ' ἂν εἷς ἄλλως εἴποι πλήν ἐμόν τε καὶ περὶ ἐμοῦ.

Soph. 263.b ΞΕ Ποιὸν δὲ γέ τινά φαμεν ἀναγκαῖον ἕκαστον εἶναι τῶν λόγων.

Soph. 263.b ΘΕΑΙ Ναί.

Soph. 263.b ΞΕ Τούτων δὴ ποιόν τινα ἐκότερον φατέον εἶναι;

Soph. 263.b ΘΕΑΙ Τὸν μὲν ψευδῆ που, τὸν δὲ ἀληθῆ.

Soph. 263.b ΞΕ Λέγει δὲ αὐτῶν ὁ μὲν ἀληθῆς τὰ ὄντα ὡς ἔστιν περὶ σοῦ.

Soph. 263.b ΘΕΑΙ Τί μήν;

Soph. 263.b ΞΕ Ὅ δὲ δὴ ψευδῆς ἕτερα τῶν ὄντων.

Soph. 263.b ΘΕΑΙ Ναί.

- Soph. 263. b ΞΕ Τὰ μὴ ὄντ' ἄρα ὡς ὄντα λέγει.
- Soph. 263. b ΘΕΑΙ Σχεδόν.
- Soph. 263. b ΞΕ Ὅντων δέ γε ὄντα ἕτερα περὶ σοῦ. πολλὰ μὲν γὰρ ἔφαμεν ὄντα περὶ ἕκαστον εἶναί που, πολλὰ δὲ οὐκ ὄντα.
- Soph. 263. c ΘΕΑΙ Κομιδῇ μὲν οὔν.
- Soph. 263. c ΞΕ Ὅν ὕστερον δὴ λόγον εἴρηκα περὶ σοῦ, πρῶτον μὲν, ἐξ ὧν ὠρισάμεθα τί ποτ' ἔστι λόγος, ἀναγκαιότατον αὐτὸν ἓνα τῶν βραχυτάτων εἶναι.
- Soph. 263. c ΘΕΑΙ Νυνδὴ γοῦν ταύτη συνωμολογήσαμεν.
- Soph. 263. c ΞΕ Ἐπειτα δέ γε τινός.
- Soph. 263. c ΘΕΑΙ Οὕτως.
- Soph. 263. c ΞΕ Εἰ δὲ μὴ ἔστιν σός, οὐκ ἄλλου γε οὐδενός.
- Soph. 263. c ΘΕΑΙ Πῶς γάρ;
- Soph. 263. c ΞΕ Μηδενός <δέ> γε ὧν οὐδ' ἂν λόγος εἴη τὸ παράπαν· ἀπεφήναμεν γὰρ ὅτι τῶν ἀδυνάτων ἦν λόγον ὄντα μηδενός εἶναι λόγον.
- Soph. 263. d ΘΕΑΙ Ὅρθότατα.
- Soph. 263. d ΞΕ Περὶ δὴ σοῦ λεγόμενα, <λεγόμενα> μέντοι θάτερα ὡς τὰ αὐτὰ καὶ μὴ ὄντα ὡς ὄντα, παντάπασιν [ὡς] ἔοικεν ἢ τοιαύτη σύνθεσις ἔκ τε ῥημάτων γιγνομένη καὶ ὀνομάτων ὄντως τε καὶ ἀληθῶς γίγνεσθαι λόγος ψευδής.
- Soph. 263. d ΘΕΑΙ Ἀληθέστατα μὲν οὔν.
- Soph. 263. d ΞΕ Τί δὲ δὴ; διάνοιά τε καὶ δόξα καὶ φαντασία, μῶν οὐκ ἤδη δῆλον ὅτι ταῦτά γε ψευδῆ τε καὶ ἀληθῆ πάνθ' ἡμῶν ἐν ταῖς ψυχαῖς ἐγγίγνεται;
- Soph. 263. d ΘΕΑΙ Πῶς;
- Soph. 263. e ΞΕ Ὡδ' εἴση ῥᾶον, ἂν πρῶτον λάβῃς αὐτὰ τί ποτ' ἔστιν καὶ τί διαφέρουσιν ἕκαστα ἀλλήλων.
- Soph. 263. e ΘΕΑΙ Δίδου μόνον.
- Soph. 263. e ΞΕ Οὐκοῦν διάνοια μὲν καὶ λόγος ταῦτόν· πλὴν ὁ μὲν ἐντὸς τῆς ψυχῆς πρὸς αὐτὴν διάλογος ἄνευ φωνῆς γιγνόμενος τοῦτ' αὐτὸ ἡμῖν ἐπωνομάσθη, διάνοια;
- Soph. 263. e ΘΕΑΙ Πάνυ μὲν οὔν.
- Soph. 263. e ΞΕ Τὸ δέ γ' ἅπ' ἐκείνης ῥεῦμα διὰ τοῦ στόματος ἰὸν μετὰ φθόγγου κέκληται λόγος;
- Soph. 263. e ΘΕΑΙ Ἀληθῆ.
- Soph. 263. e ΞΕ Καὶ μὴν ἐν λόγοις γε αὖ ἴσμεν ἐνὸν—
- Soph. 263. e ΘΕΑΙ Τὸ ποῖον;
- Soph. 263. e ΞΕ Φάσιν τε καὶ ἀπόφασιν.
- Soph. 264. a ΘΕΑΙ Ἰσμεν.
- Soph. 264. a ΞΕ Ὅταν οὔν τοῦτο ἐν ψυχῇ κατὰ διάνοιαν ἐγγίγνηται μετὰ σιγῆς, πλὴν δόξης ἔχεις ὅτι προσείπῃς αὐτό;
- Soph. 264. a ΘΕΑΙ Καὶ πῶς;
- Soph. 264. a ΞΕ Τί δ' ὅταν μὴ καθ' αὐτὸ ἀλλὰ δι' αἰσθήσεως παρῇ τινι, τὸ τοιοῦτον αὖ πάθος ἄρ' οἷόν τε ὀρθῶς εἰπεῖν ἕτερόν τι πλὴν φαντασίαν;
- Soph. 264. a ΘΕΑΙ Οὐδέν.
- Soph. 264. b

ΞΕ Οὐκοῦν ἐπεὶπερ λόγος ἀληθὴς ἦν καὶ ψευδής, τούτων δ' ἐφάνη διάνοια μὲν αὐτῆς πρὸς ἑαυτὴν ψυχῆς διάλογος, δόξα δὲ διανοίας ἀποτελεῦτησις, " φαίνεται ἰ" δὲ ὃ λέγομεν σύμμειξις αἰσθήσεως καὶ δόξης, ἀνάγκη δὴ καὶ τούτων τῷ λόγῳ συγγενῶν ὄντων ψευδῇ [τε] αὐτῶν ἓνια καὶ ἐνίοτε εἶναι.

Soph. 264. b ΘΕΑΙ Πῶς δ' οὐ;

Soph. 264. b ΞΕ Κατανοεῖς οὖν ὅτι πρότερον ἠυρέθη ψευδὴς δόξα καὶ λόγος ἢ κατὰ τὴν προσδοκίαν ἦν ἐφοβήθημεν ἄρτι, μὴ παντάπασιν ἀνήνυτον ἔργον ἐπιβαλλοίμεθα ζητοῦντες αὐτό;

Soph. 264. b ΘΕΑΙ Κατανοῶ.

Soph. 264. c ΞΕ Μὴ τοίνυν μὴδ' εἰς τὰ λοιπὰ ἀθυμῶμεν. ἐπειδὴ γὰρ πέφανται ταῦτα, τῶν ἔμπροσθεν ἀναμνησθῶμεν κατ' εἶδη διαιρέσεων.

Soph. 264. c ΘΕΑΙ Ποίων δῆ;

Soph. 264. c ΞΕ Διειλόμεθα τῆς εἰδωλοποιικῆς εἶδη δύο, τὴν μὲν εἰκαστικήν, τὴν δὲ φανταστικήν.

Soph. 264. c ΘΕΑΙ Ναί.

Soph. 264. c ΞΕ Καὶ τὸν σοφιστὴν εἵπομεν ὡς ἀποροῖμεν εἰς ὁποτέραν θήσομεν.

Soph. 264. c ΘΕΑΙ Ἦν ταῦτα.

Soph. 264. d ΞΕ Καὶ τοῦθ' ἡμῶν ἀπορουμένων ἔτι μείζων κατεχύθη σκοτοδινία, φανέντος τοῦ λόγου τοῦ πᾶσιν ἀμφισβητοῦντος ὡς οὔτε εἰκῶν οὔτε εἰδῶλον οὔτε φάντασμι' εἴη τὸ παράπαν οὐδὲν διὰ τὸ μηδαμῶς μηδέποτε μηδαμοῦ ψευδὸς εἶναι.

Soph. 264. d ΘΕΑΙ Λέγεις ἀληθῆ.

Soph. 264. d ΞΕ Νῦν δέ γ' ἐπειδὴ πέφανται μὲν λόγος, πέφανται δ' οὔσα δόξα ψευδής, ἐγχωρεῖ δὴ μιμήματα τῶν ὄντων εἶναι καὶ τέχνην ἐκ αὐτῆς γίνεσθαι τῆς διαθέσεως ἀπατητικήν.

Soph. 264. d ΘΕΑΙ Ἐγχωρεῖ.

Soph. 264. d ΞΕ Καὶ μὴν ὅτι γ' ἦν ὁ σοφιστὴς τούτων πότερον, διωμολογημένον ἡμῖν ἐν τοῖς πρόσθεν ἦν.

Soph. 264. d ΘΕΑΙ Ναί.

Soph. 265. a ΞΕ Πάλιν τοίνυν ἐπιχειρῶμεν, σχίζοντες διχῇ τὸ προτεθὲν γένος, πορεύεσθαι κατὰ τοῦπι δεξιὰ ἀεὶ μέρος τοῦ τμηθέντος, ἐχόμενοι τῆς τοῦ σοφιστοῦ κοινωνίας, ἕως ἂν αὐτοῦ τὰ κοινὰ πάντα περιελόντες, τὴν οἰκείαν λιπόντες φύσιν ἐπιδείξωμεν μάλιστα μὲν ἡμῖν αὐτοῖς, ἔπειτα καὶ τοῖς ἐγγυτάτῳ γένει τῆς τοιαύτης μεθόδου πεφυκόσιν.

Soph. 265. a ΘΕΑΙ Ὅρθως.

Soph. 265. a ΞΕ Οὐκοῦν τότε μὲν ἠρχόμεθα ποιητικήν καὶ κτητικήν τέχνην διαιρούμενοι;

Soph. 265. a ΘΕΑΙ Ναί.

Soph. 265. a ΞΕ Καὶ τῆς κτητικῆς ἐν θηρευτικῇ καὶ ἀγωνίᾳ καὶ ἐμπορικῇ καὶ τισιν ἐν τοιούτοις εἵδεσιν ἐφαντάζεθ' ἡμῖν;

Soph. 265. a ΘΕΑΙ Πάνυ μὲν οὖν.

Soph. 265. b ΞΕ Νῦν δέ γ' ἐπειδὴ μιμητικὴ περιείληφεν αὐτὸν τέχνην, δῆλον ὡς αὐτὴν τὴν ποιητικὴν δίχα διαιρετέον πρῶτην. ἢ γὰρ που μίμησις ποιήσις τίς ἐστίν, εἰδῶλων μέντοι, φαμέν, ἀλλ' οὐκ αὐτῶν ἐκάστων ἢ γάρ;

Soph. 265. b ΘΕΑΙ Παντάπασι μὲν οὖν.

Soph. 265. b ΞΕ Ποιητικῆς δὲ πρῶτον δύο ἔστω μέρη.

Soph. 265. b ΘΕΑΙ Ποίω;

Soph. 265. b ΞΕ Τὸ μὲν θεῖον, τὸ δ' ἀνθρώπινον.

Soph. 265.b ΘΕΑΙ Οὐπω μεμάθηκα.

Soph. 265.b ΞΕ Ποιητικὴν, εἶπερ μεμνήμεθα τὰ κατ' ἀρχὰς λεχθέντα, πᾶσαν ἔφαμεν εἶναι δύναμιν ἣτις ἂν αἰτία γίγνηται τοῖς μὴ πρότερον οὖσιν ὕστερον γίγνεσθαι.

Soph. 265.c ΘΕΑΙ Μεμνήμεθα.

Soph. 265.c ΞΕ Ζῶα δὴ πάντα θνητά, καὶ δὴ καὶ φυτὰ ὅσα τ' ἐπὶ γῆς ἐκ σπερμάτων καὶ ῥιζῶν φύεται, καὶ ὅσα ἄψυχα ἐν γῇ συνίσταται σώματα τηκτὰ καὶ ἄτηκτα, μὲν ἄλλου τινὸς ἢ θεοῦ δημιουργοῦντος φήσομεν ὕστερον γίγνεσθαι πρότερον οὐκ ὄντα; ἢ τῷ τῶν πολλῶν δόγματι καὶ ῥήματι χρώμενοι—

Soph. 265.c ΘΕΑΙ Ποίω τω;

Soph. 265.d ΞΕ Τὴν φύσιν αὐτὰ γεννᾶν ἀπὸ τινος αἰτίας αὐτομάτης καὶ ἄνευ διανοίας φουούσης, ἢ μετὰ λόγου τε καὶ ἐπιστήμης θείας ἀπὸ θεοῦ γιγνομένης;

Soph. 265.d ΘΕΑΙ Ἐγὼ μὲν ἴσως διὰ τὴν ἡλικίαν πολλάκις ἀμφοτέρα μεταδοξάζω· νῦν μὴν βλέπων εἰς σέ καὶ ὑπολαμβάνων οἶεσθαι σε κατὰ γε θεὸν αὐτὰ γίγνεσθαι, ταύτη καὶ αὐτὸς νενόμικα.

Soph. 265.e ΞΕ Καλῶς γε, ὦ Θεαίτητε. καὶ εἰ μὲν γέ σε ἡγούμεθα τῶν εἰς τὸν ἔπειτ' <ἂν> χρόνον ἄλλως πως δοξαζόντων εἶναι, νῦν ἂν τῷ λόγῳ μετὰ πειθοῦς ἀναγκαίως ἐπεχειροῦμεν ποιεῖν ὁμολογεῖν· ἐπειδὴ δέ σου καταμανθάνω τὴν φύσιν, ὅτι καὶ ἄνευ τῶν παρ' ἡμῶν λόγων αὕτη πρόσσειν ἐφ' ἅπερ νῦν ἔλκεσθαι φῆς, ἔασω· χρόνος γὰρ ἐκ περιττοῦ γίγνοιτ' ἂν. ἀλλὰ θήσω τὰ μὲν φύσει λεγόμενα ποιεῖσθαι θείᾳ τέχνῃ, τὰ δ' ἐκ τούτων ὑπ' ἀνθρώπων συνιστάμενα ἀνθρωπίνῃ, καὶ κατὰ τοῦτον δὴ τὸν λόγον δύο ποιητικῆς γένῃ, τὸ μὲν ἀνθρώπινον εἶναι, τὸ δὲ θεῖον.

Soph. 265.e ΘΕΑΙ Ὅρθῳς.

Soph. 265.e ΞΕ Τέμνε δὴ δυοῖν οὔσαιν δίχα ἑκατέραν αὐθις.

Soph. 266.a ΘΕΑΙ Πῶς;

Soph. 266.a ΞΕ Οἷον τότε μὲν κατὰ πλάτος τέμνων τὴν ποιητικὴν πᾶσαν, νῦν δὲ αὖ κατὰ μῆκος.

Soph. 266.a ΘΕΑΙ Τετμήσθω.

Soph. 266.a ΞΕ Τέτταρα μὴν αὐτῆς οὕτω τὰ πάντα μέρη γίγνεται, δύο μὲν τὰ πρὸς ἡμῶν, ἀνθρώπεια, δύο δ' αὖ τὰ πρὸς θεῶν, θεῖα.

Soph. 266.a ΘΕΑΙ Ναί.

Soph. 266.b ΞΕ Τὰ δέ γ' ὥς ἐτέρως αὖ διηρημένα, μέρος μὲν ἓν ἀφ' ἑκατέρας τῆς μερίδος αὐτοποιητικόν, τῷ δ' ὑπολοίπῳ σχεδὸν μάλιστ' ἂν λεγοίσθην εἰδωλοποιικῷ· καὶ κατὰ ταῦτα δὴ πάλιν ἡ ποιητικὴ διχῇ διαιρεῖται.

Soph. 266.b ΘΕΑΙ Λέγε ὅπῃ ἑκατέρα αὐθις.

Soph. 266.b ΞΕ Ἡμεῖς μὲν που καὶ τᾶλλα ζῶα καὶ ἐξ ὧν τὰ πεφυκότ' ἐστίν, πῦρ καὶ ὕδωρ καὶ τὰ τούτων ἀδελφά, θεοῦ γεννήματα πάντα ἴσμεν αὐτὰ ἀπειργασμένα ἕκαστα· ἢ πῶς;

Soph. 266.b ΘΕΑΙ Οὕτως.

Soph. 266.b ΞΕ Τούτων δέ γε ἐκάστων εἶδωλα ἄλλ' οὐκ αὐτὰ παρέπεται, δαιμονία καὶ ταῦτα μηχανῇ γεγυγνότες.

Soph. 266.b ΘΕΑΙ Ποῖα;

Soph. 266.c ΞΕ Τὰ τε ἐν τοῖς ὕπνοις καὶ ὅσα μεθ' ἡμέραν φαντάσματα αὐτοφυῆ λέγεται, σκιά μὲν ὅταν ἐν τῷ πυρὶ σκότος ἐγγίγνηται, διπλοῦν δὲ ἡνίκ' ἂν φῶς οἰκεῖόν τε καὶ ἀλλότριον περὶ τὰ λαμπρὰ

καὶ λεῖα εἰς ἓν συνελθὸν τῆς ἔμπροσθεν εἰωθυίας ὀψεως ἐναντίαν αἴσθησιν παρέχον εἶδος ἀπεργάζεται.

Soph. 266.c ΘΕΑΙ Δύο γὰρ οὖν ἐστὶ ταῦτα θείας ἔργα ποιήσεως, αὐτό τε καὶ τὸ παρακολουθοῦν εἶδωλον ἐκάστω.

Soph. 266.d ΞΕ Τί δὲ τὴν ἡμετέραν τέχνην; ἄρ' οὐκ αὐτὴν μὲν οἰκίαν οἰκοδομικῇ φήσομεν ποιεῖν, γραφικῇ δέ τιν' ἑτέραν, οἷον ὄναρ ἀνθρώπινον ἐγρηγορόσιν ἀπειργασμένην;

Soph. 266.d ΘΕΑΙ Πάνυ μὲν οὖν.

Soph. 266.d ΞΕ Οὐκοῦν καὶ τᾶλλα οὕτω κατὰ δύο διττὰ ἔργα τῆς ἡμετέρας αὖ ποιητικῆς πράξεως, τὸ μὲν αὐτό, φαμέν, [αὐτουργικῇ], τὸ δὲ εἶδωλον [εἰδωλοποιικῇ].

Soph. 266.d ΘΕΑΙ Νῦν μᾶλλον ἔμαθον, καὶ τίθημι δύο διχῇ ποιητικῆς εἶδει· θεῖαν μὲν καὶ ἀνθρωπίνην κατὰ θάτερον τμήμα, κατὰ δὲ θάτερον τὸ μὲν αὐτῶν ὄν, τὸ δὲ ὁμοιωμάτων τινῶν γέννημα.

Soph. 266.e ΞΕ Τῆς τοίνυν εἰδωλουργικῆς ἀναμνησθῶμεν ὅτι τὸ μὲν εἰκαστικόν, τὸ δὲ φανταστικὸν ἔμελλεν εἶναι γένος, εἰ τὸ ψεῦδος ὄντως ὃν ψεῦδος καὶ τῶν ὄντων ἓν τι φανείη πεφυκός.

Soph. 266.e ΘΕΑΙ Ἦν γὰρ οὖν.

Soph. 266.e ΞΕ Οὐκοῦν ἐφάνη τε καὶ διὰ ταῦτα δὴ καταριθμήσομεν αὐτῶ νῦν ἀναμφισβητήτως εἶδη δύο;

Soph. 267.a ΘΕΑΙ Ναί.

Soph. 267.a ΞΕ Τὸ τοίνυν φανταστικὸν αὖθις διορίζωμεν δίχα.

Soph. 267.a ΘΕΑΙ Πῇ;

Soph. 267.a ΞΕ Τὸ μὲν δι' ὀργάνων γιγνόμενον, τὸ δὲ αὐτοῦ παρέχοντος ἑαυτὸν ὄργανον τοῦ ποιοῦντος τὸ φάντασμα.

Soph. 267.a ΘΕΑΙ Πῶς φῆς;

Soph. 267.a ΞΕ Ὅταν οἶμαι τὸ σὸν σχῆμά τις τῷ ἑαυτοῦ χρώμενος σώματι προσόμοιον ἢ φωνὴν φωνῇ φαίνεσθαι ποιῇ, μίμησις τοῦτο τῆς φανταστικῆς μάλιστα κέκληταί που.

Soph. 267.a ΘΕΑΙ Ναί.

Soph. 267.b ΞΕ Μιμητικὸν δὴ τοῦτο αὐτῆς προσειπόντες ἀπονειμώμεθα· τὸ δ' ἄλλο πᾶν ἀφῶμεν μαλακισθέντες καὶ παρέντες ἐτέρῳ συναγαγεῖν τε εἰς ἓν καὶ πρέπουσαν ἐπωνυμίαν ἀποδοῦναί τιν' αὐτῷ.

Soph. 267.b ΘΕΑΙ Νενεμήσθω, τὸ δὲ μεθείσθω.

Soph. 267.b ΞΕ Καὶ μὴν καὶ τοῦτο ἔτι διπλοῦν, ὧ Θεαίτητε, ἄξιον ἡγεῖσθαι δι' ἃ δέ, σκόπει.

Soph. 267.b ΘΕΑΙ Λέγε.

Soph. 267.b ΞΕ Τῶν μιμουμένων οἱ μὲν εἰδότες ὃ μιμοῦνται τοῦτο πράττουσιν, οἱ δ' οὐκ εἰδότες· καίτοι τίνα μεῖζω διαίρεσιν ἀγνωσίας τε καὶ γνώσεως θήσομεν;

Soph. 267.b ΘΕΑΙ Οὐδεμίαν.

Soph. 267.c ΞΕ Οὐκοῦν τό γε ἄρτι λεχθὲν εἰδόντων ἦν μίμημα; τὸ γὰρ σὸν σχῆμα καὶ σὲ γινώσκων ἂν τις μιμήσαιτο.

Soph. 267.c ΘΕΑΙ Πῶς δ' οὔ;

Soph. 267.c ΞΕ Τί δὲ δικαιοσύνης τὸ σχῆμα καὶ ὅλης συλλήβδην ἀρετῆς; ἄρ' οὐκ ἀγνοοῦντες μὲν, δοξάζοντες δέ πη, σφόδρα ἐπιχειροῦσιν πολλοὶ τὸ δοκοῦν σφίσιν τοῦτο ὡς ἐνὸν αὐτοῖς προθυμεῖσθαι φαίνεσθαι ποιεῖν, ὅτι μάλιστα ἔργοις τε καὶ λόγοις μιμούμενοι;

Soph. 267.c ΘΕΑΙ Καὶ πάνυ γε πολλοί.

Soph. 267.c

ΞΕ Μῶν οὖν πάντες ἀποτυγχάνουσι τοῦ δοκεῖν εἶναι δίκαιοι μηδαμῶς ὄντες; ἢ τούτου πᾶν τοῦναντίον;

Soph. 267.d ΘΕΑΙ Πᾶν.

Soph. 267.d ΞΕ Μιμητὴν δὴ τοῦτόν γε ἕτερον ἐκείνου λεκτέον οἶμαι, τὸν ἀγνοοῦντα τοῦ γινώσκοντος.

Soph. 267.d ΘΕΑΙ Ναί.

Soph. 267.e ΞΕ Πόθεν οὖν ὄνομα ἐκατέρῳ τις αὐτῶν λήψεται πρέπον; ἢ δῆλον δὴ χαλεπὸν ὄν, διότι τῆς τῶν γενῶν κατ' εἶδη διαιρέσεως παλαιά τις, ὡς ἔοικεν, ἀργία τοῖς ἔμπροσθεν καὶ ἀσύννους παρῆν, ὥστε μὴδ' ἐπιχειρεῖν μηδένα διαιρεῖσθαι· καθὸ δὴ τῶν ὀνομάτων ἀνάγκη μὴ σφόδρα εὐπορεῖν. ὅμως δέ, κἂν εἰ τολμηρότερον εἰρῆσθαι, διαγνώσεως ἔνεκα τὴν μὲν μετὰ δόξης μίμησιν δοξομιμητικὴν προσεῖπωμεν, τὴν δὲ μετ' ἐπιστήμης ἱστορικὴν τινα μίμησιν.

Soph. 267.e ΘΕΑΙ Ἔστω.

Soph. 267.e ΞΕ Θατέρῳ τοίνυν χρηστέον· ὁ γὰρ σοφιστὴς οὐκ ἐν τοῖς εἰδόσιν ἦν ἀλλ' ἐν τοῖς μιμουμένοις δῆ.

Soph. 267.e ΘΕΑΙ Καὶ μάλα.

Soph. 267.e ΞΕ Τὸν δοξομιμητὴν δὴ σκοπώμεθα ὥσπερ σίδηρον, εἴτε ὑγιῆς εἴτε διπλόην ἔτ' ἔχων τινὰ ἐστὶν ἐν αὐτῷ.

Soph. 267.e ΘΕΑΙ Σκοπῶμεν.

Soph. 268.a ΞΕ Ἐχει τοίνυν καὶ μάλα συχνήν. ὁ μὲν γὰρ εὐήθης αὐτῶν ἐστὶν, οἰόμενος εἰδέναι ταῦτα ἃ δοξάζει· τὸ δὲ θατέρου σχῆμα διὰ τὴν ἐν τοῖς λόγοις κυλίνδῃσιν ἔχει πολλὴν ὑποψίαν καὶ φόβον ὡς ἀγνοεῖ ταῦτα ἃ πρὸς τοὺς ἄλλους ὡς εἰδὼς ἐσχημάτισται.

Soph. 268.a ΘΕΑΙ Πάνυ μὲν οὖν ἔστιν ἐκατέρου γένος ὦν εἴρηκας.

Soph. 268.a ΞΕ Οὐκοῦν τὸν μὲν ἀπλοῦν μιμητὴν τινα, τὸν δὲ εἰρωνικὸν μιμητὴν θήσομεν;

Soph. 268.a ΘΕΑΙ Εἰκὸς γοῦν.

Soph. 268.a ΞΕ Τούτου δ' αὖ τὸ γένος ἐν ἡ δύο φῶμεν;

Soph. 268.b ΘΕΑΙ Ὅρα σύ.

Soph. 268.b ΞΕ Σκοπῶ, καί μοι διττῷ καταφαίνεσθόν τινε· τὸν μὲν δημοσίᾳ τε καὶ μακροῖς λόγοις πρὸς πλήθη δυνατόν εἰρωνεύεσθαι καθορῶ, τὸν δὲ ἰδίᾳ τε καὶ βραχέσι λόγοις ἀναγκάζοντα τὸν προσδιαλεγόμενον ἐναντιολογεῖν αὐτὸν αὐτῷ.

Soph. 268.b ΘΕΑΙ Λέγεις ὀρθότατα.

Soph. 268.b ΞΕ Τίνα οὖν ἀποφαινόμεθα τὸν μακρολογώτερον εἶναι; πότερα πολιτικὸν ἢ δημολογικόν;

Soph. 268.b ΘΕΑΙ Δημολογικόν.

Soph. 268.b ΞΕ Τί δὲ τὸν ἕτερον ἐροῦμεν; σοφὸν ἢ σοφιστικόν;

Soph. 268.c ΘΕΑΙ Τὸ μὲν που σοφὸν ἀδύνατον, ἐπεὶ οὐκ εἰδότα αὐτὸν ἔθεμεν· μιμητὴς δ' ὢν τοῦ σοφοῦ δῆλον ὅτι παρωνύμιον αὐτοῦ τι λήψεται, καὶ σχεδὸν ἤδη μεμάθηκα ὅτι τοῦτον δεῖ προσεῖπεῖν ἀληθῶς αὐτὸν ἐκείνον τὸν παντάπασιν ὄντως σοφιστήν.

Soph. 268.c ΞΕ Οὐκοῦν συνδήσομεν αὐτοῦ, καθάπερ ἔμπροσθεν, τοῦνομα συμπλέξαντες ἀπὸ τελευτῆς ἐπ' ἀρχήν;

Soph. 268.c ΘΕΑΙ Πάνυ μὲν οὖν.

Soph. 268.d ΞΕ Τὸ δὴ τῆς ἐναντιοποιολογικῆς εἰρωνικοῦ μέρους τῆς δοξαστικῆς μιμητικόν, τοῦ φανταστικοῦ γένους ἀπὸ τῆς εἰδωλοποιικῆς οὐ θεῖον ἀλλ' ἀνθρωπικὸν τῆς ποιήσεως

ἀφωρισμένον ἐν λόγοις τὸ θαυματοποιικὸν μόριον, “ταύτης τῆς γενεᾶς τε καὶ αἵματος” ὃς ἂν
φῇ τὸν ὄντως σοφιστὴν εἶναι, τᾷληθέστατα, ὡς ἔοικεν, ἐρεῖ.

Soph. 268.d ΘΕΑΙ Παντάπασι μὲν οὖν.